DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · sisè període · sèrie P · núm. 120

Ple del Parlament

Sessió 55, tercera i darrera reunió, dijous 22 d'octubre de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge
302-00301/15 3

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada
302-00306/15 14

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures
302-00302/15 24

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya
302-00307/15 35

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial
302-00303/15 46

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge (continuació)
302-00301/15 57

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada (continuació)
302-00306/15 58

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures (continuació)
302-00302/15 58

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya (continuació)
302-00307/15 58

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (continuació)
302-00303/15 59

Paraules de benvinguda a Lluís Puig Gordi 60

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de les defensores de drets humans
302-00304/15 62

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya
302-00305/15 72

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar
302-00308/15 85

Dos fascicles, fascicle primer

DSPC-P 120
22 d'octubre de 2026

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de les defensores de drets humans (continuació)
302-00304/15 95

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya (continuació)
302-00305/15 95

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar (continuació)
302-00308/15 96

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 55.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Albert Capelleras González.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar que el diputat Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, ha retirat la seva delegació de vot a partir d'avui 22 d'octubre.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge

302-00301/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Molt bon dia a tothom. Bé, en el Ple passat ja vam poder parlar una mica de la situació de l'habitatge i ara venim aquí amb la nostra proposta i a proposar, doncs, el nostre model, que jo crec que a ningú li genera cap dubte, no?, que és un model completament diferent al del Partit Socialista i al dels Comuns, perquè s'ha de tenir en compte que vostès han convertit l'intervencionisme en una recepta absolutament per a tot. Que falten pisos de lloguer? Doncs, més controls i preus. Que hi ha habitatges buits? Més sancions i amenaces per als propietaris. Que els propietaris tenen por de llogar? Doncs, més obligacions i menys garanties. I el resultat quin és? Que cada vegada és més difícil, en aquest cas, poder accedir a un habitatge en el mercat de lloguer si no tens una nòmina alta i les màximes garanties. Per tant, més regulació, més controls, més restriccions. I després es pregunten per què no hi ha suficients pisos en el mercat de lloguer? Jo crec que queda clar, no? Perquè no podem esperar, en aquest cas, una altra cosa. I enfront d'això i aquest model fracassat, nosaltres proposem aquesta proposta.

Primer, creiem que s'ha d'actuar en poder recuperar l'oferta de lloguer. S'han d'abandonar els controls de preus, substituir les sancions als propietaris d'habitatges buits per incentius i garanties per tal que els acabin posant en el mercat de lloguer, i, sobretot, seguretat jurídica, no? Perquè no pot ser, per exemple, que un propietari pateixi una ocupació il·legal o un impagament i hagi de ser aquest propietari que en pagui les conseqüències. I ja ho vaig dir en la interpel·lació, que les situacions de vulnerabilitat qui les ha d'atendre és l'Administració pública i no carregar tota la responsabilitat a les espatlles del particular i, en aquest cas, del petit propietari. *(Alguns aplaudiments.)*

En segon lloc, s'ha de facilitar l'accés a la propietat. S'ha de reduir la fiscalitat que va entorn de la construcció i poder, doncs, afavorir tot el procés edificatori d'un habitatge per tal de que finalment puguin haver-hi pisos més assequibles. I, sí, eliminar també les càrregues fiscals de la primera compra habitual dels espanyols, com pot ser l'ITP, l'IAJD, l'IVA i recuperar les deduccions de l'IRPF, perquè considerem que ja n'hi ha prou, no?, que les administracions públiques facin negoci amb les dificultats de les famílies i, en aquest cas, també dels joves.

I, en tercer lloc, mobilitzar sòl, agilitzar llicències, eliminar burocràcia, impulsar la col·laboració publicoprivada i, sí, construir més habitatge protegit. Però habitatge protegit, també, que sigui adequat per a les famílies, en especial atenció per a les famílies nombroses. Perquè sempre ho diem, no?, no es tracta només de comptar portes, també hem de començar a parlar del tema dels metres quadrats, també del nombre d'habitacions i, en definitiva, doncs parlar de qualitat de vida. I més en un moment on tenim més de 139 famílies que estan esperant a poder accedir a un habitatge protegit a Catalunya, una xifra que ha augmentat gairebé en un vuit per cent en només un any.

I, en aquest sentit, també és molt important que defensem –i en aquesta proposta també en parlem– tot el tema de la prioritat nacional en l'accés a l'habitatge protegit, en l'accés a l'habitatge social i a totes les ajudes que estan vinculades a l'habitatge, com poden ser les ajudes al lloguer. Perquè és que nosaltres ho diem, no?, si no mirem nosaltres primer per la gent d'aquí, si no mirem nosaltres primer per la gent de casa, qui ho farà? Ho farà el rei del Marroc? Doncs ja sabem que no. Si amb prou feines hem d'aguantar que cada dos per tres ens enviïn els seus súbdits. *(Alguns aplaudiments.)*

I parlant dels súbdits del Marroc, també hi ha una qüestió molt important, les dues variables que hi ha entorn de l'habitatge: la demanda i l'oferta. I la demanda també és una cosa a què s'ha de posar fre, perquè l'habitatge és una qüestió d'oferta, sí, però també de demanda. I necessitem poder planificar el creixement demogràfic i poder tenir en compte els recursos disponibles. Perquè no podem continuar parlant de construir més i més sense preguntar-nos mai si això serà suficient. De què ens serveix construir mil habitatges si potser quan acabem aquests mil habitatges en necessitem cinc mil més? És que no serveix absolutament de res. I això és córrer permanentment darrere d'un problema que no para de créixer. I és que ni Catalunya ni cap regió pot viure eternament en una cursa d'aquestes característiques, perquè el sòl té límits, els recursos tenen límits. I, sí, els nostres municipis, els nostres pobles i les nostres ciutats també tenen límits, perquè tenen una capacitat.

I què vull dir amb això? Per acabar. Que per molt que aixequem edificis, per molt que fem grans rehabilitacions o petites rehabilitacions perquè es generin més habitatges, si la demanda no para de créixer i si la demanda creix molt més de pressa que l'oferta, doncs, el dret a poder tenir una llar serà una cosa que continuarà quedant cada vegada més lluny per als catalans. I d'això va la nostra proposta del Grup Parlamentari de VOX.

Gràcies.

El president

Hi ha una esmena presentada pel Grup Parlamentari Mixt. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Saben què és especular? Segons l'Institut d'Estudis Catalans, és comprar o vendre preveient aprofitar-se d'una fluctuació en el preu per lucrar-se. Comprar i esperar que el preu pugi. Saben qui acumula quaranta mil pisos? La Sareb. Saben qui té 10.266 milions d'euros en immobles? Els bancs que els dirigents espanyols, amb l'inestimable suport de Junts, van decidir rescatar el 2012 amb els nostres diners. PSC i Comuns maregen la perdiu amb els fons voltors mentre passen de puntetes per la Sareb i els catorze mil habitatges que tenen registrats a Catalunya, sis mil d'ells sense ningú a dins. Pisos buits. En acabat, les esquerres diuen que cal apujar l'IBI als pisos buits. Ens volen fer creure que el problema habitacional és culpa de qui va adquirir un immoble per arrodonir la pensió i ara té por d'ocupacions o incompliments contractuals i no pas d'una administració que amuntega pisos com qui col·lecciona segells o punts de llibre.

VOX demana derogar la llei que regula els pisos buits i substituir per incentius les sancions actuals. Nosaltres demanem justament el contrari: aplicar-la de debò. Però no al petit propietari, no. A la Sareb i als bancs rescatats. Perquè aquests pisos els hem pagat bitllo-bitllo. Seixanta mil milions d'euros ens va costar el rescat dels bancs. Si no ens tornen els diners, com a mínim que ens tornin els immobles perquè el nostre jovent pugui emancipar-se i formar una família. Menys parlar de fons voltors i més del Consell de Ministres espanyol que juga al Monopoly amb els nostres impostos.

Hem advertit sempre que l'intervencionisme ferotge que aplica el Govern Illa, atiat per l'extrema esquerra que l'apuntala, té conseqüències funestes per al mercat. D'ençà del 2018, Catalunya ha perdut el setanta-u per cent dels anuncis de lloguer permanent. En aquest rànquing cap al desastre, cap comunitat autònoma espanyola guanya la nostra nació. Barcelona ha perdut el vint-i-vuit per cent de l'oferta en només cinc mesos després del decret dels lloguers de temporada. Si mirem què passa a les zones tensionades, haurem de parlar de puges de vora un quatre per cent el darrer any, tres punts per sota de les zones no tensionades. Vostès ho consideren una victòria, però no expliquen que els preus s'han contingut mentre baixava en picat l'oferta de pisos. El topall que vostès imposen des dels despatxos no abaixa el lloguer, el fa desaparèixer.

Catalunya té un dos per cent de lloguer social. La mitjana europea és del nou per cent. Per arribar a aquesta mitjana, caldria construir 260.000 pisos de lloguer social, trenta-set cada dia durant vint anys. El seu pla de cinquanta mil, en cas que els construïssin de debò, que tots ja sabem que no passarà, seria clarament insuficient. Més encara si tenim en compte que l'única fórmula que han trobat per fingir que compleixen és adquirir pisos del mercat per tanteig i retracte. Comprar pisos al mercat i fer-los públics no és crear habitatge, és canviar el nom de la porta. Això no resol la crisi habitacional, la maquilla. L'habitatge social ha de ser temporal, revisable, hi ha d'haver rotació. Qui prospera, l'ha de deixar a qui el necessita. Ha de ser un trampolí, no un dret d'adquisició de per vida.

Vuit dels disset punts que presenten són súpliques a Madrid. VOX reconeix indirectament en aquesta moció que ens falten competències, competències per resoldre les necessitats i complexitat del país. Per què demanen que altres ens solucionin el que podríem arreglar des d'aquí? Per què conformar-se amb ser masovers quan les escriptures diuen que som propietaris legítims? Vostès parlen de prioritat nacional; nosaltres també. La prioritat nacional dels catalans, saben quina és? Restituir l'Estat que els Àustries van esquarterar i els Borbons van abolir; aturar el saqueig fiscal que ens empobreix les arques; exercir el control fronterer que Espanya no sap ni vol implantar, i garantir els valors occidentals que ens van convertir en el bressol d'Europa. En vint anys, la població immigrant ha crescut un 278 per cent. Ser independentista no és una opció; ara ja és un deure.

Visca Catalunya lliure!

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputats, diputades. Mirin, senyors i senyores de VOX, vostès jo crec que no han entès absolutament res i aquesta moció n'és una demostració. Vostès no entenen –i jo crec que tampoc ho volen entendre– que Catalunya és una nació amb necessitats i amb reptes propis. I només des d'aquest centralisme madrileny que tenen vostès se'ls poden acudir les mateixes receptes per a Catalunya que la resta de l'Estat.

El que ens convé a tots plegats és tenir molt clar per què som on som i qui són els responsables d'aquest desastre de l'habitatge que vivim a Catalunya. Té noms i cognoms: PSC, PSOE, Podemos, Comuns i Esquerra Republicana. Fa anys que governen, que legislen i que intervenen el mercat i que ens prometen solucions. I després de tantes lleis, de tants de decrets i de tantes normes, quin és el resultat? Doncs miri, un desastre: joves que no es poden emancipar; famílies treballadores que no troben pis i, quan en troben, els lloguers són inassumibles; una oferta que és insuficient i una inseguretat jurídica per als propietaris que fa que desaparegui del mercat l'habitatge.

El que sí que han aconseguit és una cosa extraordinària: que després d'anys de polítiques d'habitatge, cada vegada sigui més difícil llogar un pis. Miri, els hi posaré un exemple. A Girona va sortir el diumenge, en un mitjà de comunicació, que per cada pis que surt al mercat hi han vuitanta-set persones que hi estan interessades, el doble que a l'Estat. Què estem oferint als propietaris de l'habitatge perquè el posin al mercat al preu que marca la llei? És que no els hi estem oferint res.

Nosaltres, des de Junts, pensem que és important restablir aquesta seguretat jurídica, garantir que cobraran el lloguer i donar la confiança perquè es reinverteixi en rehabilitació, en habitatges i estimular fiscalment perquè llogar sigui una opció atractiva. I vostès proposen exactament el contrari: culpabilitzar el propietari, carregar-lo d'obligacions que li generen una inseguretat i que pretenen, a més a més, que assumeixi les responsabilitats que li tocaria a l'Administració. Això no és cap solució.

Miri, que ningú es confongui, eh? Des de Junts per Catalunya defensem tant el propietari com els llogaters –tant propietari com llogaters. Ho dic perquè a vegades es confonen i diuen que només defensem els propietaris. No, també defensem els llogaters. Tots ells necessiten garanties, confiança i seguretat. Defensem el dret de que una família tingui un habitatge digne, però també que aquell que ha estat estalviant de mica en mica, que potser s'ha estat de coses per poder comprar-se un pis, que no se li penalitzi el seu esforç. Les dues coses són compatibles, encara que n'hi ha que volen, interessadament, enfrontar propietaris amb llogaters, classificant els actors del mercat no per la seva funció, sinó per la seva categoria moral. Hi ha bons i dolents. Ara tenim bons i dolents.

Mirin, l'estat del benestar se sustenta per grans pilars: la sanitat, l'educació, les pensions, els serveis socials. I tots sabem que per poder-los garantir calen uns recursos públics. El dèficit en l'oferta de l'habitatge necessita també que hi hagi un pressupost públic. Vostès han inventat una nova fórmula, que és garantir el dret social sense assumir-ne el cost; ja ho farà el propietari. Pretenen, doncs, garantir el dret a l'habitatge amb els estalvis dels ciutadans i no amb el pressupost de l'Administració, que és el que tocaria.

S'imaginen vostès que l'Administració ara decidís que en la sanitat fossin els metges privats qui n'assumissin gratuïtament el cost? Veritat que això és un absurd? Doncs, també és un absurd el que vostès estan fent amb l'habitatge, amb aquests decrets i amb aquestes lleis i amb aquestes normes. I després vostès del que se sorprenen és que desapareguin els pisos del mercat de lloguer.

I encara tenen vostès la barra d'acusar Junts per Catalunya de defensar els fons voltor? Miri, ho deixo clar, ja que queda gravat, així ho podrem repetir diverses vegades: no defensem els fons voltor; és més, nosaltres el que vàrem suggerir en aquest decret que vostès varen aprovar per la porta del darrere, nosaltres vàrem suggerir que no poguessin comprar el fons voltor pisos fins al gener del 2029.

A Junts defensem les famílies, els llogaters, els petits propietaris. I també n'estem farts d'aquests extrems. Nosaltres som els del mig, els del centre, i per això pensem que és possible que hi hagi una política rigorosa i que faci compatibles els drets d'uns i els dels altres i no enfrontar-los en bons i dolents, que és el que estan fent vostès amb les seves lleis. Aquestes polítiques han fracassat –jo no sé com no ho veuen. Els joves, les classes mitjanes, les famílies treballadores n'estan pagant aquestes conseqüències.

El dret a l'habitatge avui és un eslògan *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –vaig acabant, president– i trobar un pis és gairebé una missió impossible. Perquè un dret que l'Administració proclama, però que obliga a pagar els altres, això no és una política social rigorosa, més aviat és una contrapolítica, que és el que estan fent el Govern i els seus socis.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Diputada Planas, jo no sé de quina centralitat parlen. Crec que més aviat tenen aquesta centralitat desviada cap a un costat, clarament, perquè estem parlant d'una moció que posa sobre la taula les polítiques d'habitatge de VOX i vostès, en lloc de parlar de les polítiques d'habitatge que està defensant VOX, els hi compren la tesi i es dediquen a fer una intervenció parlant de les polítiques d'habitatge que fa la bancada esquerra. *(Aplaudiments.)*

I, després, no sé de quines polítiques fallides d'habitatge parlen vostès quan han estat al capdavant de la conselleria de Territori trenta-cinc anys en aquest país. *(Aplaudiments.)* Per tant, no sé de quin model fallit em parla, perquè és que, clar...

De fet, el que proposa aquesta moció de VOX diu exactament tornar a aquest model d'habitatge que ja hem vist que ha fracassat i que és fallit. Aquest model que vostès també estan compartint, de deixar que el mercat decideixi qui pot tenir una casa i qui no. I aquí l'extrema dreta hi afegeix la seva recepta habitual, que és la d'assenyalar les persones pel seu origen, per no parlar i, per tant, per desviar l'atenció, d'aquells que s'enriqueixen i que surten beneficiats del negoci de l'habitatge.

Però, mirin, darrere de la problemàtica de l'accés a l'habitatge hi ha persones; persones que, tot i treballar, no tenen per pagar el lloguer; joves que continuen compartint pis sense voler-ho; veïns que han de marxar dels barris on han viscut tota la seva vida perquè ja no se'ls poden permetre. I aquesta és la veritable inseguretat que pateix avui moltíssima gent en el nostre país.

I davant d'aquesta inseguretat, què és el que proposa VOX? Doncs, ve de nou a eliminar regulacions, a abaixar impostos i a esperar que el mercat faci abaixar els preus de forma màgica, suposo. Però és que ja coneixem les conseqüències de tractar l'habitatge com un producte d'inversió, i és el que pateixen avui milers de famílies i de joves en el nostre país. I retirar aquestes polítiques simplement vol dir deixar-los de nou més exposats als interessos que s'han beneficiat, precisament, d'aquesta situació. I, per tant, vostès el que defensen és barra lliure a l'especulació i que la gent continuï esperant una miqueta més.

Doncs, no. Nosaltres el que defensem és que treballar serveixi per viure, que tenir un sou serveixi per pagar una casa i per arribar a final de mes, i que emancipar-te no depengui del patrimoni o dels diners que tinguin els teus pares perquè et puguin ajudar o no a pagar l'entrada d'un pis.

I això ens obliga, evidentment, també a parlar de com es distribueix l'habitatge. Vostès parlen, cal construir-ne més? Sí, cal construir més habitatge. Però la pregunta que crec que ens hauríem de fer és per a qui i a quin preu? Perquè un pis que una família treballadora no es pot pagar no resol el seu problema. I, per tant, sense garantir que l'habitatge que construïm sigui assequible i es destini per viure, podrem construir molt i alhora continuar expulsant veïns i veïnes.

I vostès –ho ha fet la diputada de VOX; ho ha fet la diputada d'Aliança Catalana– parlen molt de qui podem permetre que visqui o no en el nostre país. I nosaltres diem per a què? Per a què volem més pisos? Perquè vingui més gent a folrar-se amb el negoci de l'habitatge o perquè la gent que viu i que treballa en aquest país pugui

emancipar-se i pugui tenir una vida digna? Aquesta és la pregunta que ens hauríem de fer, i aquesta crec que és la principal diferència.

Per això, si tant els preocupa el problema de l'habitatge, crec que també haurien de reconèixer que tenim un problema amb l'especulació i amb l'acaparament de l'habitatge. Però el que vostès defensen bàsicament és això, precisament; és a dir, un sistema on qui té més capacitat econòmica pugui acumular habitatge, mentre qui només disposa del seu sou té cada cop menys possibilitats per fer-ho.

I és curiós, perquè quan toca parlar d'aquesta desigualtat, vostès canvien de conversa, perquè, en lloc de qüestionar qui acumula, assenyalen qui arriba; en lloc de protegir les persones davant dels abusos, les enfronten pel seu origen i ho vesteixen d'aquesta prioritat nacional. Però és que, senyors de VOX, és curiós, perquè vostès presenten una moció sobre habitatge que té més propostes per deportar persones que per combatre l'especulació immobiliària. *(Aplaudiments.)* És a dir, perquè ens entenguem –i ho faré també en els seus termes–, segons vostès, el problema de l'Arnau, que treballa i que no es pot pagar un pis, és culpa del Mohammed, que també treballa i no es pot pagar un pis.

Però, clar, el problema, segons vostès, no és, en cap cas, que Blackstone ni Cerberus ni els fons d'inversió, que es folren amb l'habitatge en aquest país i que juguen al Monopoly amb el nostre país..., això no és un problema. I, per tant, no sé, diputada Lora, ens ho hauran d'aclarir, perquè és que potser Blackstone té vuit cognoms catalans i nosaltres no ho sabíem. Per tant, no sé, il·lumini'ns amb quina és la seva proposta d'habitatge.

I el que vostès proposen en aquesta moció té un nom i és, bàsicament, classisme i racisme en estat pur. Perquè, diputats de VOX, enfrontar l'Arnau i el Mohamed no fa que els preus del lloguer baixin ni facilita cap emancipació, només divideix persones que comparteixen un mateix problema i desvia l'atenció de qui se'n beneficia d'aquesta situació, que és, en definitiva, i és, precisament, el que vostès busquen.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy debatimos sobre vivienda y es una oportunidad maravillosa para denunciar la hipocresía de la izquierda y desmontar el desastre de su gestión. Decía Zapatero, el faro moral del PSOE y también conocido como «ZP, el Collares», que ser socialista es tener muy poco y estar dispuesto a dar mucho. Y se equivocó. Visto lo visto con ustedes, ser socialista en la España de Sánchez es tener muy poca vergüenza y estar dispuesto a dar mucha más.

Llevan ocho años gobernando –ocho, no tres días. Cuando el PP dejó el Gobierno, la vivienda ocupaba el lugar decimoquinto en la preocupación de los españoles. Con ustedes, su ingeniería ideológica e incompetencia, pues, la han llevado al primer puesto. Todo un récord. Antes había dificultades para comprar y es que ahora directamente alquilar es hasta un milagro.

Pero, bueno, ocho años gobernando y pidiendo a los españoles la confianza para solucionar el problema que ustedes mismos han creado. Tienen el rostro de eso que se utiliza para construir. Exacto, sí, de hormigón.

Pero, bueno, hablemos de vivienda, que para eso hemos venido, hablemos de su gestión. Ahí tenemos el experimento social. Catalunya, el de la izquierda, la cuna del comunismo de salón: de Colau, podemitas varios y el PSC. ¿Y el balance cuál es? Catalunya lidera los desahucios en toda España. Catalunya lidera las ocupaciones de toda España y Catalunya es la comunidad autónoma que más vivienda en alquiler ha destruido. Pues, ese es su modelo.

Y frente a su ruina, pues, hay una alternativa: la nuestra. Que luego dicen que el PP no propone, que el PP solo grita, que el PP se queja. Pues, mira, escuchen, tomen nota. Si eres inquilino, incentivos para tener tres años más de contrato sin subidas por encima del IPC, con ventajas fiscales para él y para el casero. Si eres joven, pues, en tu vivienda rebaja del sesenta por ciento en IVA e ITP, cero impuestos en la compra y hucha hogar joven. Si eres propietario, pues, protección frente al impago y desalojo del ocupa en cuarenta y ocho horas por orden judicial. Y, además, derogar la nefasta ley de vivienda, aprobar una nueva ley del suelo, agilizar licencias y reducir trabas para construir 1 millón de viviendas.

Ustedes repiten que la gente tiene miedo a la derecha. Qué radicales estas medidas, ¿eh?, ¡superultras! El miedo real, el que le quita el miedo a los españoles, es que ustedes sigan en Moncloa. Miedo a que destruyan el futuro de los jóvenes condenándolos a compartir piso eternamente mientras ustedes agitan la pancarta. Son el bombero pirómano: incendian el mercado y luego pretenden posar como salvadores.

¿Y qué pretenden? ¿Se piensan que nos vamos a callar? ¿Creen que nos van a amedrentar jaleando a su turba de sindicatos subvencionados para montar una huelga general contra la oposición? Ni nos vamos a callar, ni nos van a amedrentar ni nos van a achantar, vamos a reconstruir todo lo que ustedes han arrasado.

Porque son unos hipócritas. Son unos hipócritas y les hemos pillado con las manos en la masa. Dicen que Montse Mínguez dimite por principios. Para empezar, en el PSOE, de eso, no hay. Y, segundo, no, no dimite por principios, dimite por hipócrita. Pretenden dar lecciones proclamando que la vivienda no es un negocio mientras la pareja de su ahora exportavoz acumula decenas de pisos, cuentas en Panamá e historial desahuciando inquilinos.

Si tuvieran que abrir una aplicación para medir la hipocresía, seguramente reventarían hasta el servidor. Es que son ustedes hipócritas de manual. Dicen: «La vivienda no es un negocio» –y ahí tenían a Montse Mínguez–, «hay que abolir la prostitución» –y ahí estaban Tito Berni y Ábalos–, «ser socialista es tener muy poco» –y ahí teníamos a Zapatero.

¿Y qué hacen cuando se quedan sin el relato, cuando convocan elecciones hablando de vivienda y resulta que les pillan con su portavoz como Montse Mínguez? Pues dicen: «Bueno, pues vamos a montar una *performance* romántica.» Y se van ustedes a un mitin y Pedro Sánchez, pues, le da un besito a su mujer. Qué ternura, ¿verdad? ¡O qué miedo! No, no: ¡O qué miedo! Porque la última vez que el Partido Socialista, que Pedro Sánchez le declaró el amor a su mujer, pues tuvimos unas cloacas que perseguían a jueces. Así que yo, ante el lema de que han creado ustedes de «la fuerza del amor», yo les propongo otro, que es: «Begoña, te quiero como Zapatero a su joyero.» *(Aplaudiments.)* Yo creo que les va, además, como anillo al dedo.

I acabo. Hay que construir vivienda y por eso apoyaremos la inmensa mayoría de puntos de esta moción. Hay que dejar de hacer la vida imposible al propietario. Hay que dar facilidades a quien necesita un techo y perseguir a los caraduras que ocupan pisos. Pero hay una medida inmediata y urgente: la mejor política social de vivienda es expulsarles a ustedes del Gobierno. Se les ha acabado el cuento y el tiempo, y les vamos a echar como más odia la mafia, que es con la democracia.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

He de dir que seria entendridor veure les cabrioles que fan tots junts. Sí, junts. Perquè no estan al mig, aquí; estan tots junts –estan junts, PP; estan junts, VOX, i estan junts amb Junts, eh?; vull dir, tots juntets. I ho dic perquè també al mig..., no estan al mig de res, vostès, estan clarament amb l'extrema dreta i amb la dreta. Però,

en tot cas, deia: seria entendridor veure les cabrioles que fan per justificar tots vostès com van intentar carregar-se els decrets de l'habitatge. Seria entendridor si no fos dramàtic –dramàtic. Perquè, clar, és a dir, quan hi ha persones com la Maricarmen, que vostès han dit que era una *jeta* –vostès han dit que era una *jeta*! Vostès no coneixen el que és la dignitat ni què és l'empatia. Vostès han dit que aquesta persona, una persona de vuitanta-set anys que la van fer fora de casa perquè pagava el seu lloguer i es volia fer negoci, era una *jeta*. Això són vostès. I deia: seria entendridor si no fos dramàtic.

Dramàtic com el cas, en aquest cas, per exemple, també, de l'Olga a Catalunya, o el Javier. No tenen dignitat. No tenen empatia amb la gent. I tot hi té a veure. I aquest és el debat real. Poden fer totes les cabrioles que vulguin, el debat real, i els hi hem dit sempre... És a dir, l'habitatge és un actiu financer, sí o no? La resta, el que vulguin. Però aquest és el debat. La resta, piruetes, pirotècnia. Aquest és el debat: un habitatge és igual a una acció de borsa, a un Rolex o a un lingot d'or, sí o no? Aquest és el debat –aquest és el debat–; la resta... Perquè, mirin, vostès que diuen: «No, nosaltres estem en contra dels fons voltor i dels fons d'inversió.» Ah, sí? Digui'm una –una– única proposta que hagin fet vostès per parar els peus als fons voltor i als fons d'inversió –una. Vostès són el tripartit dels fons voltor i dels fons d'inversió, perquè no hi ha dia que vostès no treballin perquè l'habitatge sigui un actiu financer. Perquè l'habitatge no sigui un...

Mirin, s'ha de tindre, senyora Lora, molta ignorància o mala fe –molta ignorància o mala fe–, perquè vostès volen produir una fractura entre petits propietaris i llogaters. I no és veritat. Perquè vostès diuen mentides. El decret que vostès van intentar tombar i que finalment es validarà a la Diputació Permanent diu una cosa molt clara: si ets un petit propietari i hi ha un desnonament d'una família vulnerable..., que ho paga l'Estat! És que deixin de mentir, si és que ho diu el decret! Llavors vostès venen aquí amenaçant... No, vostès volen el que passa, que és que evidentment hi hagin empreses com La Caixa, que vostès no l'anomenen mai, com Cerberus, com New Amsterdam Developers, que fan fora els veïns i veïnes dels nostres barris i vostès no els anomenen mai. Com els hi deien, és a dir, aquests no són estrangers, aquests són de tota la vida, eh? Cerberus i La Caixa són «los de los toldos verdes», que en diuen vostès. No: són los de los billetes verdes. I això és el que representen vostès. Vostès són el tripartit dels bitllets verds. I això és el que són. Sí, tots juntets, eh? –juntets–: Junts, PP i VOX.

I mirin, els hi diré també una dada molt clara. Si és que les dades..., a vostès ja sé que no els importa, però és que saben qui cobra més, en aquest cas, als llogaters i llogateres? La gent que té molts més pisos –és a dir, els multipropietaris– pugen el preu molt més que els petits propietaris. I això és el que s'ha d'aturar. I vostès diuen, dia rere dia, que no funciona el topall de preus de lloguer. Sí. Comparem-ho amb Madrid. Vostès parlen del Madrid d'Ayuso. Mirin la diferència de preus entre Madrid i aquí. I vostès menteixen de manera reiterada, perquè no és veritat que no es contregui l'oferta. Hi ha més gent avui a Catalunya vivint de lloguer que abans que entrés en marxa la regulació dels preus del lloguer. Si és que ho diuen les dades! Però a vostès els és igual, perquè a vostès bàsicament l'únic que els interessa és seguir fent caixa amb l'habitatge i que es pugui seguir fent caixa amb l'habitatge. I aquesta és la reflexió vital.

Mirin, els hi donaré una altra dada, que els hi és absolutament igual. És a dir, la pujada de preus dels multipropietaris representa, només això, el divuit per cent de la pujada dels preus de lloguer entre el 2019 i el 2023. Perquè bàsicament, com ells, vostès entenen que l'habitatge és per fer negoci. I aquest és el debat real –aquest és el debat real. I això la gent cada vegada ho veu més. I vostès poden dir el que vulguin, però representen això. I mirin, després, com que hi ha una altra moció, parlarem de les polítiques del PP. Però, clar, que vostès vinguin aquí a donar lliçons sobre la política d'habitatge... Com ho diu el seu president? Venen anys durs i de sacrificis.

Sí, però per a vostès, no; per a Ayuso, no; per a l'àtic de 6,3 milions d'euros, no. Sí, sí, senyor; sí, sí. Per a, per cert, l'alcalde d'Eivissa, que s'autoadjudica ell mateix les «vivendes» de protecció oficial. Com a Alacant. Això són vostès. Són aus rapinyaires amb l'habitatge per seguir fent negoci. Això són vostès.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández i Vega

Està bé perquè així discutim de la moció que tenim sobre la taula, que si fos pel PP estaríem aquí parlant dels petons i no petons que es dona Pedro Sánchez durant tot el dia. Té nassos! No m'estranya que la gent estigui cansada d'aquest Parlament si se'ns paga per fer aquestes coses.

Diputada de VOX. Jo, a vegades, de veritat que m'imagino les reunions de la seva executiva, tipus: «Alerta, la gent està parlant d'habitatge. Què fem?» Diuen: «–Bé, fem un tuit dient que una senyora gran que han fet fora de casa és una *jeta*. –No, no funciona. –Direm que ningú va acompanyar l'Olga perquè no era... –no es deia Mohamed. Tampoc funciona, perquè llavors surten els vídeos del Sindicat de l'Habitatge intentant aturar el seu desnonament.» I llavors, *boom*, han tingut una gran idea i diuen: «Hi posem una bandera espanyola.» O sigui, aquí ens han presentat una moció on diuen que si un fons d'inversió porta una bandera espanyola ja no és un fons voltor. O sigui, si poses una bandera espanyola a un fons voltor es converteix en un petit propietari entranyable, no? Doncs la seva moció no serveix absolutament per a res.

O sigui, estan proposant apujar els preus sense límit, estan proposant acumular pisos sense límit, però..., en español, que así nos entendemos todos. És increïble que cobrin els sobresous que cobren –això no ho dic jo, ho diu la seva dissidència quan van marxant del partit– i bàsicament es dediquin a això. O sigui, proposar una moció per acabar amb la seva competència. Vostès creuen que quan desnonen una família el que importa és si el fons es deia Figaredo o Smith. Creuen que de veritat va d'això. No tenen cap idea del que passa als barris treballadors d'aquest país i per això es poden permetre venir a presentar aquesta cosa que no serveix per a absolutament res.

Jo els hi haig de reconèixer l'ocurrència, perquè, realment, inventar a aquesta alçada el fons voltor del fals patriotisme i que desnona compatriotes és increïble. Jo, si volen, crec que li poden dir «Una Grande y Libre SL», i així pot començar amb tots els immobles que va robar el franquisme en el seu moment i que mai es van restituir. Però, en tot cas, trobo que és interessant que estiguin aquí i que..., no comencen a parlar tant de llibertat com abans, eh? Abans els hi agradava molt parlar de la llibertat dels fons d'inversió, la llibertat del mercat, que al final del dia era l'esclavatge dels treballadors. Però pel que sigui, «llibertat» és una paraula que va sortint menys sobre la taula. Jo m'imagino que és per la mateixa raó que Abascal està molt ocupat per rebre el president d'Argentina, Milei, ara que sembla que lo de la motoserra no acaba de funcionar bé; ara que sabem que els seus tipus de proposta, que els seus companys de sala són els que han aconseguit que hi hagi 430.000 treballs menys formals a Argentina des del mandat de Milei, que hi hagi deu carrers de cues per demanar un lloc de feina a una distribuïdora. Aquesta és la seva proposta.

I ara que s'han vist les conseqüències del que passa quan vostès governen, ara s'amaguen, i fan una videotrucada al president d'Argentina perquè no hi hagi una foto amb ell. En canvi, alguns dels diputats que estan aquí, juntament amb Figaredo, sí que se li han apropat. Imagino que hi ha coses que no canvien. I és que el senyoret més gran és el que ha d'enviar els que són senyorets més petits a fer la feina bruta que no li agrada.

En tot cas, legislar en aquest país contra qui acumula més de cinc pisos és legislar a favor del noranta-nou per cent de la gent. Això són les dades que tenim sobre

la taula. La seva proposta l'únic que fa és, davant d'un forat tan gran com és que ens estan robant els pisos els fons d'inversió estrangers i els d'aquí, posar-hi una bandera. És una proposta que no hauria de poder passar en un parlament que es prengués seriosament, una miqueta, a si mateix.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula la diputada Eva Candela i López.

Eva Candela i López

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. Bé, en aquesta moció, VOX –realment, com totes les que presenta, eh?– barreja les necessitats reals de la ciutadania amb un model de societat que nosaltres, ja ho saben, no compartim en absolut.

A veure, sí, Catalunya necessita més habitatge; sí, necessita més habitatge protegit; sí, necessita més sòl disponible; sí, més col·laboració publicoprivada, i una administració àgil per els tràmits i reduir els terminis per construir. I en tot això és en el que està treballant el Govern. I en més coses. Però la pregunta avui és, diputada Lora: per construir més habitatge cal derogar les polítiques de contenció de lloguers? Cal eliminar les mesures de protecció dels llogaters? Nosaltres creiem rotundament que no, perquè VOX proposa derogar la llei estatal pel dret a l'habitatge. Però, digui'm, diputada Lora, mentre aquesta oferta d'habitatge no augmenta, mentre no construïm i rehabilitem, què fem? Què fem amb les famílies que avui no poden pagar el lloguer? Els hi diem que esperin, que el mercat ja ho regularà? O li farà gràcia, també, com li feia gràcia el pla 50.000, que ens va fer riure a tots molt. Què els hi dirà vostè a totes aquestes famílies?

Cal construir més, sens dubte, però cal protegir les persones davant uns preus que, com tots sabem, han esdevingut inassumibles. I no hi ha una única solució per a la crisi de l'habitatge. I necessitem més oferta i necessitem construir més habitatge, instruments que permetin contenir els preus quan el mercat està tensionat.

També ens proposen, en aquesta moció, reduccions fiscals. Nosaltres no és que estiguem en contra dels incentius fiscals en habitatge, el que qüestionem són les rebaixes generalitzades que vostès proposen com la solució a tot sense garantir que es beneficiï qui té més dificultats. Perquè, diputada Lora, no es tracta de pagar menys impostos perquè sí; es tracta d'utilitzar la fiscalitat perquè més persones puguin accedir a un habitatge digne i assequible.

Però, bé, llavors ja arribem al punt fort i preocupant d'aquesta moció: la prioritat nacional. Ja ho saben vostès que nosaltres no compartim aquesta denominada «prioritat nacional»; és més, ens fa una mica d'al·lèrgia fins i tot anomenar-la. La nostra prioritat és que cap família que necessiti un habitatge digne quedi enrere. Les polítiques públiques han de prioritzar les necessitats de les persones, diputada Lora, no dividir-les entre ciutadans de primera i ciutadans de segona.

Nosaltres defensem que l'accés als recursos públics s'ha de regir per criteris objectius, transparents i legalment establerts, com és la necessitat residencial. No acceptem que la resposta a la crisi sigui assenyalar les persones estrangeres i proposar deportacions generalitzades, com proposa en aquesta moció, o limitar drets com a solució als problemes de l'habitatge. El que necessitem, diputada, són polítiques eficaces i no assenyalar culpables.

Diputats de VOX, crec sincerament, després ja de dos anys aquí al Parlament amb vostès, que no els interessa massa saber què està fent el Govern de la Generalitat per poder avançar en el dret a l'habitatge. És més, diria que no els interessa que a Catalunya les polítiques d'habitatge funcionin. No els interessa el més mínim. Perquè, mentre vostès van amb aquest mantra, poden continuar alimentant el conflicte.

Evidentment, nosaltres votarem en contra de la moció. I voldria dir als diputats de Junts –ja els hi han dit altres diputats–: vostès no estan al mig, com diuen –no hi

estan. Potser hi havien estat, però ara no hi estan. I això ja no s'ho creu ningú, que vostès estan al mig. Han de començar a rumiar si acaben canviant una mica el sentit o no el canvien. I potser tampoc els interessa que les polítiques que està fent el Govern de la Generalitat funcionin –potser tampoc els interessa.

I voldria dir-li –perquè no me'n puc estar, eh?– al diputat Manchón: miri, «rebosa» una mala educació..., que, de veritat, jo m'ho rumiaria una mica. Perquè, que un diputat surti en aquest faristol amb algunes de les paraules que vostè fa servir habitualment –perquè avui no és el primer dia, a més, que les fa servir–, ens rebaixa molt el nivell dels diputats que estem en aquest hemicicle.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Mónica Lora i Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, sobre les esmenes, dir que no les acceptarem. I vull aprofitar aquest torn de rèplica. Mirin, els fons poden especular perquè les seves polítiques el que han fet és posar l'escenari perfecte perquè es pugui especular en matèria d'habitatge. Perquè les seves polítiques, precisament el que han fet és generar escassetat en matèria d'habitatge, i no només això, sinó també que la demanda no pari de pujar i també han afavorit les rendibilitats elevades.

I parlant de fons, i aquí no puc deixar de mencionar, perquè em ve al cap –ara em venia al cap, i, a més, ara sortia, no?– la pregunta que va llançar Montse Mínguez, quan deia: «Fons voltor o majoria social? Fons voltor o majoria social?» I jo això sí que l'hi vull preguntar al Partit Socialista: és especulació tenir trenta habitatges o deixa de ser especulació quan aquests trenta habitatges els té un familiar d'una dirigent socialista? Desnonar és menys dolent quan qui desnona és un familiar d'una dirigent socialista? I, sí, Partit Socialista, i també als dels Comuns o Sumar o com es vulguin dir: fons voltor o majoria social? A veure si després em poden contestar aquesta pregunta.

Després, senyor Cid, miri, els únics *jetas* són precisament vostès, que són els responsables dels desnonaments; sí, dels desnonaments com el de la senyora Maricarmen, com el de l'Olga, que en pau descansi, i de tants i tants desnonaments que a dia d'avui es viuen a Catalunya i a tot Espanya. *(Aplaudiments.)* I, en definitiva, el que volem nosaltres des de VOX és que la por canviï d'una vegada de banda i canviï la por, d'una vegada, de costat.

I m'explico: la por d'un jove que no sap si el dia de demà podrà emancipar-se; la por d'una família que veu com el lloguer s'endú gran part dels ingressos mensuals que entren a casa seva, i la por, sí, també, d'un petit propietari que no sap si el dia de demà podrà recuperar casa seva. I en això està VOX, perquè ja n'hi ha prou, ja estem farts de que siguin els catalans que tinguin por al present, però també al futur.

I sí, cada recolzament a VOX és una porta oberta a l'esperança. Temps al temps: tic-tac.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el divuitè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada

302-00306/15

Passem tot seguit al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la, té la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Antes de comenzar, diputada Candela, si la palabra malsonante a la que usted hacía referencia, que ha dicho mi compañero, es «socialismo», de eso él no tiene la culpa, lo siento mucho. *(Aplaudiments.)*

Bien, hoy vengo a hablar de vivienda, pero es que miro a la bancada socialista y pienso: «¡Ay, el amor! El amor, ¡esa fuerza poderosa!» Por amar a las mordidas y a las sobrinas, Ábalos está en la cárcel; por amar el tráfico de influencias, está imputada Begoña; por amar cobrar sin trabajar, está condenado el hermano del presidente Sánchez; por amor a las joyas, está investigado ZP; por amar a un rentista buitre, ha tenido que dimitir Montse Mínguez. Y así podría seguir eternamente, porque el amor del PSOE por lo público es conmovedor. Lo quieren tanto, que se lo llevan a casa. *(Aplaudiments.)*

Pero mientras ustedes hablan de amor, los jóvenes no pueden empezar una vida en pareja; las familias no encuentran un alquiler; los currantes que cumplen, que madrugan y que pagan impuestos, ven que tener una nómina ya no basta para tener una casa. ¿Y cómo hemos llegado hasta aquí?, sería una pregunta lógica. Pues, por sus políticas. Llevan gobernando más de ocho años y solo se han construido 78.000 viviendas, a una media de 9.800 por año. Con Rajoy, la media era de 17.500 al año.

De ahí que con el PP la preocupación por la vivienda fuera la decimoquinta preocupación de los españoles, pero que con ustedes en el Gobierno haya escalado hasta el primer puesto. Y sobre esos problemas han colocado una política que enfrenta al propietario con el inquilino, como si convertirlos en enemigos fuera a solucionar algo.

En Cataluña conocemos bien ese laboratorio: se llama Barcelona; y a la alquimista jefe, que se llama Colau. La misma Colau que hace unos días decía en televisión que no podía pagar el alquiler, pero que ha pasado parte del verano en un hotel de trescientos euros la noche. Puede irse de vacaciones donde quiera, faltaría más, pero también podría ahorrarse las lecciones de austeridad, igual que se las podría ahorrar el señor Cid, para no tomar el pelo a quienes de verdad tienen que hacer cuentas para llegar a final de mes. *(Aplaudiments.)*

Su medida estrella fue la reserva del treinta por ciento. El balance es brutal: treinta y una viviendas en ocho años de gobierno comunista. Esa era la política de transformación de los comunistas. Hace falta bastante desfachatez para presentarse diciendo que quieres exportar este modelo a toda España.

Y luego está el PSOE. Grandes discursos contra el rentismo, hasta que el debate llega al patrimonio de la portavoz, hasta ese momento. Entonces la superioridad moral empieza a hacer aguas. Lo que para los demás era motivo de señalamiento, en «Can PSOE» exige matices. Resulta que la brocha gorda solo sirve para los demás, no para ustedes. ¡Qué curiosa manera tienen ustedes de descubrir la complejidad del mundo inmobiliario, señores diputados!

Y cuando la contradicción ya se hace insoportable, cambian de conversación. Dijeron convocar elecciones por la vivienda y ahora nos ofrecen una campaña de sentimientos. Por mucho que Sánchez reparta amor, el alquiler se sigue pagando en euros, por desgracia.

Y hay algo que nadie de la izquierda quiere contestar: si ya falta vivienda, ¿dónde pretenden meter a toda esa inmigración que no paran de importar? Porque fomentan la inmigración masiva, pero luego las casas no aparecen. Hay más gente buscando piso,

los vecinos compiten por los mismos alquileres y quien tiene menos dinero se queda fuera. Si con ustedes quien sufre es el más vulnerable. Mientras los barrios arrastran problemas de hacinamiento, ocupación, la izquierda sigue mirando hacia otro lado. Si quieren seguir acogiendo, no hay ningún problema: los meten en los pisos de Iceta, en los de Mínguez o en las saunas del suegro, pero en nuestros barrios ya no cabe ni uno más. *(Aplaudiments.)*

Nosotros ya hemos presentado una alternativa: movilizar suelo, agilizar licencias, reducir trabas y facilitar el acceso a los jóvenes. Y ahora es el turno de que los españoles decidan. Porque los españoles decidirán entre la España que expulsa a los okupas o la España que los defiende; entre la España que respalda al delincuente o la España que respalda al currante; entre la política de la subvención para cronificar la pobreza o la España de las oportunidades para que uno se pueda labrar su futuro con dignidad.

Porque los españoles se merecen trabajar, que sirva para algo; que ahorrar sirva para poder tener un proyecto de vida; que cumplir las normas tenga recompensa. Ustedes pueden seguir hablando de amor, que nosotros vamos a trabajar para que los españoles tengan las llaves de su propia casa.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Mixt, la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Agraïm al Partit Popular l'acceptació de l'esmena que els hi hem presentat. Catalunya acaba amb deu mil habitatges menys dels que necessita cada any, i això també fa riure, eh? Necessiten aproximadament vint-i-cinc mil habitatges nous. Aquest és el resultat d'anys de polítiques incapaces de donar resposta a una necessitat bàsica. No es resol el problema de l'habitatge amb anuncis, intervencionisme ni notes de premsa; es resol construint, es resol construint més habitatge, mobilitzant el sòl disponible i deixant de posar traves a qui vol construir. Aquesta és la responsabilitat del Govern.

El president Illa va prometre cinquanta mil habitatges. Una part important dels que presenta com a obtinguts corresponen a compres, tanteig, i no a habitatges nous. Per tant, exigim transparència i que s'apliqui amb claredat quants habitatges s'han construït i també qui se'n beneficia.

L'Administració és un dels grans propietaris del país. Doncs posin aquest patrimoni al servei de la ciutadania. Cal un inventari públic i actualitzat del sòl i dels immobles disponibles i un calendari per mobilitzar-los. La Generalitat ha de facilitar concessions al sòl públic perquè s'hi pugui construir habitatge de lloguer assequible. No podem tenir aquest sòl públic immobilitzat i, al mateix temps, milers de famílies no poden trobar pis a un preu raonable.

Un altre punt són les llicències. A Catalunya, tramitar una llicència d'obres pot trigar un any, divuit mesos i fins i tot dos anys. Cada retard encareix els projectes i posa traves i frens a les noves promocions. Això no es pot acceptar. Cal simplificar els procediments, reduir els terminis i aprofitar la col·laboració dels professionals acreditats perquè els projectes compleixin la normativa sense quedar atrapats indefinidament en la burocràcia.

No podem exigir més habitatge i al mateix temps fer gairebé l'impossible per construir-lo, ni envair Catalunya amb immigrants que no treballen i col·lapsen el mateix habitatge i el sistema públic en general.

Un altre punt que no podem obviar és la fiscalitat. Carreguen d'impostos l'habitatge i després es sorprenen que falta oferta. Revisar els tributs i les condicions econòmiques que dificulten la construcció, la rehabilitació i la promoció de l'habitatge protegit. Distingir entre especular, invertir per construir, rehabilitar o posar habitatges al mercat. Si

penalitzen qui construeix, no en tindrem. I si en tenim menys, els preus no baixaran per art de màgia.

Aliança Catalana defensem el dret dels propietaris a recuperar els seus immobles davant les ocupacions il·legals i garanties jurídiques. Exigim mesures contra el frau al padró, amb verificacions i inspeccions. La seguretat jurídica és imprescindible; és imprescindible per protegir la propietat, que també vol dir protegir els veïns davant de situacions greus i reiterades d'insalubritat, soroll o sobreocupació.

Ara bé, diputats del PP, una pregunta que ens ve al cap: per què presenten aquestes propostes aquí, mentre allà on governen els problemes d'habitatge segueixen ben presents? La política d'habitatge no s'ha de convertir en una batalla de titulars ni en una operació electoral. El dret a l'habitatge i el dret a la propietat no són incompatibles. El que és incompatible és prometre habitatges i no construir-los, reclamar oferta i castigar-la, o exigir resultats i mantenir els obstacles que permeten aconseguir-los.

Deu mil habitatges menys cada any: aquesta és la dimensió del problema i aquesta és la responsabilitat que no podem obviar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula..., ah, no, disculpin, té la paraula també, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Bon dia, vicepresidenta. Diputats, diputades, avui debatem una moció sobre la propietat privada, una qüestió inseparable, per a Junts per Catalunya, del dret a l'habitatge. Perquè cal protegir qui té un pis, evidentment, sí, però també cal facilitar l'accés a qui el necessita i no pot accedir-hi.

Mentrestant, veiem com els governs actuals, tant a Madrid com aquí a la Generalitat, han jugat a enfrontar propietaris i llogaters. I, com deia la diputada Planas, a repartir carnets dels bons i dels dolents, on els dolents sempre acaben sent els petits propietaris, amb més regulació, amb més restriccions i més inseguretat. Però parlem realment de persones que han estalviat al llarg de la vida, que potser han heretat en algun moment, que canvien de residència per qüestions familiars o personals i que lloguen per necessitat o per complementar la pensió. I aquesta gent no és l'enemic. Els petits propietaris del nostre país representen més del noranta per cent i són una part imprescindible de la solució.

De fet, després de legislar a través de la prova i l'error que hem vist amb aquest urbanisme tàctic i innovador a l'Ajuntament de Barcelona amb la Colau, amb una resposta insuficient del parc públic d'habitatge, les conseqüències les acaben rebent les mateixes persones, les paguen els de sempre: les famílies i els nostres joves. De fet, a Catalunya només un de cada cinc joves es pot emancipar abans dels trenta anys de casa dels pares i el 2025 els anuncis de lloguer van disminuir una cinquena part.

Mentrestant, això sí, Sánchez, Illa, Collboni, amb els seus aliats –els Comuns, Sumar, Podemos, també Esquerra Republicana, que no deixen de ser el mateix– segueixen implementant aquestes polítiques o presumint de governs progressistes. Però quin progrés ofereixen a qui treballa, a qui no arriba a final de mes amb els sous actuals i no pot marxar de casa?

I la situació no deixa d'empitjorar. Després dels decrets d'habitatge a Madrid que s'han aprovat o que es pretenen aprovar d'esquenes a tothom, s'han retirat ni més ni menys que quatre mil habitatges de lloguer habitual. De què serveix, per tant, proclamar grans anuncis quan no es garanteixen ni el dret a la propietat ni el dret a l'habitatge? Per això avui compartim algun element d'aquesta moció. Ho fem defensant l'aposta i el model de Junts per Catalunya, mobilitzant el sòl amb els ajuntaments, agilitzant llicències, activant el silenci positiu quan sigui necessari, reduint la fiscalitat i exigint més transparència davant tots els anuncis d'aquest Govern.

I compartir el diagnòstic o part del diagnòstic no implica ni molt menys compartir les receptes d'Ayuso a Madrid. I per això mateix hem presentat esmenes defensant aquest model de Junts per Catalunya, preservant sempre les competències catalanes i que giren entorn de tres elements: incrementar el parc públic, sí, amb més de 25.000 habitatges anuals al mercat des de la construcció o la rehabilitació d'habitatges ja existents; facilitant-ne, en segon lloc, l'accés i deixant de buidar les butxaques dels catalans i les catalanes amb més impostos. Proposem rebaixar l'impost de transmissions patrimonials, bonificar successions i donacions entre familiars, reduir l'IVA i també ampliar les deduccions en la compra i el lloguer en l'IRPF, aquell IRPF que va treure, també, amb bonificacions Rajoy. I no és falta de capacitat financera, perquè és la resposta que sempre ens dona la consellera d'Economia; és falta de voluntat política. L'any passat, el Govern de la Generalitat, ni més ni menys, va recaptar més de 6.000 milions d'euros en tributs propis i cedits, gairebé un deu per cent més que l'any anterior. Si la recaptació creix, l'esforç no pot recaure més sobre les mateixes famílies i cal alleugerir-los aquesta càrrega fiscal. I, en tercer lloc, els avals a l'entrada de la compra i les fiances al primer lloguer. Perquè tenir ingressos però no estalvis no condemni generacions senceres.

I vaig acabant, i ho faig amb dos elements que també hem presentat esmenes. Sobre ocupacions, evidentment. Senyors diputats del Partit Popular, a Junts per Catalunya, lliçons, les justes. La proposició de llei que es va presentar al Congrés dels Diputats al gener del 2025 a proposta de Junts va obtenir tres-cents vots favorables per començar a tramitar-se; també els seus, del Partit Popular. Per tant, avui no cal ni copiar ni tornar a començar, cal culminar la feina. I, per això, proposem aquesta actuació immediata en quaranta-vuit hores.

I sobre l'empadronament. Volem que els ajuntaments puguin comprovar que una persona viu on declara, evitar el frau. Evitar, per tant, que hi hagi aquest ús fraudulent i perseguir les xarxes que es lucren amb les ocupacions il·legals. Però per fer-ho cal una llei catalana. Cal més seguretat, calen més eines i calen, evidentment, més recursos per als nostres ajuntaments. Exigiran als seus alcaldes que actuïn mentre els neguen aquesta capacitat de poder legislar des de la proximitat? Doncs bé, crec que queda clar. I, evidentment, la seva posició és contrària a les nostres competències i a defensar l'autogovern no només de Catalunya, sinó també el poder davant dels ajuntaments.

I ja acabo, i ho faig amb elements molt clars davant d'aquesta preocupació, davant d'aquests nervis que hi ha per part de l'hemicicle en aquestes properes eleccions del 29 de novembre. Volem defensar, evidentment, l'habitatge disponible, assequible; la fiscalitat justa; garantir la compra i el lloguer amb competències, amb recursos. I ho fem, molt els pesi a alguns, des del carril central de Junts per Catalunya, sense formar part de cap bloc espanyol, amb un únic bloc, que és el de la defensa dels catalans i catalanes.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Avui el Partit Popular ens presenta aquesta moció sobre la defensa de la propietat privada, i que mig discurs hagi estat vomitar un discurs ple de racisme i classisme, com si aquí el problema de l'accés a l'habitatge fossin les persones que acaben d'arribar perquè estan fugint dels seus països, perquè potser estan en guerra... I vostè ha fet aquest discurs aquí, que ha arribat a dir que la gent s'importa. Miri, la gent no s'importa. Són les mercaderies les que s'importen. La gent importa.

Per tant, que vostès vinguin aquí i que agafin el discurs que tenen els de darrere, perquè no sé si tenen por de la fuga..., de la fuita de vots. Però venir aquí a parlar amb aquest classisme i racisme, perquè els hi preocupa més els que arriben sota un camió que no els que arriben en un iot, no dels grans, no dels *expats*... Home, quina poca vergonya! Com si el nostre problema fos aquest. Està ple de classisme i racisme, el seu discurs. *(Alguns aplaudiments.)*

I és cert que tenim una crisi d'habitatge gravíssima, de gent que no pot emancipar-se, sobretot els joves; de gent que té por, que no sap com podrà pagar la seva quota hipotecària o el seu lloguer; de gent que ha d'abandonar el seu barri de tota la vida perquè no pot fer front a un lloguer allà. Però aquesta és la realitat. I vostès..., la gran preocupació és el dret dels propietaris. Perquè, clar, vostès... I això ho tenen molt clar. La dreta ho té molt clar. Saben a qui han de protegir: els propietaris. I aquesta bancada sencera, inclosos els del mig, també ho tenen molt clar.

Però mira..., mirin, a mi em sorprèn, perquè vostès, que s'omplen la boca amb la Constitució espanyola cada dos per tres, que la utilitzen sempre que poden contra Catalunya, vostès, d'alguns articles, agafen trossos que els interessen i altres no. Per exemple, recordem que a la seva carta magna l'article 33 reconeix el dret a la propietat privada, però amb la *coletilla* de «la funció social d'aquests drets en limitarà el contingut d'acord amb les lleis». Això, vostès, la funció social..., «*pa*» *otro*. L'article 47 diu que tothom té dret a un habitatge digne i que els poders públics han de regular la utilització del sòl per tal d'impedir-ne l'especulació. La Constitució diu «impedir l'especulació», no diu «facilitar» ni «protegir-la». Però això tampoc els interessa. I és curiós, perquè, clar, la Constitució, quan es tracta de negar els drets nacionals, sí, però quan es tracta de garantir drets socials no els interessa.

I, mirin, el seu model sempre és el mateix. La seva recepta sempre és la mateixa: rebaixes fiscals i col·laboració publicoprivada. I això ho pot dir, precisament, qui es troba en el privilegi; qui té el privilegi de que sap on viure; qui té el privilegi que sap que a final de mes podrà pagar el lloguer o la quota hipotecària; qui té el privilegi que no ha de patir per com pagar les seves factures; qui té el privilegi que sap que té una gran nòmina per fer-hi front; qui té el privilegi que demà no el trucaran i li diran «ho sento molt, però has de marxar perquè ara en vindran uns altres»; qui té el privilegi que sap que demà no rebrà un burofax que li digui que la renda augmenta mínim cinc-cents euros o que, si no, en dos mesos fora. I això ho pot fer només qui té el privilegi de tenir una llar. Perquè, per nosaltres, no és qui s'ho pugui permetre, sinó que és un dret per a tothom, no per a aquests que viuen en el privilegi.

Però és que ahir mateix sortia un article a l'*ABC* que publicava una entrevista del seu senyor Aznar, que va fer fa un any, i deia: «Aznar, contundente sobre el problema de la vivienda en España. Cuando yo era más joven la vivienda era una expectativa, ahora es un derecho. Yo nunca sentí el derecho a tener una casa. El expresidente del Gobierno asegura que el problema de la vivienda es una cuestión esencialmente de oferta.» O sigui que no és un dret, l'habitatge, per al senyor Aznar. Clar, ell no té aquest problema perquè ja sabem a què es dedicaven també la seva família i el seu gendre. I es queda tan ample.

Però, mirin, senyors, nosaltres continuarem defensant el dret perquè tothom tingui accés a un habitatge digne, no només els dels privilegis. Perquè l'habitatge és un dret i no és només..., a la majoria de nosaltres, a ningú, li regalen un habitatge, i menys un àtic de 485 metres quadrats amb cinc lavabos. Bé, a l'Ayuso sí, però ja ho saben: «¡Chao, pescao!»

El dia 11 de novembre ens veiem als carrers.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Durant molts anys, tenir un habitatge en propietat era una aspiració absolutament normal. Els nostres avis i els nostres pares, doncs, treballaven, feien sacrificis, estalviaven i amb molt d'esforç aconseguien comprar-se una casa i alguns, fins i tot, amb els estalvis de tota una vida podien aconseguir comprar-se una segona residència. I no eren persones riques. Eren persones treballadores, eren famílies que volien tirar endavant i construir un futur. I, avui, això que abans era normal per a molts joves s'ha convertit en un autèntic luxe.

I quan un mira la situació de l'habitatge a Catalunya, és impossible ignorar les responsabilitats polítiques dels qui han pogut condicionar polítiques durant tots aquests anys. I el resultat, doncs, és el que veiem: tota una generació de joves més preparats que mai, amb estudis, que treballen, que s'esforcen, però que, malgrat tot, no poden ni independitzar-se. I és que hem passat d'una generació que podia aspirar a ser propietària a una que té dificultats fins i tot per poder accedir al mercat de lloguer. I és que les polítiques que s'han impulsat durant tots aquests últims anys –sí, del Partit Socialista i els Comuns– han fomentat: un jove, una llitera. Han fomentat: una família, una habitació; una parella, per exemple, obligada a marxar del seu municipi. I, sí, un fons d'inversió, moltes cases, perquè les seves polítiques han incentivat precisament això. I aquestes són les responsabilitats de les polítiques que s'han impulsat en matèria d'habitatge.

I, després, no oblidem una cosa, ja que aquesta proposta parla de propietat privada, i és que la immensa majoria són petits propietaris, famílies que han treballat, que han estalviat tota una vida i que ara es veuen criminalitzades, no? Perquè vostès criminalitzen el petit propietari com si fos un especulador: si el lloga, doncs, és un explotador i si el té buit, a sobre, ha de tenir por perquè el volen castigar. I és que és sempre exactament el mateix. I després es sorprenen que es retirin habitatges del mercat de lloguer. Però què esperen? Perquè aquí hi ha una cosa que és fonamental, que és la seguretat jurídica. Perquè no podem pretendre que els propietaris posin els seus habitatges al mercat si no s'ofereixen les garanties necessàries. I tampoc podem continuar fent veure que l'ocupació i la «inquiocupació» no tenen conseqüències, com és, en aquest cas, el que veiem, no?, que baixi l'oferta perquè es retiren habitatges del mercat de lloguer. I, evidentment, sí, defensar la propietat privada també significa garantir que ningú pugui ocupar il·legalment un habitatge i que si un propietari és víctima d'una ocupació il·legal, doncs, el pugui recuperar amb rapidesa i amb totes les garanties.

I sí que m'agradaria tornar una mica al debat d'abans referent al Partit Socialista, perquè no m'ha respost i a mi m'agradaria que em respongués amb relació a la pregunta que va fer Montse Mínguez. Si us plau, vull que em responguin. Fons voltor o majoria social? Fons voltor o majoria social? Vull que respongui al Grup Parlamentari de VOX aquesta pregunta, perquè és la pregunta que va llançar Montse Mínguez fa ja temps, també, al nostre grup. Fons voltor o majoria social?

I, després, els Comuns. És que no em puc estar de dir-li: la ignorància és molt atrevida i la mentida té les potes molt curtes. Però és que el seu model, el model en matèria d'habitatge, senyor Cid, ja hem vist els resultats que ha portat a la ciutat de Barcelona durant el mandat d'Ada Colau. I el que ha de fer vostè i el que ha de fer, sí, el Grup dels Comuns, Sumar *o como se quieran llamar ahora*, és demanar perdó i callar per sempre. *(Aplaudiments.)* Sí, perquè les seves polítiques són les que han acabat condemnant milers i milers de famílies, a tot Espanya i també a Catalunya, a la desesperança.

Però ara, per sort, hi ha una alternativa. I aquesta alternativa, sí, la representem nosaltres. Per això, seguiré insistint: cada recolzament a VOX és una porta oberta a l'esperança. Temps al temps, que queda ben poc.

Gràcies.

El president

I per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Mirin, és que vull començar amb dues prèvies, perquè hem vist un exercici de classisme. Aquí, els *señoritos* del PP ens poden dir a nosaltres on hem de fer vacances, on podem anar a sopar, si podem tindre un iPhone... Vull dir, mirin, sincerament els hi dic, vull dir, vostès, és a dir, creuen realment que vostès són qui han de dir què hem de fer, com hem de viure i on hem de sopar? Vostès són uns classistes que pensen que la gent popular i que la gent d'esquerres, evidentment, no tenim el dret que tenen vostès per designi diví a poder fer vacances, a poder anar a sopar. Què he de portar? No ho sé, he de portar un Nokia? L'iPhone que li dona a vostè el Parlament jo no el puc agafar. He de portar un Nokia, no?, d'aquells que em va comprar la meva mare quan tenia vint anys, l'any 2000. Això és el que creuen vostès, que tota la gent d'esquerres..., bé, això només és per a vostès, que són les elits del país.

I la segona qüestió prèvia que volia fer... Senyora diputada Toronjo, jo ja sé que vostès han entrat –veig que ara no hi és– en una competició embogida, en aquest cas, amb PP i VOX. Però, mirin, igual que no és «la Toronjo», «el Rull», «el Mas», «el Puigdemont», tampoc és «la Colau». És «el president Rull», «el president Mas», «el president Puigdemont», «l'alcalde Trias» i «l'alcaldessa Colau». Ja n'hi ha prou. I una mica de respecte, perquè amb la carrera embogida que tenen vostès, no sé on acabaran. I jo, com a mínim, demano el respecte per a una persona que ha estat vuit anys alcaldessa de Barcelona. Jo entenc que a vostès no els hi deu agradar, però té el mateix dret. Torno al que deia abans: prou de classisme. Té el mateix dret a ser alcaldessa de Barcelona que quan són vostès president de la Generalitat. Ja n'hi ha prou, una mica! *(Remor de veus.)* És que és veritat!

El president

Silenci.

David Cid Colomer

Segona qüestió. Mirin, aquests dies el PP ho deia clarament. Aquestes eleccions van de dos models: el model del PP o el model dels Comuns i del Frente Amplio. El model de Feijóo o el model d'Ada Colau. Mirin, si és que no tinc cap problema, debatem-ho, ens encanta aquest debat. Jo ja sé quin és el seu model, el va plantejar el senyor Feijóo, *el de las pizzas –el de las pizzas.* Ahir el senyor Feijóo va dir una autèntica anada d'olla, però que és una autèntica anada d'olla, que és que tu demanes una pizza i t'entren a casa i aquest pis ja és teu per sempre. Però, a veure, o sigui, vostès realment es creuen les barbaritats que estan dient? Vostès es creuen les barbaritats que estan dient? En aquest país, les ocupacions de primera i segona residència, que és, com dirien en castellà vostès, «*allanamiento de morada*», que truques a la policia perquè evidentment estan entrant a casa teva i actua la policia, com vostès volen fer creure que demanes un tiquet de pizza i et toca un pis? Aquesta és la política de veritat del PP en matèria d'habitatge?

Mirin, és que..., el senyor Albiol, que vostès ara posen com el gran referent. Mirin, saben vostès quants pisos d'habitatge ha entregat el senyor Albiol per part de l'Ajuntament de Badalona? Des de que és alcalde, eh? Des de que és alcalde. Vuit. Vuit pisos ha entregat el senyor Albiol. Vuit pisos en una ciutat que té el rècord de desnonaments. I, clar, vostès diuen: «No, el que cal fer és augmentar l'oferta.» És a dir, vostès el que diuen és que cal construir molt. Cal construir. No aclareixen mai si és habitatge protegit o és habitatge al mercat lliure. Jo dedueixo que és del mercat lliure, però el senyor Feijóo ha dit que la seva gran proposta és que construiran 1 milió de «vivendes» –1 milió de «vivendes». Ai, que no sigui com amb les pensions, que sigui una «megatrola». I saben per què és una «megatrola»? Jo els hi explicaré

per què és una gran mentida. Perquè el senyor Feijóo va ser president de Galícia. Sí o no? Va ser president de Galícia, del 2009 al 2022; per tant, uns anyets, no?, no va passar per allà. I saben qui té les competències exclusives en matèria d'habitatge? Les comunitats autònomes. Per tant, les tenia el senyor Feijóo. Saben vostès quants pisos d'habitatge protegit va fer la Xunta de Galicia amb Feijóo de president des del 2009 al 2022? S'ha de construir, eh? S'ha de construir moltíssim, s'ha de fer habitatge. Saben quants? Menys de sis-cents, menys de cinquanta l'any. La cara l'han de tenir de marbre –de marbre, han de tenir la cara!

Vostès poden criticar el que vulguin de l'alcaldessa Ada Colau –el que vulguin. Però mirin, jo els hi diré la veritat. El senyor Feijóo, del 2009 al 2022, menys de sis-cents habitatges. L'alcaldessa Colau, amb vuit anys, de 7.500 a 15.000 habitatges, sent la competència de la Generalitat. I saben quants pisos feien els seus amiguets de Junts? Jo els hi explicaré. Aquell que va tenir temps de crear la NASA catalana, eh? *(Remor de veus.)* En aquest cas, el vicepresident Puigneró. Saben quants pisos d'habitatge protegit va acabar el senyor Puigneró? Zero –zero. Aquesta és la seva vergonya: la cara de marbre que tenen, que vostès només menteixen. Menteixen cada dia per explicar que vostès volen fer habitatge protegit i quan governen no en fan mai.

El president

A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

La marquesa del PP, Cayetana Álvarez de Toledo, preguntava què estan disposats a sacrificar els treballadors: el benestar, les vacances, els festius, la vida. I va dir estrictament que no es tractava de retòrica. I parlava de sacrificis; dels nostres, clar. Sacrificis dels treballadors d'anar malalts a treballar, com proposa Feijóo. Sacrificis dels treballadors de fer hores extres sense cobrar; a Catalunya, més de mig milió d'hores extra, cada setmana, que no es cobren. El sacrifici de les famílies de que els seus fills no puguin estudiar en català si van a la pública, perquè si et pagues la privada aprens cinc idiomes. Sacrifici de la gent de no poder tenir una casa i pagar mig sou de lloguer perquè no s'enfadin els amos. Els sacrificis, dels altres, clar. La marquesa ho tenia clarísssim. De la mateixa manera que els pisos i els preus no s'han de regular excepte si són per al PP. Perquè *el ático de Ayuso*, un 146 menys del preu de mercat. Aquí sí que valen les regulacions, no? quan són els mercats privats del capitalisme d'amiguets.

Vostès, per parlar de propietat, no hi són gaire, perquè aquí el que més vulnera. El dret a la propietat és la seva avarícia. Nosaltres no volem robar a ningú cap propietat legítima. Nosaltres el que volem és acabar amb que hi hagi rendistes que viuen del treball dels altres. Perquè vostès creuen que és un ofici devorar la meitat del salari de deu, de vint, de trenta, de cinquanta famílies? Creuen que és un ofici mercadejar amb les cases de la gent? Creuen de veritat que dins de les coses que quan un neix i vol estudiar, diu: «–No, mira, jo vull ser fuster. –Jo vull ser advocat. –jo voldria anar a l'espai.» I l'altra és: «Jo vull acumular cent pisos i viure del treball dels altres.» Al final del dia, l'únic que han fet les seves lleis és assegurar les seves dinasties. Perquè jo puc no compartir gran part de la política que s'ha fet en aquest Parlament, però al final del dia, Aznar pare va fer la llei de la *liberalización del suelo* i el fill d'Aznar va ser el que va treballar per Cerberus, un fons d'inversió d'aquests que després diuen que no volen aquí.

Per tant, l'únic que han fet ha sigut legalitzar el pillatge. L'únic que han fet és intentar instituir el dret a acumular pisos mentre la gent es treu la vida perquè no té una llar. I això no és un dret. El dret a la propietat existeix, sí, i té una funció social, sí. Però el dret a acumular no existeix. No existeix el dret a saquejar cada setmana els treballadors. No serveix de res que intentin disfressar d'ofici el pillatge. I nosaltres no callarem davant el robatori sistemàtic del treball a cada família que està en

aquesta situació. Som aquí per recordar i recordar-los que no representem els fons d'inversió, que representem el poble. Que al final del dia és la gent que va i vota.

I, per cert, parlant de sacrificis. Diputada d'Aliança, si pot deixar un segon el telèfon i se'n pot recordar? És també el seu candidat per Barcelona el que parla de sacrificis. I ara aquí diuen que s'ha de construir. S'ha de construir més. On s'ha de construir? Pregunto. *(Veus de fons.)* Me n'alegro. Felicitats! *(Rialles.)*

El president

Si us plau... Si us plau. Si us plau, els diputats han de poder ser escoltats.

Laura Fernández Vega

On s'ha de construir? Fins on s'han de sacrificar? Perquè, segons vostès, els barcelonins han de viure al Baix Llobregat i als Vallesos. On han de viure la gent que viu al Baix Llobregat i als Vallesos? On s'ha de construir? Fins on s'han de desplaçar? Per què la Rambla de Catalunya no és un lloc on puguin viure barcelonins? Què?, hi ha zones determinades que han de reservar per a qui? Perquè resulta que quan ve un immigrant a treballar, no els hi sembla bé, però resulta que quan ve gent aquí amb la visa d'or els sembla perfecte. Digui'ns quins sacrificis. Perquè, al final del dia, a mi em sembla que no són tan diferents de la marquesa del PP.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Bon dia de nou, diputades, diputats. Bé, el Partit Popular ens presenta una moció que el seu títol és «la defensa de la propietat privada». I això no és una afirmació feta ingènuament, eh? Perquè el Partit Popular insisteix a presentar els socialistes com si estiguéssim en contra de la propietat privada. I la propietat privada és un dret reconegut constitucionalment i nosaltres el respectem i el defensem, com toca. lo que no acceptem és que vulguin convertir la defensa de la propietat privada en un monopoli polític, com si només vostès poguessin defensar els propietaris. Això és el que els interessa, pensar que només vostès poden defensar els propietaris.

Defensar la propietat privada no és incompatible amb defensar el dret a l'habitatge. No és incompatible amb construir habitatge protegit. No és incompatible amb regular el mercat del lloguer. I no és incompatible amb combatre l'especulació, defensar la propietat privada. Vostès –bé, no només vostès, hi ha més grups, eh?– volen convertir aquesta qüestió en una qüestió ideològica per enfrontar-nos. I nosaltres no confonem el dret a la propietat amb el dret a especular sense límits. La nostra obligació, diputats, és garantir que l'habitatge sigui un bé al servei de les persones i no únicament una oportunitat de negoci.

Miri, els hi diré ben clar: teatre, els tres –teatre. Teatre és el que va fer en la seva interpel·lació la diputada Roldán. Xerrameca, diputada Roldán –ja l'hi va dir la consellera en la seva resposta–, xerrameca. I amb algun llenguatge –també l'hi dic avui– una mica impropi d'aquesta seu parlamentària. Avui els seus dos companys no s'han quedat enrere. També han demostrat quin llenguatge són capaços d'utilitzar. Jo el que veig és que se'ls està fent molt llarg això de competir amb VOX, eh? I ara queden poques setmanes i aquesta competició es farà llarga i han de córrer molt.

Bé, analitzem les propostes que aporten i ens trobem amb una paradoxa: moltes de les mesures que el PP proposa són precisament mesures que el Govern de la Generalitat ja està impulsant. I això ens porta a fer-nos una pregunta que espero que després em contestin. Què aporta de nou aquesta moció? Si la majoria de mesures que vostès proposen –fer més habitatge, més rehabilitar... Què aporta de nou això? Estem parlant de qüestions que ja estan al centre de l'agenda de govern i iniciatives

que estem impulsant des del nostre grup parlamentari. Ampliar parc, ho dèiem, mobilitzar sòl, simplificar tràmits... Totes aquestes qüestions el Govern ja les té a sobre de la taula i hi està treballant. Per tant, si coincideixen amb aquests objectius, quina és la novetat d'allò que ja forma part de l'acció del Govern? Quina és aquesta novetat? Que faran els cinquanta mil habitatges en una nit? És aquesta la novetat, com estan fent en les comunitats on governen? En una nit, cinquanta mil habitatges, perquè anem molt tard?

La qüestió, diputats del PP, no és qui reclama més habitatge sobre el paper, sinó qui posa les condicions perquè realment es construeixin i com una mesura estructural. I aquí és on hem de parlar. En què està contribuint el Partit Popular de Catalunya? En què està contribuint en tot això? Ja els hi dic jo ara: no està contribuint en crear confiança perquè aquestes possibilitats puguin tirar endavant amb tot el que aporten. I allà on governen tampoc ho estan fent.

Veig avui, diputats, que el tema de l'amor del Partit Socialista els hi ha tocat molt fort *(Rialles.)*. Estem encantats de que els hi agradi –encantats. I també els hi dic una altra cosa: molt orgullosos de ser socialistes, diputats del PP.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, diputada Candela, li passaré els discursos abans de publicar-los aquí perquè pugui donar la seva aprovació. Vostè diu que no ens agrada l'amor. Sí, però no pagat amb diners públics, com a molts membres del Partit Socialista. *(Aplaudiments.)*

Deia el diputat dels Comuns que... Evidentment jo no li diré on han de fer vacances. Són vostès –són vostès– els que diuen que els altres no han de viatjar i que no s'ha de fomentar el turisme, però després se'n van a restaurants de tres-cents euros la nit... *(Aplaudiments. Veus de fons.)*

El president

Silenci, senyor Cid.

Cristian Escribano Ramírez

Senyor diputat –senyor diputat–, és la seva hipocresia el que cal desemmascarar. *(Veus de fons.)* President, si us plau...

El president

Senyor Cid, el diputat ha de poder ser escoltat.

Cristian Escribano Ramírez

Igual que vostè pot dir als altres que no viatgin, jo li puc dir que vostè és un hipòcrita, perquè després vostès viatgen i se'n van a hotels que costen el que vostè vulgui..., però espero que s'hagi canviat de mòbil des dels vint anys i que no continuï amb el que li va regalar la seva mare. Però, a veure... *(Remor de veus.)* Però és d'una gran desconnexió no saber el que passa als barris i dir que això del tiquet de la pizza... Miri, si amb aquest tiquet s'acrediten les quaranta-vuit hores dins la «vivenda», els Mossos no poden desocupar-la, senyor Cid, i això és una evidència que sabem totes les persones que tenim connexió real amb els barris. No vostè, que aquests barris els trepitja ben poquet.

La diputada de la CUP. Miri, senyora: Salellas, desenes de pisos; la senyora Reguant amb una immobiliària; la senyora Sabater, la candidata a Badalona, vuit pisos. Sap què és el que vol el meu grup? Que qualsevol ciutadà de Catalunya pugui viure igual de bé que qualsevol diputat de la CUP. *(Alguns aplaudiments.)* Això és l'únic que vol el meu grup –l'únic. A veure si podem fer que els ciutadans de Catalunya visquin igual de bé que molts dels seus diputats.

Però, bé, miri, senyora Candela –i amb això ja acabo–, vostè m'ha preguntat què és això de nou que aporta aquesta moció? I és molt senzill: que d'aquí a trenta dies podrem aplicar-ho des del Govern d'Espanya.

El president

M'adreço al conjunt de la cambra. Aquest torn és un torn per posicionar-se sobre les esmenes, no és un torn de rèplica; sobretot és un torn per posicionar-se sobre les esmenes i encara no sabem en quin sentit es mou vostè. Em sembla que aniria bé, de cara a donar elements perquè els diputats i diputades poguessin votar.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya... No, perdonin, no. El setzè punt de l'ordre del dia... Dic: «Sí que anem ràpid... Sí que anem ràpid...»

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures

302-00302/15

La moció del dia d'avui. El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Sort que som amics, eh? Bé, diputades, diputats... M'hagués agradat que hi hagués el conseller, però els hi he de dir que se m'acaba d'excusar per un missatge que té una emergència i que per això no pot ser aquí. Per tant, doncs, som-hi.

Fa quinze dies, en la interpel·lació, vam parlar del present, no pas del futur, i d'una realitat present que cada any és més evident: Catalunya és un país longeu i cada vegada hi ha més persones que necessiten una resposta integrada dels serveis socials i sanitaris.

Quan una persona gran viu amb una malaltia crònica, té dificultats per moure's i necessita suport per continuar a casa, no té dos problemes separats, un de sanitari i un de social, és una persona amb unes necessitats que requereixen una resposta conjunta. I, en canvi, massa sovint el que es troba és amb tràmits duplicats, amb serveis que no comparteixen informació, amb demores, amb famílies obligades a coordinar un sistema que funciona tard i malament. Sigui una persona gran, una persona amb discapacitat intel·lectual, amb pluridiscapacitat o una persona amb problemes de salut mental, per posar quatre exemples.

A la interpel·lació ja vam recordar que l'atenció integrada dona resultats on s'ha pogut desplegar. Les dades sobre persones amb cronicitat complexa i avançada mostren menys ingressos, menys reingressos hospitalaris i més dies a casa. I experiències com el pla CURA apunten que es pot reduir molt el temps d'accés a una resposta. Però per a això necessiten que els professionals treballin plegats, comparteixin informació, pla d'atenció i les persones disposin d'un professional de referència. Però no podem demanar als professionals que sostinguin el model amb el seu compromís personal ni que cada territori s'espavili amb els pocs recursos que té.

Per això, el Parlament va aprovar la llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya. La llei fixa una eina de país, amb governança compartida, planificació, pressupost, coordinació territorial i participació, però també fixa terminis. Els estatuts s'havien d'aprovar abans de sis mesos; l'agència havia d'entrar en funcionament al cap d'un any amb el pla estratègic aprovat, i en dos

anys els sistemes informàtics havien de ser compartits. Com que part d'això no s'ha complert i la resta va en camí de no complir-se, vam presentar la interpel·lació. I la moció que avui presentem té quatre punts molt clars, amb les esmenes, n'hem incorporat dos més.

Primer, constatar que el Govern no ha aprovat els estatuts dins del termini fixat per la llei. La disposició final quarta establia un termini de sis mesos: maig del 26. Som a octubre del 26. No estan aprovats. No és una interpretació política, és un termini legal que ha vençut.

Segon, constatar que les previsions anunciades pel Govern situen la creació de l'agència durant el 2027 i, per tant, no s'ajusten al termini legal d'entrada en funcionament. La llei diu que l'agència ha d'entrar en funcionament en un any amb el pla estratègic aprovat –disposició addicional primera. Aquest termini acaba el 29 de novembre del 26. El Grup Socialistes i el conseller fa quinze dies van deixar ben clar que la seva idea era desplegar-la i implantar-la durant el 2027, òbviament, incomplint la llei. Per tant, constatar aquestes dos evidències.

Tercer, instar el Govern a aprovar immediatament els estatuts i garantir que l'agència entri en funcionament el 29 de novembre. I no n'hi ha prou amb aprovar un decret o en fer un anunci, cal que l'agència tingui el pla estratègic aprovat –disposició addicional primera–, els òrgans de govern –article 11–, personal i consignacions pressupostàries adequades i suficients –article 20 i 22–, i instruments tecnològics –article 10.

Per cert, tot i que el conseller no ho va citar, al debat de política general això ja es va aprovar. Es van aprovar dos PR sobre el desplegament de l'agència, una del PSC, on deia que s'havia d'aprovar el 27 –64 vots a favor: PSC, Esquerra i Aliança–, però també una de Junts, on instava a complir la llei i, per tant, començar el 29 de novembre i aprovar els estatuts –109 vots a favor: Junts, PSC, Esquerra, Comuns, CUP i Aliança. 109 davant de 64, el vuitanta-u per cent dels vots.

I quart, instar el Govern a presentar al Parlament, abans del 29 de novembre, el calendari i el mapa de desplegament territorial. Saber quines experiències estan consolidades, quins territoris encara no disposen de projectes o dispositius d'atenció integrada i quines actuacions es faran per garantir aquest desplegament equitatiu a tota Catalunya. I que aquesta planificació, com diu la llei, prioritzi l'atenció domiciliària i comunitària de les persones amb més necessitats, amb suport a les seves famílies i a les persones cuidadores.

La llei ja preveu que el pla estratègic concreti els mecanismes de planificació i de desplegament territorial i que s'elabori un pla d'harmonització de les àrees de prestació social i sanitària –article 7.1 i 19.5. Si les experiències no arriben a tota Catalunya, no és equitativa l'atenció social i sanitària que li donem a la nostra gent, i això no ho podem permetre. Per això necessitem saber el calendari concret i com s'evitarà que el lloc on visqui una persona determini la resposta pública que rep.

El Parlament ja ha fet la seva feina. Ha aprovat la llei, amb un ampli suport, que fixa terminis. Els professionals hi són, els coneixements hi són, les experiències demostren que es pot fer millor. Ara cal que el Govern compleixi la llei, aprovi els estatuts, posi en funcionament l'agència i expliqui com arribarà l'atenció integrada a tots els territoris.

El que demana aquesta moció és això: que el Govern compleixi una llei aprovada pel Parlament. Ras i curt. Perquè l'atenció integrada no pot ser un privilegi ni una prova pilot permanent, ha de ser una política pública i una realitat per a totes les persones, visquin on visquin. I a la rèplica, ja em posicionaré sobre les esmenes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha hagut tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Fàbrega. També lamentar que el conseller no ens pugui acompanyar, perquè, per part nostra, més enllà de valorar de manera positiva aquesta moció que presenta el senyor Fàbrega, que és molt clara, molt curta, molt evident, amb la que compartim el diagnòstic, les conclusions i els mandats que es traslladen, sí que haguéssim aprofitat –i haurem d'aprofitar-ho sense la presència del conseller–, per traslladar algunes preocupacions que es deriven tant de les respostes que el conseller li va donar al senyor Fàbrega en el desplegament de la política d'atenció integrada, en la creació de l'agència, etcètera, com també d'algunes informacions que el nostre grup parlamentari té, no? Amb la sensació –amb la sensació– que l'impuls que l'aprovació de la llei havia de donar a l'efectiu desplegament d'aquesta política no s'està produint. I els hi posaré alguns exemples.

El més manifest és el que motiva aquesta moció del senyor Fàbrega, que és l'aprovació dels estatuts de l'agència. De fet, els primers esborranys de l'estatut de l'agència ja es van encarregar l'anterior legislatura i, de fet, els estatuts de l'agència, en la seva fase d'esborrany, ja estaven enllestits quan va haver-hi el canvi de govern. L'hi puc dir amb coneixement de causa, senyora Jaurrieta.

Una altra cosa és que després aquests estatuts s'hagin d'adaptar i hagi de tindre el procediment intern que toqui, però el text articulat ja estava, perquè es va encarregar a un proveïdor extern que va fer la seva feina, no?

Però, per exemple, no?, ens arriben informacions de que el Govern ha decidit que el projecte Siscu, d'innovació de cures, que el Departament de Drets Socials havia de desenvolupar amb la Fundació TIC Salut i Social, està cancel·lat. Amb la qual cosa el Govern perdrà uns quants milions dels fons Next Generation per introduir innovació en les cures. I amb la sensació que, en lloc d'apostar per la integració de les polítiques de tecnologia, salut i social a través de la Fundació TIC Salut i Social, el Departament de Drets Socials s'està tornant a replegar en ell mateix.

Ja no dic una qüestió que el nostre Govern va deixar mal resolta, però que dos anys després l'actual Govern tampoc ha pogut resoldre, que és el finançament dels ajuntaments i els consells comarcals que van desplegar els plans pilots de l'atenció integrada: Vic i Osona, Manresa, Amposta. No està resolta aquesta qüestió. I, per tant, home, notem a faltar empenta, convicció del Departament de Drets Socials i Inclusió en l'objectiu de l'atenció integrada.

Sempre hi ha hagut el risc, des de l'àmbit social, de veure l'atenció integrada com una fagocitació d'un departament més sòlid, més potent, amb més muscle, més pressupost. De fet, en la resposta al senyor Fàbrega del conseller, aquest argument va aparèixer. I aquest és un plantejament equivocat. O sigui, la millor resposta als reptes que tenen les polítiques socials que gestiona el Departament de Drets Socials és l'acció integrada amb el Departament de Salut. Salut li suma a les polítiques de serveis socials, no Salut fagocita els serveis socials. Entre altres coses, perquè el món dels serveis socials aporta l'expertesa, el coneixement, l'arrelament, l'especialització, que Salut, en l'atenció a les persones, per la seva pròpia característica, no pot tenir. Per tant, traslladar-li al Govern que és imprescindible recuperar l'impuls en el desplegament de l'atenció integrada.

Les esmenes que hem plantejat des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya van en tres línies –i agrair que dues d'elles hagin sigut acceptades pel Grup Parlamentari de Junts. Una posa l'accent en la necessitat de la governança territorial. Sense una bona governança territorial, aquesta política fracassarà. Dos,

la necessitat d'una memòria econòmica que acompanyi l'aprovació dels estatuts de l'agència. I tres, la posada en marxa d'un pla pilot en l'àmbit de la discapacitat intel·lectual i de la pluridiscapacitat.

Perquè si bé és cert que en l'àmbit de l'atenció a les persones grans, en general, jo crec que tenim doctrina, tenim pràctiques i tenim idees del conjunt dels involucrats en aquestes polítiques, en aquest àmbit tan específic de la discapacitat intel·lectual i de la pluridiscapacitat no hi ha idees, no hi ha doctrina i no hi ha propostes. I hauríem de començar a enllestir la feina. La posada en marxa d'un pla pilot en aquest àmbit ens sembla que és imprescindible. Ho hem fet amb gent gran; ho hauríem de fer també en l'àmbit de la discapacitat.

En qualsevol cas, senyor Fàbrega, tindrà el suport del nostre grup parlamentari en aquesta votació.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputades, diputats. I, en primer lloc, com s'ha dit, vull excusar el conseller Moreno, que avui no pot estar aquí perquè ha hagut d'atendre una emergència. Bé, avui Junts ens presenta una moció sobre l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària i jo, com a ponent relatora que vaig ser de la llei, vaig poder constatar, amb molta satisfacció, que era una iniciativa conjunta. Perquè va ser un projecte de llei que va entrar pel Govern del president Salvador Illa, que recuperava un projecte de llei del Govern del president Aragonès. A més, ja es va dir que Junts, també, des de l'oposició, va presentar una proposició de llei, i també les esmenes de Comuns i del PP van configurar la llei que coneixem.

Per tant, l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària és fruit del consens. Només dos grups d'aquesta cambra van votar-hi en el seu moment en contra. I avui, amb aquesta moció, Junts, vostès, no busquen avançar en l'atenció integrada social i sanitària de les persones, sinó desmarcar-se d'aquesta feina conjunta. I, personalment, sap greu. I dic això perquè anticipen i parlen que d'aquí a un mes i mig no es crearà l'Agència d'Atenció Integrada.

Mirin, vostès han governat Catalunya trenta-quatre anys des de les primeres eleccions de l'any 1980. Per tant, la configuració actual dels dos departaments, que ha costat molt que es parlessin conjuntament, és fruit del seu llegat. I, per tant, aquesta agència el que fa és donar un pas endavant en això i atendre la complexitat de forma integrada, social i sanitària, perquè la persona que sigui atesa, en comptes de parlar amb vint serveis, parli només amb un sol professional, perquè tingui només un únic pla d'intervenció i perquè estigui més temps a domicili. L'agència és la culminació del que hi ha avui en el territori.

I per això vam plantejar quatre esmenes. Una, incorporar-hi el pla CURA. El pla CURA és una prova pilot que s'ha fet a Osona i que ha reduït la valoració de dependència de quatre-cents dies a menys de seixanta dies, que això s'està fent en els centres de salut integral de referència impulsat pel grup CAIROS. O incorporar-hi l'experiència del pacient. Hi han unes referències molt sòlides que ens parlen que l'experiència del pacient s'associa amb eficàcia clínica i amb seguretat del pacient. O també identificar la participació dels ens locals. Per què? Perquè la proximitat ho és tot. O també suggeríem d'incorporar-hi el pla d'harmonització territorial per reduir les desigualtats territorials. A totes les esmenes ens han dit que no.

I efectivament, senyor Fàbrega, vostè ho recordava, que al debat de política general es va aprovar un punt –que, per cert, es van quedar sols votant que no amb VOX– que deia «consolidar durant el 2027 la implantació del nou model d'atenció

integrada a totes les regions sanitàries i avançar en l'harmonització progressiva de les condicions laborals dels professionals del sistema públic». Per tant, vostès tenen por de vostès mateixos? Fent memòria, vostès el 2014 van desfer i extingir l'Agència de Salut Pública de Catalunya, que s'havia creat el 2009 pel tripartit.

I el conseller Moreno l'hi recordava l'altre dia. La cobertura de l'atenció integrada ha passat, en aquest temps, de l'atenció de 400.000 persones a 1 milió i mig de persones, el vint-i-cinc per cent de la població de Catalunya. S'ha millorat el contracte programa de serveis socials d'atenció domiciliària, que amb el nou conveni passen de cobrar vint-i-un euros l'hora a cobrar trenta euros l'hora. O hi ha també la implementació del sistema en les residències de gent gran i en els equips bàsics, que és del noranta-set per cent de la població i de les residències. Per tant, està pràcticament ja totalment estès.

I ahir sortia la notícia que Catalunya ha liderat totes les comunitats autònomes de reducció de les llistes d'espera per accedir als recursos de la dependència, amb prop de cinc mil persones. I també, ho recordàvem l'altre dia: en salut mental també s'ha reduït l'atenció de la primera visita. En adults, dels cinquanta-tres dies als trenta-sis i, de joves, dels seixanta-quatre als quaranta.

Per tant, cap «arreplegament», senyor Campuzano. S'està treballant en millorar l'atenció i també en els estatuts de l'agència, que, com pot comprendre, és fruit de la nova llei, no dels que la van encarregar en el mandat anterior, sinó fruit de la llei aprovada no fa ni un any, no?, i que, per tant, s'està treballant en les derivades que vol dir crear una nova agència: sistemes informàtics compartits, el personal, la cobertura legal, per fer-ho ben aviat una realitat. Per això ens abstindrem en la seva moció.

Estem davant d'un instrument sense precedents a Catalunya, a Espanya, i amb molt pocs referents dins d'Europa. Per tant, és una proposta pionera, que permetrà fer front als reptes que tenim sobre la taula: la longevitat, la cronicitat i la dependència. Per tant, tenim un bon port com a destinació; ens ajuda a no perdre el rumb enmig de la marea.

Moltes gràcies.

El president

Les darreres esmenes presentades són del Grup Parlamentari Mixt. Per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

No ens han acceptat cap de les esmenes, com ja fan habitualment. Però avui sí que veig que tenen una frase o un mantra que repeteixen constantment. Bé, el senyor Fàbrega no l'ha repetit de moment. Avui ens repeteixen constantment que vostès són els del mig. Del mig? De quin mig? Del govern de la crossa, del govern que sempre està davant?

El que avui debatrem és una qüestió que s'ha convertit reiteradament en la distància entre allò que s'aprova en aquest Parlament i el que el Govern executa. La Llei 10/2025, de 26 de novembre, va establir la creació de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya, que havia de millorar la coordinació entre administracions i garantir una atenció més eficient i humana a les persones que necessiten cures. Aquesta mateixa llei establia que els estatuts de l'agència s'havien d'aprovar abans del 29 de novembre, i el Govern ajorna aquesta aprovació i la seva consolidació durant l'any 2027 sense concretar data.

No compleixen el termini. Les lleis no són recomanacions i els terminis legals no són orientatius. Quan s'aprova una llei al Parlament de Catalunya, no la pot ajornar el Govern quan li convingui. Seria un error reduir aquest debat a una discussió sobre terminis administratius, estatuts o estructures orgàniques. La situació de milers de persones amb discapacitat que necessiten assistència continuada, malalts crònics, amb atenció pal·liativa i la responsabilitat dels familiars que ho pateixen ho requereixen d'immediat.

Durant dècades, bona part del sistema de cures s'ha sostingut gràcies a l'esforç silenciós dels familiars, que han hagut de renunciar a bona part del seu temps i de la seva pròpia vida; persones que no necessiten grans discursos institucionals per entendre el que significa la responsabilitat, el compromís i la solidaritat. Aquest esforç mereix reconeixement, però sobretot mereix suport. No es pot permetre que els familiars hagin de convertir-se en gestors, infermers, cuidadors o treballadors socials. Aliança Catalana volem facilitar-los la vida complint la llei, avançant cap a una atenció integrada domiciliària, comunitària i centrada en la persona; no en el sistema i en les seves disfuncions.

Aquesta moció verifica de nou la incapacitat crònica de l'actual Govern, la mateixa que van tenir vostès mentre van governar. Aquest és el Govern dels anuncis, dels plans estratègics, de les fotografies institucionals i de les declaracions solemnes, els que reglamenten sense posar els mitjans i que no ho executen posteriorment. Només parlen del que s'ha de fer, però no ho fan. Presenten com a gran avenç l'aprovació d'aquesta llei, però no tenen en compte els terminis, i és prou necessari i urgent que els compleixin. No és una formalitat; és sensibilitat social.

A Junts els hi diem que reclamar el compliment de les lleis també exigeix autocrítica. Que ningú interpreti el nostre suport a aquesta moció com un aval a la seva trajectòria política. Seria convenient que recordin la manca de desplegament normatiu, els incompliments de terminis i les promeses que no es van materialitzar en els seus mandats. I no es poden presentar com si acabessin de descobrir la sopa d'all. Part d'aquestes deficiències s'arrosseguen des dels seus governs. Les responsabilitats polítiques comencen assumint-ne les pròpies.

Aliança Catalana els hi donarem suport, perquè considerem que el que reclamen és necessari, urgent i, sobretot, jurídicament exigible. Però volem deixar clar que el nostre vot favorable no representa cap confiança cap al Govern socialista ni cap reconeixement a la gestió que van fer vostès durant els anys dels seus governs, com ja els hi hem dit. Uns vàreu tenir temps de sobres per corregir els problemes i els altres prometeu bona gestió. Les mentides tenen les potes molt curtes i els incompliments s'acumulen; desmenteixen la seva pròpia promesa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Diputat Fàbrega, vostè ja ho ha explicat molt bé, el mes de novembre de l'any passat es va aprovar la llei que creava l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària; una d'aquestes lleis que moltes vegades es qualifiquen de molt tècniques, però que un cop aprovades, *ojo*, perquè afecten de manera molt directa els ciutadans.

Tots vostès saben que nosaltres, el Partit Popular, ens vam abstenir. No reproduiré –perquè és obvi que no tinc temps– els dos debats en plenari, però sí que vull fer algunes consideracions que penso que són importants. Nosaltres compartíem i compartim els objectius a aconseguir, centrant les actuacions en els usuaris, en els pacients, no com a simples perceptors de serveis, sinó com a subjectes de drets, connectant allò que sempre s'ha dit, que és: el sector salut dedicat a curar, i el sector social dedicat a cuidar. I és necessari que en tot aquest procés assistencial existeixi una continuïtat.

Quines van ser les línies vermelles per no donar suport a l'agència integrada? La primera, la decisió salomònica de repartir-se l'agència entre Salut i Drets Socials. Pensem que és important l'estabilitat en els projectes que s'han de posar en marxa. Clar, finalment, vostès van arribar a un acord on el Govern decidirà –cosa que no ha

fet, per cert– on s'adscriu aquesta agència. O sigui, que podem tornar a l'alternança entre Drets Socials i Salut..., o vete a saber dónde la van a adscribir.

Segon motiu, el Grup Popular no estàvem disposats a donar suport a la creació d'un nou organisme de l'Administració de la Generalitat que es convertís en un nou *chiringuito* on col·locar amics i coneguts. I per això demanàvem que el personal de l'agència formés part de l'actual plantilla de les dos conselleries. Justament lo que cal és racionalitzar l'Administració pública i no engreixar-la amb més estructura.

Mirin, tots els governs de la Generalitat han estat especialistes en crear agències, observatoris que no observen res, falses ambaixades, per no parlar dels consells assessors, els pactes, les estratègies i, naturalment, de les taules dels pactes i de les estratègies. ¿Y saben lo que pasa cuando uno pisa la calle? Que tot això no serveix de res, perquè les deficiències i les mancances, tant en sanitat com en serveis socials, no han parat de multiplicar-se. I és obvi, senyories, que falta molt més que la creació d'una agència per arreglar els problemes que patim els catalans: les eternes llistes d'espera, tant a salut com socials; el dèficit de professionals; la sobresaturació de feina.

I el Govern no ha posat en marxa l'agència, però és que tampoc ha millorat la gestió del dia a dia dels catalans. Les famílies i la pròpia persona que necessita ajuda fan lo que poden per resoldre una situació que l'Administració pública no resol. I no tinc temps d'entrar en un ball de xifres i de donar masses dades, però només n'hi donaré dos. I ja que li va respondre el conseller de Drets Socials, seran referides a dependència. 2024, el procés complet de dependència trigava una mitjana de 258 dies. Abril 2026, la mitjana de dies és de 340. No tan sols no s'ha reduït, ja no dic a la meitat, que és a lo que es va comprometre el president Illa; no s'ha reduït ni un sol dia –ni un sol dia. I no han parat de vendre que apliquen mesures i que hi inverteixen diners. On estan aquests diners? De què ha servit?

Clar, vostè em dirà –algun de vostès–: «El nombre de persones que sol·liciten prestacions no ha parat de créixer.» I és cert. Però, escoltin, quants anys fa que estem parlant de l'envelliment de la població, de la cronicitat, de la longevitat? No es tracta de res de nou. No és nou, això.

I un breu apunt –breu, però molt important–: ja veurem què passa amb el xec en blanc que han estat les regularitzacions d'immigració massives, perquè és que és obvi que afectaran negativament els serveis públics. Això ha estat una irresponsabilitat que, malauradament, pagarem entre tots.

I, mirin, el Govern Illa - Pedro Sánchez –*tanto monta, monta tanto*– han estat més preocupats en satisfer els deliris independentistes per mantenir-se en el poder que en gestionar les ajudes a la dependència o el dia a dia dels catalans. Però també he de dir-li, diputat Fàbrega, diputats de Junts, que no poden inhibir-se de la situació actual i fer veure que no va amb vostès..., que ustedes no tienen nada que ver con esto. Vostès han governat la Generalitat com a Junts pel Sí, com a Convergència, com a Junts per Catalunya amb Esquerra Republicana. O sigui, que responsabilitat en tenen, i molta, en la gestió de la dependència, discapacitat, les residències de gent gran o en la sanitat. Fer autocrítica, a vegades, és un bon exercici de responsabilitat.

I acabo ja, senyor president. Els catalans patim la pressió fiscal més alta d'Espanya per les polítiques equivocades de la Generalitat, incapaç d'exercir les seves competències. I, per contra, tenim uns serveis públics de baixa qualitat. Prioritzin –prioritzin– i podran donar resposta a les necessitats reals dels catalans.

Gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Hoy Jack está ingresado en la UCI del Hospital Juan XXIII de Tarragona. Jack es ese niño de nueve años, enfermo de ELA, del que he

hablado en decenas de ocasiones, solicitando ayudas para él y para su madre por activa, por pasiva, en público y en privado. No he conseguido nada. Voy a contarles un poco de esta historia.

Raquel y su hijo Jack, de nueve años, con ELA, tenían una ayuda de 1.500 euros al mes, y, por un error administrativo del Departamento socialista de Derechos Sociales, se quedaron con ochocientos euros al mes. Error que, por supuesto, no han subsanado.

En este punto, recordemos que cuando el Departamento de Derechos Sociales se equivoca y paga de más a MENAs y ex-MENAs les condona la deuda, no les hace devolverla. Pero cuando se equivoca con un español, de entrada, se suele equivocar al revés, pagando de menos, que es lo que ha pasado con Raquel, y luego, encima, para colmo, si se quejan, les castigan con burocracia excesiva, un maltrato administrativo claro y negativas en las ayudas, porque las ayudas sociales, en Cataluña, tienen nombres y apellidos extranjeros.

Como comprenderán, con ochocientos euros al mes, Raquel no puede hacer frente ni al alquiler, ni a la comida, pañales de su hijo, porque la Administración pública no lo cubre todo, incluso muchísima medicación para Jack que no cubre la Generalitat. Así que se va a tener que ir del piso donde está ahora mismo viviendo sin saber dónde van a meterse.

Hace más de un mes, Jack entró en el hospital para una cirugía sencilla, una gastrostomía percutánea, porque ya no admite alimentos por la boca. Ya saben cómo va esto de la ELA, ¿no? No salió bien, y se han ido sumando un cúmulo de complicaciones, una tras otra, y está actualmente ingresado en la UCI. Su madre Raquel está desesperada.

Pues bien, Raquel, este mes, mientras tenía a su hijo en la UCI, ha tenido que seguir la yincana de trámites de la Administración socialista para poder conservar las ayudas y tener alguna ayuda más. Una administración socialista que no ha hecho más que marearla de ventanilla en ventanilla, para luego darle largas.

Para Raquel y para Jack no hay ayuda de la ELA. El consejero mintió ayer otra vez. Pero es que tampoco hay pisos de protección oficial del Ayuntamiento socialista de Tarragona. Todos sabemos que para los españoles no hay casi pisos de protección oficial.

Y, fíjense, todo esto está ocurriendo en una España con récord de recaudación de impuestos socialistas, impuestos que ahogan a los españoles, ya ni qué decir cómo están los catalanes. Un buen pellizco que sale del bolsillo de todos los españoles, fruto de mucho esfuerzo y de mucho trabajo y que, en vez de dedicarlo a servicios públicos, los socialistas lo dedican a pagar sus fiestas en el Ramses o en el Parador de Teruel, o a pagar narcotraficantes para eliminar jueces o..., todos sus vicios, que todos sabemos ya de qué pie cojean los socialistas, ¿no?

El caso es que Junts reclama, y leo literalmente, «una estructura orgánica, central y territorial y órganos de gobierno para la agencia integrada social y sanitaria». Traducido del «politiqués», esto son cargos y más cargos que se traducen en soldados y más soldados. Lo que hoy está reclamando Junts es el pedazo de pastel de la extorsión fiscal a la que la Generalitat de Catalunya somete a los catalanes. Millones y millones de euros dedicados a poner en marcha esta agencia, millones en proyectos y millones en sueldos en altos cargos para justificar la colaboración entre dos consejerías. Ojo, dos consejerías del mismo Gobierno.

Miren, sello de VOX siempre ha sido la ventanilla única, y hemos apostado siempre por reducir la burocracia administrativa. Pero para esto hace falta solamente un responsable, no una agencia mastodóntica de la Generalitat. Y esos 4, 44 o 444 millones que acabará costando esta agencia deberían dedicarse directamente a todas las Raqueles y a todos los Jacks que están ahí fuera viviendo en la más absoluta indigencia. *(Alguns aplaudiments.)* Más de 9.200 catalanes dependientes mueren cada

año aquí, en Cataluña, sin una mísera ayuda, eso sí, después de dar más vueltas que una peonza para recoger las migajas que les deja la inmigración.

Y termino, señor presidente. Lo que más nos pesa en VOX y a mí, personalmente, es que desde este atril no voy a ayudar a nadie, no voy a ayudar ni a Jack ni a Raquel ni absolutamente a nadie. Mientras ustedes estén gobernando, señores socialistas, con la ayuda de Junts, los españoles seguirán muriendo sin casa, sin ayudas, en la más absoluta pobreza o en accidentes de trenes. Dios dirá. Así que, para que no se le olvide, esto, señores, se llama «Gobierno del PSOE».

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Jo volia començar fent una miqueta de memòria i recordant que les primeres grans regularitzacions massives de persones immigrants en aquest país es van fer els anys 2000 i 2001, que es van regularitzar mig milió de persones amb el Govern del president Aznar.

En aquell moment, els arguments que es van fer servir van ser ordenar el flux migratori, evitar l'economia submergida i que més persones cotitzessin i paguessin impostos. Per què aquells arguments ara no són vàlids? En aquell moment sí, ara no són vàlids. Ves que no sigui que el problema en la precarietat i en la incapacitat dels serveis públics de donar resposta a la gent com cal siguin les retallades que va fer el Govern del PP i de Junts per Catalunya a Catalunya, i no el fet de que hi hagin més persones pagant impostos i cotitzant a la seguretat social. Ves que no sigui per això.

I, entrant ja a la moció, nosaltres, els dels Comuns, donarem suport a aquesta moció perquè entenem la necessitat de desplegar l'atenció integrada, social i sanitària i posar en funcionament l'agència amb els recursos necessaris. Ja fa temps suficient que es va aprovar aquesta llei, i tornem a veure una altra vegada com el «Govern de l'agilitat» el que fa és tot menys agilitat, quan ha de desplegar les lleis que s'han aprovat.

Però nosaltres aquí, a banda de donar suport a aquesta moció, sí que volem centrar el debat en també com ha de canviar aquesta integració la vida de les persones, perquè el seu èxit s'haurà de mesurar en l'atenció que rep una persona gran a casa seva, en l'acompanyament d'una persona amb problemes de salut mental o en la resposta que oferim a algú que viu al carrer. I aquest és el compromís que hem d'exigir al Govern. La llei estableix uns terminis i el Govern els ha de complir. Compartim l'exigència d'aprovar els estatuts i de posar en funcionament l'agència amb el pla estratègic aprovat.

Ara bé, el Govern també té la responsabilitat d'impulsar des d'ara els canvis en els serveis. La coordinació dels equips, la continuïtat de l'atenció i l'acompanyament de les persones no poden quedar pendents de completar l'estructura administrativa. Fa anys que ja tenim experiències d'atenció integrada. Hi ha coneixement acumulat, hi ha professionals compromesos i hi han projectes que demostren que es pot fer millor. Cal reconèixer aquesta feina i aprofitar-la.

Però, al final, una successió d'experiències pilot, per transversals que siguin, no són la resposta al conjunt del país. Per tant, cal passar d'aquests projectes a convertir-los en una pràctica habitual, sostinguda i amb recursos. El dret a rebre una atenció adequada ha d'estar garantit visquis on visquis. I aquí tornem al tema de l'equitat territorial que més d'una vegada ens trobem en el desplegament de les lleis: no existeix equitat territorial a Catalunya en l'accés a determinats serveis i drets.

O, per exemple, volem posar un exemple que considerem imprescindible, que és l'atenció a les persones sense llar. Una persona que viu al carrer pot necessitar alhora atenció mèdica, suport de salut mental, atenció a les addiccions, acompanyament

social i, evidentment, accés a un habitatge. Cada situació és diferent i requereix una resposta adaptada. Quan aquestes necessitats s'atenen des de circuits separats, és la persona la que ha de sostenir tota la complexitat del sistema: anar a veure a quina finestreta ha de presentar segons què i explicar una vegada i una altra la seva situació, desplaçar-se entre serveis, complir requisits, demanar cites, intentar sobreviure al carrer i moltes vegades trobar-se que la cita només pot ser virtual i que si no l'has demanat no hi ha ningú que t'atengui.

L'Administració és qui ha d'assumir la responsabilitat de coordinar aquesta resposta, els serveis que ofereix a aquestes persones per garantir els seus drets. Per tant, parlem d'equips socials i sanitaris que treballin conjuntament, amb professionals de referència, amb plans d'atenció compartits i amb capacitat d'anar a trobar les persones allà on estiguin.

Parlem també de garantir que una alta hospitalària disposi d'una resposta social adequada quan la persona després no té una llar on recuperar-se. No pot ser que es doni l'alta a una persona que acaba de patir una operació, que acaba de patir una infecció greu, i després la resposta sigui «te'n vas al carrer i recupera't al carrer». I, per tant, evidentment, hem de parlar també d'incorporar les polítiques d'habitatge, perquè si volem abordar el sensellarisme està clar que un lloc segur on viure és una condició fonamental per sostenir qualsevol procés de recuperació i autonomia.

Per això demanem al Govern que el desplegament territorial concreti quins serveis treballaran conjuntament, amb quins professionals, amb quin finançament i des de quan. Que s'expliqui també com s'avaluarà si aquesta atenció està arribant a les persones com ho necessitin.

I, evidentment, treballar amb els ajuntaments. També cal donar als ajuntaments la capacitat real de decisió i els recursos suficients. L'Administració més propera a la gent sempre és qui millor resposta pot donar. Els serveis socials municipals i les entitats comunitàries coneixen les situacions i han de tenir els recursos i els mecanismes per treballar de manera digna, i no amb la precarietat que ho fan actualment.

Finalment, hem de posar, evidentment, al centre les treballadores de les cures. S'ha de donar dignitat a aquestes feines, s'han de reconèixer aquestes feines, s'ha de donar... Votarem a favor d'aquest compromís, una agència amb recursos, però hem d'avançar en el canvi de model.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. I també gràcies per aquest gir de guió inesperat, que m'ha tocat intervenir perquè precisament la diputada Castillejo estava ara fent una reunió i una roda de premsa per denunciar el cas d'una família d'alta vulnerabilitat amb un fill a càrrec en una situació de discapacitat i que estan en risc de desnonament. I aquesta és la realitat del nostre país i que també volia aprofitar per denunciar, i que explica per què estic jo fent aquesta intervenció i no la diputada Castillejo.

Dit això, quan vam debatre la llei de creació d'aquesta agència, nosaltres ja vam advertir que el Govern estava confonent la necessitat de coordinar i millorar l'atenció amb la necessitat de crear una estructura nova. Avui tornem a parlar dels estatuts, dels òrgans de govern i de quan començarà a funcionar, però mentrestant segueix sense resoldre's què necessiten els equips que estan atenent precisament les persones cada dia.

El que pensem és que volem una atenció social i sanitària integrada, i que, per tant, una persona que necessita suport per viure a casa no hauria de fer de missatgera entre el CAP, els serveis socials i l'empresa que li presta l'ajuda domiciliària, ni hauria de ser la seva filla qui acabés coordinant uns serveis que no es parlen i no

es coordinen entre ells. Aquesta és una responsabilitat que ha de ser de l'Administració. I precisament perquè volem resoldre això vam votar contra aquesta agència i avui no en reclamarem la posada en marxa. Els motius, de fet, que vam establir en aquell moment continuen plenament vigents.

La moció assenyala un incompliment del Govern: ha deixat passar els terminis per aprovar els estatuts. Que nosaltres rebutgem aquesta agència pensem que no eximeix el Govern, precisament, de donar explicacions sobre uns compromisos que va assumir i que, de nou, no ha complert. Van defensar que era una eina imprescindible i que era una eina urgent i, tot i així, ara els hi correspon explicar per què estan incomplint aquests terminis.

I la resposta que hem vist que proposa el PSC és reveladora: substituir una data concreta per un «termini més breu possible», sense cap tipus de concreció. Per al mapa territorial proposen esperar sis mesos des que l'agència entri en funcionament. I, clar, si no sabem quan entra en funcionament, tampoc sabem quan tindrem el mapa. Això dilueix, per tant, l'exigència de la moció i deixa el Govern sense una data clara davant el Parlament.

Ara bé, a Junts també els hi volem dir que el debat no es pot reduir a exigir que aquesta estructura arrenqui abans. Posar-la en funcionament dins el termini no resoldria, segons la nostra opinió i per si mateix, cap dels problemes que ja vam denunciar quan precisament s'estava tramitant aquesta llei, perquè no garanteix més professionals als serveis socials municipals, no assegura temps als equips de primària per coordinar-se, no dignifica els salaris de les treballadores del SAD, tampoc reverteix un model residencial profundament privatitzat. Perquè per fer tot això el que calen són decisions polítiques i pressupostàries, i no podem donar-les per resoltes amb l'aprovació d'uns nous estatuts.

I el que plantegem nosaltres, la nostra alternativa, ja la vam defensar, precisament, en el seu moment, que és situar la coordinació en l'atenció primària, reforçant els equips, i integrar-hi els serveis d'ajuda a domicili; donar als professionals el temps, les eines i les responsabilitats clares per treballar conjuntament, i garantir la continuïtat en l'atenció sense multiplicar dispositius que obliguin les persones a explicar una vegada rere una altra què els passa.

El desplegament territorial ens importa. Saber quins barris i municipis tenen serveis, quins no en tenen i quins recursos falten per nosaltres és absolutament necessari per corregir desigualtats. I aquesta planificació ha de servir per ampliar drets i cobertura i ha d'anar acompanyada del finançament necessari i imprescindible per als ajuntaments, perquè no se'ls poden atribuir més funcions mentre continuen sostenint serveis amb recursos insuficients.

Però pensem que també cal parlar de qui cuida. Quan el suport públic no arriba, són sobretot les dones de les famílies les que redueixen la jornada, renuncien a ingressos i assumeixen l'atenció. I, quan el servei arriba a través de treballadores precaritzades, aquesta desigualtat continua dins el mateix sistema. Les condicions laborals de les cuidadores formen part de la qualitat de l'atenció, i per nosaltres no poden ser una qüestió secundària. Per això exigim reforçar els serveis públics i avançar en la provisió pública de les cures. Per nosaltres aquest és un element central. I la coordinació no pot servir per deixar intacta la fragmentació entre empreses i administracions ni per consolidar el negoci privat amb recursos públics.

Finalment, al Govern li exigim que respongui pels seus incompliments, però la nostra exigència política va molt més enllà d'aquest calendari: pressupostos, professionals i serveis accessibles. Les persones que necessiten cures han de poder notar una millora en la seva vida quotidiana. I és aquí on volem els recursos. I és aquí on avaluarem les decisions del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes –hi insisteixo, sobre les esmenes–, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Sobre les esmenes. Com a norma general, no hem acceptat esmenes que reprodueixen el que ja diu la llei. Per tant, de les d'Esquerra Republicana no hem pogut acceptar la primera perquè bona part del que proposa ja està regulat per l'article 12, que preveu la presència de la Generalitat, els ens locals i els representants de la ciutadania al consell rector; l'article 18, que regula el consell general i els òrgans de participació, i el 19, que estableix la governança i la coordinació territorial.

Però, en canvi, sí que hem acceptat les dos darreres. Incorporen –ja ho ha explicat molt bé el diputat Campuzano– aquesta memòria econòmica pluriennal i aquest pla pilot per a les persones amb discapacitat intel·lectual i pluridiscapacitat. Milloren la moció. Per tant, agraïm al diputat Campuzano i al Grup d'Esquerra que les hagin presentat, però també la conversa..., i sempre és un plaer compartir amb vostè converses, objectius i el mètode d'atenció integrada.

I, de fet, el fet de compartir també el neguit amb com ho està gestionant el Govern socialista, doncs, també ens està dient que aquesta moció era necessària, no?, perquè els professionals no s'ho mereixen i els usuaris tampoc. I, de fet, això es nota amb les esmenes del PSC, que, malauradament o no, són inacceptables: canvien «aprovar» per «impulsar» i pretenen posar en funcionament la llei en el període «més breu possible», i sis mesos més tard d'un període que no sabem quan és ja presentaran el calendari i el mapa de desplegament –ara ho deia molt bé el diputat Pellicer. Deu ser que les llistes d'espera no els interpel·len. «Brevetat i PSC», un nou oxímoron d'aquí, d'aquesta legislatura.

Quant a l'experiència del pacient, està incorporada a la llei –articles 2, 7 i 18–, i el pla CURA és just el que ha de fer l'agència quan es desplegui; a partir del mes vinent, que és el que marca la llei. Diputada Jaurrieta, realment em decep profundament que com a ponent relatora de la llei no demani complir la llei. Mare meva... Mare meva. *(Alguns aplaudiments.)*

Finalment, sobre les esmenes del Grup Mixt, la llei ja defineix l'agència com un instrument per articular els sistemes existents; és l'eina, no la finalitat. I, pel que fa a les llistes d'espera, ja ho diu la disposició addicional setena. Ho sabrien si haguessin vingut a la tramitació o si se l'haguessin llegit en algun moment, eh?

Per cert, senyora Soberana, som els de Catalunya, els de la Catalunya sencera. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, president. Agraïm els suports de tots els grups que els donaran a la moció, i no només els donem les gràcies nosaltres, sinó tots els col·lectius que se'n beneficiaran, la gent gran i els col·lectius vulnerables. Però el que realment agrairien tots aquestos col·lectius és que el Govern compleixi la llei, creï l'agència i doti d'eines els excel·lents professionals que tenim per millorar la seva cura, les seves esperes interminables, amb eficiència, amb rigor i amb l'estima que tots es mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el divuitè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya

302-00307/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya. És presentada pel Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé, bon dia a tothom, diputats, diputades. Gràcies, president. Presentem aquesta moció subsegüent a la interpel·lació sobre les oportunitats per als joves de Catalunya. I m'agradaria començar amb una qüestió, i és que habitualment els partits d'esquerra, especialment el PSC, diuen que el Partit Popular no té propostes. Ostres, jo ja imagino que vostès deuen estar molt entretinguts entre joies, escàndols, sicaris, eclipses i portaveus que apareixen als pisos com a bolets i no tenen temps de llegir les nostres propostes *(alguns aplaudiments)*, però aquí les tenen, i farien molt bé d'escoltar-les.

Doncs bé, l'objectiu d'aquesta moció és redreçar el camí per tal de recuperar les oportunitats que els joves hem perdut a casa nostra, però el primer que considerem que cal fer és assumir responsabilitats. I, escoltin, ho vaig dir a la interpel·lació sense aconseguir cap resposta per part del conseller Moreno: el conseller va preferir parlar d'Ayuso, parlar de Feijóo i de no sé quantíssimes coses més. Va fer de tot menys assumir cap responsabilitat.

Però, els hi repeteixo, porten vostès vuit anys al capdavant del Govern d'Espanya i dos al capdavant de la Generalitat, i el que ens hem de preguntar és: avui els joves tenim més oportunitats? Doncs jo crec que no. En habitatge? No. En poder adquisitiu? No. En qualitat educativa? No. En seguretat als nostres carrers? Tampoc. Per tant, comencem constatant que els governs socialistes de Pedro Sánchez i Salvador Illa han estat nefastos per als interessos dels joves, un autèntic desastre.

I una bona mostra de la manca de compromís per part d'aquest Govern amb la joventut és l'actitud de l'exconsellera Martínez Bravo, una consellera que durant dos anys al capdavant del departament tan sols va comparèixer una vegada davant de la Comissió de Joventut, tot i les reiterades propostes per part dels grups parlamentaris.

Però, mirin, anem a les propostes, que és el que avui ens interessa i el que interessa als joves. El principal problema que tenim els joves a Catalunya és l'accés a l'habitatge. Jo crec que excepte Montse Mínguez, Iceta i Jéssica, tots hi podem estar d'acord. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, ens centrarem principalment en aquesta qüestió.

Mirin, he preparat uns càlculs perquè vegin què suposaria per a un jove accedir a un habitatge si s'apliquen les propostes del Partit Popular. A Catalunya, impostos que tenim competència per aplicar: ITP i AJD. Nosaltres, què demanem? Bonificar-los al noranta-nou per cent. Es pot fer, i s'ha fet durant aquesta setmana, per cert, a les Balears. Un jove que avui compra un pis de segona mà de 150.000 euros i no pot acollir-se al tipus reduït, que és gairebé impossible, ha de pagar quinze mil euros d'ITP. Amb la nostra proposta pagaria només cent cinquanta euros. Per tant, s'estalviaria 14.850 euros. Si compra un pis de 250.000, actualment paga 25.000 euros addicionals d'impostos. Què passaria amb nosaltres? En pagaria només 250. Si compra un pis, perquè té més possibilitats, de 350.000 euros, actualment n'ha de pagar 35.000. Amb el Partit Popular en pagaria només 350, s'estalviaria 34.650 euros, que van directament, avui, a l'Administració.

Escoltin, senyors del Govern, vostès tenen les eines totals per afavorir i facilitar que els joves puguin accedir a un habitatge de compra. Ostres, per què no les apliquen? És molt senzill. Apliquin-les. Deixin els diners a les butxaques dels joves perquè puguin comprar-se un pis.

Mirin, també volem bonificar les ajudes i les donacions de familiars. Per què si uns pares volen ajudar el seu fill a comprar, amb suport econòmic, o directament oferir-li un habitatge..., per què ha d'estar fiscalment penalitzat? Nosaltres proposem impostos zero a la donació econòmica o al traspàs d'un habitatge, sempre que, evidentment, sigui primera propietat. Això és realment ajudar els joves, fer que els diners estiguin a les seves butxaques perquè puguin accedir a un habitatge.

Però, mirin, no simplement parlem d'habitatge en aquesta moció, perquè vegin que tenim propostes. Proposem quota zero d'autònoms durant el primer any perquè els joves no s'hagin de veure asfixiats pels impostos en la seva primera activitat. No tots els joves tenen la sort de ser com les filles de Zapatero.

També cal recuperar l'esforç. A vostès això de l'esforç els hi fa bastanta gràcia, però sí, hem de recuperar la cultura de l'esforç, del mèrit i de l'exigència acadèmica. Però entenc que a vostès els hi pugui fer gràcia i sempre posin *en tela de juicio* aquesta qüestió perquè, si el seu referent en matèria d'esforç és el senyor David Sánchez, germà del *tortolito*, doncs, entenc que no sàpiguen massa bé del que es tracta. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirin, venim a oferir una alternativa molt clara: els diners, a les butxaques dels joves; reconèixer l'esforç i el mèrit com a mitjà per tenir una vida pròspera. Ara tenen l'oportunitat de demostrar si, efectivament, estan preocupats pels joves o si segueixen amb les seves qüestions que no importen a ningú. Si volen ajudar els joves, en aquesta moció tenen propostes que els poden ajudar de veritat. Espero, sincerament, que les votin a favor i que estiguin a l'alçada de les circumstàncies, però és que la veritat és que em temo que no ho estaran.

El que sí que els hi puc assegurar és que el proper 29 de novembre els joves catalans i espanyols estarem a l'alçada de les circumstàncies i enviarem el socialisme allà on ha d'estar, que és a la paperera de la història.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula ara per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. La generación más preparada de la historia, la generación que ha tenido más medios a su disposición, es también hoy una generación sin casa, con empleos precarios y con cada vez menos oportunidades para prosperar. No somos una generación perdida, somos una generación traicionada.

Nos dijeron que estudiáramos y nosotros cumplimos y estudiamos. Que nos formásemos; nos formamos. Que aprendiéramos idiomas, y nos sacamos el First, luego el Advanced, el C1 en alemán y hasta un B1 en chino, porque nos dijeron que ese era el futuro. Terminamos la carrera. Luego vino el máster; lo hicimos. Nos dijeron que primero tocaba pringar, empezar desde abajo, encadenar prácticas, cobrar poco, acumular experiencia; lo hicimos, porque nos prometieron que lo que trabajáramos durante nuestros veinte nos permitiría vivir mejor durante los treinta. Pero llegan los treinta, los treinta y dos, luego los treinta y cinco, y las promesas no se cumplen.

Llevas diez años trabajando, ya eres sénior en tu empresa, tienes responsabilidades, experiencias, gente a tu cargo, pero apenas cobras cuatrocientos euros más que cuando empezaste. Sales del trabajo a las nueve, vuelves al apartamento, un piso que compartes con tres chicos más pagando por una habitación lo que antes te costaba el alquiler entero de la casa. Y los cuatrocientos euros más que cobras se quedan en nada. Y al día siguiente, vuelta a empezar. De lunes a viernes, incluso los sábados, semana tras semana. Y así se van pasando los años.

Empiezas a pensar que quizá, pues, ya va siendo hora de formar una familia, de casarte, de tener hijos, de construir algo propio, pero ¿dónde? ¿En este piso? Imposible. El que me gustaba ya no está en Fotocasa y los que han entrado se pasan de precio. Y entonces vuelves a posponerlo. Un año más, hasta que te suban el sueldo, hasta que consigas ahorrar un poco más, hasta que encuentres un curro mejor. Y un día te das cuenta de que llevas quince años preparándote para empezar una vida que ya nunca parece empezar.

Este, señores diputados, es el retrato de una generación. Es el retrato de miles de jóvenes en Cataluña, jóvenes que están cansados, que están traicionados. Y no, no

son ni los de Sol ni son los de *plaça* Catalunya, son los jóvenes que tragan y siguen cada día en silencio. *(Alguns aplaudiments.)*

Llevamos ocho años, ocho años de Pedro Sánchez, ocho largos años de políticos socialistas, ocho años de «progreso». ¿A eso se referían cuando hablaban de progreso? ¿A que en Cataluña apenas tres de cada diez jóvenes que trabajan hayan conseguido emanciparse? ¿A que la temporalidad laboral entre los jóvenes siga siendo prácticamente el triple que entre el resto de la población? ¿A que más de dos tercios de los jóvenes entre dieciocho y treinta y cuatro años sigan viviendo a día de hoy a casa de sus padres? ¿A que, mientras acceder a una vivienda se convierte en una misión imposible, en España seguimos arrastrando un grave déficit en la construcción de vivienda protegida?

Señores diputados, tan solo 9.800 viviendas protegidas al año, mientras la demanda anual es de 1.300.000 personas. Y la mayoría, por si fuera poco, se las entregan al que acaba de llegar. Pero ya sabemos cuál es su prioridad, ya sabemos cuál es su solución para todo y ya sabemos a quienes quieren ayudar todos ustedes: inmigración, inmigración y más inmigración. Esa es siempre su solución para todo. ¿Que faltan trabajadores? Más inmigración, porque pagarle mejor a los trabajadores de aquí, pues, eso ya otro día. ¿Que hay que pagar pensiones? Más inmigración, aunque ahora les paguemos nosotros las pensiones a ellos. ¿Que faltan casas? Más inmigración y que las construyen ellos. Ustedes no son progresistas, ustedes lo que son es esclavistas. *(Alguns aplaudiments.)*

Pero los jóvenes ya nos hemos hartado de sus mentiras, de sus engaños, de sus corruptelas, de currar, currar, currar, que el dinero se lo llevan ustedes y se lo gasten en prostitución. Los jóvenes, cuando tengamos la oportunidad, elegiremos otra cosa; elegiremos trabajo, elegiremos casa, elegiremos justicia social, elegiremos prioridad nacional. Eso es lo que vamos a votar los jóvenes cuando tengamos la oportunidad. Y a ustedes, bueno, pues, que les vote Mohamed.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tenen més títols que mai, el sou de fa vint anys i cinc cops menys propietats que la generació anterior. En el millor dels casos, se'n van de casa després d'haver complert els trenta i s'aventuren a formar una família quan freguen els quaranta. Ens escandalitza la poca natalitat dels catalans, però, en comptes de dedicar recursos al nostre jovent i fer polítiques demogràfiques responsables i efectives, les esquerres opten per subvencionar les famílies nombroses dels immigrants i contribuir a la nostra substitució cultural i demogràfica.

Un jove català treballant tot l'any cobra de mitjana 14.292 euros, el mateix que fa divuit anys, però havent-se encarit el cost de la vida més d'un trenta-cinc per cent. El seu poder adquisitiu i les seves expectatives de futur són lamentables. No poden pagar un lloguer ni signar una hipoteca ni plantejar-se tan sols pagar una plaça a la llar d'infants. Només el vint-i-cinc per cent dels joves que treballen poden emancipar-se i, d'aquests, una quarta part, un cop feta la temptativa, han de tornar cap a casa.

I, davant d'aquest desastre, quina recepta ens ofereix el PP? La que ja apliquen a la Comunitat autònoma de Madrid, a on en set anys l'oferta de lloguers ha decaigut un 54,4 per cent i a on els joves estan igual de confinats a casa els pares que aquí.

Per millorar les expectatives i les oportunitats, nosaltres proposem que els menors de trenta-cinc anys no paguin impost de transmissions patrimonials ni d'actes jurídics documentats en l'adquisició d'un pis com a primera residència. Vostès demanen deu anys de padró per accedir als ajuts i a l'habitatge protegit; nosaltres, i ho hem defensat diverses vegades en aquest faristol, som partidaris d'exigir els divuit anys de padró per garantir que el beneficiari com a mínim sigui nascut aquí.

I no, no n'hi ha prou amb garantir al nostre jovent l'accés preferent al parc d'habitatge protegit, cal facilitar la seva incorporació al món laboral. Per això proposem la bonificació de dues anualitats dels rebuts d'autònoms per als joves que vulguin emprendre un negoci o aprendre un ofici.

Dediquen una part de la moció a parlar no dels nostres joves, sinó dels MENAs que han entrat il·legalment al país. Demanen que siguin retornats a les famílies i governs pertinents. Compartim plenament aquesta voluntat. Catalunya té 2.264 menors tutelats que tenen un cost mensual de quatre mil euros per barba, i 4.317 joves immigrants extutelats que es beneficien de paguetes i ajudes vàries. Després de la ràtzia a Ceuta, ens n'han endossat 2.650 més.

I com que el Govern Illa no en tenia prous, s'ha ofert a pagar la manutenció i estada de trenta-un d'extres. Bé, «s'ha ofert a pagar»..., amb els diners dels catalans, eh? A la bancada esquerra la solidaritat mai no és privada, sempre brolla de les arques públiques. No els hi sobra cap partideta, després de pagar la manutenció i despeses vàries dels MENAs, per fer una ajudeta a la senyora Ada Colau perquè pugui fer front al lloguer?

Cal aturar la malversació de serveis i recursos cap a la immigració i redirigir les partides i les esperances cap al nostre jovent. Si no creem l'estabilitat, la llibertat i prosperitat necessàries, no hi haurà relleu generacional i tard o d'hora serem engolits per la barbàrie. O declarem l'emergència demogràfica i comencem a capgirar les polítiques o el que passa a França serà un joc de cucanya comparat amb el que tindrem aquí.

Seny i ordre.

La vicepresidenta primera

A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula la diputada Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, vivim moments d'incertesa, ho veiem a França o a Itàlia. Els joves s'han mobilitzat per reclamar oportunitats i millors condicions. Avui és encertat parlar de joventut, però fem-ho amb rigor. Ja els avancem que als cinc primers punts de la moció..., ens abstindrem als dos primers, el tercer el votarem a favor..., en contra –perdó–, i el quart i el cinquè, a favor.

Compartim el diagnòstic, el Govern no està donant resposta als joves, però, diputat Ferran, no compartim la demagògia del Partit Popular ni la seva insistència a portar el debat a la política espanyola. Per això no donarem suport al vuitè punt. Avui no parlem de política migratòria i, en tot cas, el que volem Junts per Catalunya són les competències per poder decidir des d'aquí.

Però ni els discursos electoralistes del Partit Popular ni la propaganda del Govern socialista resolen els reptes dels joves, només perpetuen la nostra incertesa. Junts defensem que les polítiques de joventut han de ser una prioritat política de país, perquè parlar dels joves és parlar del futur de la nostra nació. I això vol dir generar oportunitats i obrir horitzons d'esperança. I per nosaltres es tradueix en casa, feina i futur, i aquest és el sentit de les cinc esmenes que hem presentat.

Comencem per casa. Decrets sense consens aprovats per la porta del darrere, modificacions normatives a diari, lleis qüestionades pel Consell de Garanties Estatutàries i anuncis, molts anuncis. Aquesta és la política progressista del Govern. Però la realitat és que molts joves continuen sense accedir a un habitatge. Junts compartim que cal ampliar el parc públic, però no a costa dels joves, els joves no podem ser l'ase dels cops. Per això hem proposat dues esmenes que han estat acceptades. Primera, millorar els préstecs per a l'emancipació, que els pisos només siguin de protecció oficial fins que es retornin els préstecs, ampliar els llindars de renda i incorporar criteris territorials –no costa el mateix un pis a Barcelona que a l'Ordal.

Segona, apostar pels avals públics per al primer lloguer i més habitatge públic de lloguer social per als joves. També compartim la necessitat de reduir la pressió fiscal, és una manera de donar oportunitats als joves. I per això defensem ampliar les deduccions de l'IRPF pel lloguer, reduir els impostos per comprar el primer habitatge i facilitar que les famílies puguin ajudar els seus fills sense penalitzacions fiscals. Per això donarem suport a aquest punt de la moció.

On no hi ha hagut acord és en prioritzar l'arrelament per accedir als ajuts i als habitatges protegits. Compartim els deu anys d'empadronament, però han de ser intermitents. Molts joves marxen per buscar oportunitats fora de casa i després volen tornar al seu poble, i no els podem penalitzar per haver-ho fet. Però el PP ha preferit pactar amb l'extrema dreta i Junts no hi serem.

Parlem ara de feina i futur. Estudiem, treballem i ens esforcem, som probablement la generació més formada i a la que més ens està costant emancipar-nos. Votarem a favor dels punts 9 i 10. Cal fomentar l'emprenedoria i millorar la connexió entre el sistema educatiu i el món laboral, però cal anar un pas més enllà.

Per això hem presentat dues esmenes. La primera, impulsar un pla nacional contra la precarietat laboral juvenil que millori les condicions laborals i, sobretot, els salaris, perquè ens permetin començar un projecte de vida. Una proposta aprovada en aquest Parlament que el PP ha volgut transaccionar perquè li molestava la paraula «nacional». Doncs, mirin, a nosaltres el que ens molesta és que el Govern no compleixi amb els joves i que el PP, en lloc d'exigir-ne el compliment, prefereixi discutir-ne el nom.

I segona, garantir que els joves catalans puguin accedir a la universitat del nostre país. Insistim en eliminar el districte universitari únic espanyol, o com a mínim reservar el vuitanta per cent de places als estudiants procedents dels centres educatius catalans. I aquí és on l'espanyolisme del PP i la subordinació del PSC a Madrid xoquen amb els interessos dels catalans. Tenim joves catalans que es queden sense plaça per estudiar aquí, al nostre país, mentre Catalunya finança la formació de professionals que després marxen a treballar a altres territoris. I el que reivindiquem és simple, formar i retenir el nostre talent. Això va de defensar Catalunya, una defensa a què el PP i el Partit Socialistes fa temps que han renunciat.

En definitiva, volem que Catalunya torni a ser un país d'oportunitats. Hem de canviar la incertesa per l'esperança. I això exigeix prioritzar les polítiques de joventut, abordar els problemes i generar oportunitats. Perquè parlar de joves és parlar del futur del nostre país: un país on els joves no hagin de marxar per prosperar, estudiar, treballar i construir el seu projecte de vida, un país on l'esforç tingui recompensa.

I això és el que reivindiquem Junts per Catalunya i la Joventut Nacionalista de Catalunya, que els joves puguem tenir casa, feina i futur, i garantir que aquest futur el puguem fer i construir a casa nostra, a Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, presidenta. Bé, diputat del Partit Popular, els hi he de dir, em sap una mica de greu, que aprofitin un debat que porta per títol «sobre les oportunitats per als joves» per venir aquí a fer la seva falca de la campanya electoral. Ho van fer en la interpel·lació, ho han fet avui, porten tot el matí fent-ho, i la moció n'és un exemple més.

I, miri, si vostès l'únic que saben fer és parlar del que passa o del que depèn de l'Estat espanyol, no tinc clar ben bé quina és la seva utilitat aquí i quina és la seva proposta per als joves catalans. Perquè vostè a gran part de la moció parla de com-

petències que no són en aquest cas de Catalunya. Ja m'agradaria que poguéssim governar-ho absolutament tot des d'aquí, però, malauradament, no estem aquí.

I, miri, la realitat és que tenim una generació que, malgrat estudiar, malgrat treballar i malgrat esforçar-se, té unes enormes dificultats per emancipar-se, i, per tant, una generació que veu com els catalans no segueixen el ritme del cost de la vida i com tenir una feina ja no garanteix poder construir un projecte propi.

Però, miri, diputat del Partit Popular, els joves no són un eslògan més de la seva campanya electoral. I, per tant, en aquesta moció el que volíem era trobar quines eren aquestes propostes per millorar les oportunitats per als joves, que és el que porta el títol de la moció. Però, clar, veient la moció, sembla que els joves només són d'un tipus, només tenen un tipus de problemàtiques, però és que la realitat dels joves és molt diferent i és molt diversa entre ells.

Perquè, clar, no parla de les desigualtats de classe que afronten els joves, de gènere, d'origen, i són condicions que determinen quines són les oportunitats i quines són les necessitats dels joves del nostre país. Perquè, miri, no és el mateix tenir una família que et pot pagar els estudis, ajudar-te amb el lloguer o ajudar-te amb l'entrada a un pis que haver de treballar des dels divuit anys per pagar-te els estudis i contribuir a l'economia familiar, o directament no poder continuar amb els estudis perquè la teva família no s'ho pot permetre.

I aquest crec que és el problema de fons que tenen molts joves en el nostre país i que vostès ignoren, perquè fan un diagnòstic sobre les dificultats dels joves i després proposen exactament el mateix model econòmic que ha contribuït a generar aquestes desigualtats. Un model que bàsicament confia en el mercat per resoldre els problemes que el mateix mercat ha generat i que, per tant, posa de nou els beneficis econòmics per davant dels drets i continua tractant l'habitatge com un negoci en lloc de garantir-lo com un dret. I, per tant, veient aquestes propostes, no sé ben bé a quina minoria de joves vostès pretenen interpel·lar o pretenen representar amb aquesta moció.

Quan parlen d'habitatge, vostès proposen bàsicament bonificacions fiscals per comprar habitatges i facilitar la donació de pares a fills. Però és que quin model d'emancipació és aquest? Un model en què les oportunitats depenen de si els teus pares et poden ajudar a pagar l'entrada d'un pis? I què els hi direm...? Què passa...? Què els hi diuen vostès a aquells joves que no tenen uns pares que els puguin ajudar? Què passa amb els fills de moltes famílies treballadores que no tenen propietats per heretar? Perquè aquesta és la seva gran contradicció. Perquè vostès parlen de meritocràcia alhora que volen reproduir un model en què pesen més el patrimoni i les rendes de les famílies que la vida dels fills. Això és el que diu la seva moció, bàsicament.

I, per tant, nosaltres defensem exactament el contrari: que les institucions garanteixin les condicions materials perquè qualsevol jove, independentment del seu origen o de la renda familiar, pugui construir, pugui desenvolupar el seu projecte de vida en el nostre país.

I per nosaltres això vol dir combatre l'especulació immobiliària, vol dir ampliar el parc d'habitatge públic d'aquest país, vol dir regular els preus dels lloguers, vol dir garantir ajudes a qui més les necessita. Però també vol dir garantir que ningú no hagi de deixar d'estudiar perquè no s'ho pot permetre; que viure en un municipi petit o fora de l'àrea metropolitana no impliqui tenir menys oportunitats, i que treballar no sigui sinònim de precarietat. Perquè aquesta moció tampoc parla de les condicions laborals dels joves, i és gran part del problema que tenim i del que estem abordant. Per tant, no pot ser que vostès ignorin que, mentre les grans empreses acumulen beneficis milionaris, milers de joves continuïn cobrant salaris de misèria per arribar a final de mes.

I aquesta és la proposta que ens presenta avui el Partit Popular: rebaixes fiscals i confiar en que la riquesa es distribuirà, doncs, tota sola. Doncs no. Nosaltres els diem que la resposta a la precarietat laboral només pot passar per redistribuir la ri-

quesa, per garantir salaris dignes i per reforçar les polítiques d'habitatge i els serveis públics. Per tant, just el contrari del que fa aquesta moció.

I una última qüestió, perquè avui la moció que finalment votarem està reescrita curiosament a quatre mans, amb incorporacions, amb esmenes del PP, de VOX, d'Aliança Catalana i de Junts –ho dic també perquè és aquesta forma curiosa que tenen ara alguns de buscar la centralitat. Però és que, com no podia faltar tampoc en aquesta moció *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, davant d'una crisi que expulsa els joves dels seus barris, alguns prefereixen assenyalar aquells joves en funció del seu origen en lloc de combatre l'especulació, perquè sembla que el problema mai no és per a qui acumula deu pisos per especular, sinó l'origen d'aquestes persones i de qui no en té cap.

Per tant, acabo, presidenta. Els joves catalans no necessitem més lliçons sobre cultura de l'esforç, necessitem que esforçar-se serveixi per construir un futur en aquest país. I això no s'aconsegueix de cap de les maneres amb la proposta que fa el Partit Popular avui.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyora Orriols, qui no necessitarà un ajut és la seva filla, que em sembla que ja té la feina garantida, no? *(Alguns aplaudiments.)*

I als senyors del Partit Popular, doncs, sí: els joves necessiten una nòmina que els permeti viure, un habitatge que puguin pagar, i vostès el que els hi ofereixen és que, a aquells que puguin, que siguin els pares qui els hi regalin un pis. Aquesta és la contradicció que travessa la seva moció.

Vostès descriuen dificultats reals –també ho ha fet el diputat de VOX–: salaris insuficients, precarietat, impossibilitat d'emancipar-se, però després, quan es voten coses que van adreçades a canviar això, sempre les voten en contra. Identifiquen el problema, i quan hi han solucions, les voten en contra.

Vostès han votat en contra de les pujades del salari mínim interprofessional, que ha pujat aproximadament un seixanta per cent en els últims anys, i vostès hi han votat en contra. Vostès han votat en contra de la reforma laboral, que ha acabat o que ha reduït moltíssim la temporalitat i ha ampliat la contractació indefinida. I, a més, estem en els índexs d'atur més baixos dels darrers vint anys. A tot això, que, efectivament, ha beneficiat molta gent jove, vostès hi han votat en contra.

També han votat en contra, evidentment, de totes les mesures d'habitatge que van adreçades a abaixar el preu del lloguer i el preu de compra dels pisos. Perquè, per molt que pugin els salaris, si els lloguers i la compra de pisos segueixen pujant el doble o el triple que els salaris seguirem sense poder accedir a un habitatge, moltes de les persones que l'estan buscant. Per molt que abaixem l'impost de transmissions patrimonials, si el preu de compra de l'habitatge puja i puja i puja –i ara mateix estem en xifres d'abans del 2008– continuarà sent impossible poder comprar un habitatge.

Perquè l'ITP, per molt que l'abaixin, d'un habitatge de 400.000..., hauran de pagar 400.000 euros, per molt que els hi rebaixin aquests quinze mil que vostès posaven d'exemple. Per tant, els n'hi abaixaràs quinze mil, però com que no hi ha cap mesura per evitar que un habitatge de seixanta metres quadrats costi 350.000 euros, doncs, seguiran sense poder-lo pagar, per molt que se n'estalviïn uns quinze mil, que en realitat ni hauran de pagar, perquè serà impossible que puguin pagar aquest pis.

Nosaltres exigim a la Generalitat més, ho continuarem fent, ho fem tot a la vegada, i vostès es centren en parlar del mèrit, la capacitat i l'esforç. De veritat creuen que hi ha un problema de que els joves no s'esforcen prou? Molta gent que estudia i treballa alhora i que no arriba a final de mes, que encadenen feines una vegada i una

altra sense poder emancipar-se perquè el sou no arriba a on hauria d'arribar? Els que han marxat, perquè no poden construir una vida aquí?

Senyors del Partit Popular, els joves ja s'hi esforcen, i s'hi esforcen molt. El que necessiten és que aquest esforç els permeti viure dignament. I ho torno a dir: això passa per apujar els salaris, per apujar estabilitat i per abaixar el preu de l'accés a l'habitatge. I, com deia el diputat Cid abans, que l'habitatge deixi de ser un producte d'especulació i passi a ser un dret. I el debat és aquest: vostès, on estan? Amb l'habitatge com a dret o amb l'habitatge com a negoci? Vostès estan amb l'habitatge com a negoci, i mentre estiguin aquí cap de les mesures que proposen serà una solució per a la gent jove.

Per això nosaltres també rebutgem el biaix del seu paquet fiscal. Proposen, ja ho hem dit, bonificar el noranta-nou per cent dels impostos de compra del primer habitatge sense establir límits ni de renda ni de preu de l'immoble. És a dir, un fill o una filla de la senyora Cayetana Álvarez de Toledo tindria aquesta bonificació per comprar-se una mansió de 2 milions d'euros, no? També la bonifiquem, a ella. Evidentment, tothom igual. Això beneficia qui té més recursos per comprar, com deia.

En el lloguer, igual. Proposen elevar la deducció sense concretar cap topall ni com arribarà a les persones amb ingressos tan baixos que ni tan sols poden aprofitar una deducció de l'IRPF. Cal defensar qui més ho necessita amb mesures estructurals, i no només amb pedaços.

Parlen dels ajuts al lloguer. Doncs benvinguts, perquè van votar en contra dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que pràcticament doblen els ajuts al lloguer, i també hi van votar en contra. Per tant, tenen tot un relat de totes les coses que s'haurien de fer, però quan es fan les mesures que van a posar fre a allò que vostès identifiquen com el problema les voten totes en contra.

Senyors del Partit Popular, no són creïbles, no són creïbles en les mesures que fan, perquè quan han estat al Govern tampoc no les han fet. De fet, qui es va carregar la deducció per habitatge habitual, la deducció de la hipoteca, va ser un president del Partit Popular. Per tant, aprofiten que estan a l'oposició per dir tot el que faran, però quan han estat al Govern no ho fan mai.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Diputats, diputades, públic assistent, bon dia a tothom. Bé, aquesta moció que ens presenta el Partit Popular no deixa de ser un acte més d'aquesta campanya electoral espanyola, que per desgràcia en aquest hemicicle veiem que es farà molt llarga i molt pesada. Perquè és evident, doncs, que aquesta moció està estructurada en clau electoral per atacar l'actual Govern de Madrid. Nosaltres no hi entrarem, en aquest marc, on no hi solem entrar massa.

El que sí que els direm és que no donarem suport a cap dels punts. Tot i que en alguns podríem arribar fins i tot a abstenir-nos, no ho farem, perquè al final el que veiem és que vostès, la dreta, amb qui acaba pactant és amb la dreta i amb l'extrema dreta, és a dir, amb Aliança Catalana, amb VOX i, per desgràcia, també amb Junts per Catalunya –una moció que pacten entre vostès–, i no expliquen la realitat del que li passa a aquest país.

Perquè vostès parlen de les conseqüències del model econòmic que patim i de l'Estat espanyol, que també el patim, i ens parlen de les conseqüències que pateixen els joves, sigui amb habitatge, amb oportunitats laborals, és a dir, precarietat laboral, salaris totalment inferiors a les necessitats reals que té el jovent al nostre país, però només ens parlen de les conseqüències. No ens parlen del problema real, que és el model, que és l'Estat espanyol i el seu model econòmic, que és el que ens porta a la catàstrofe que vivim.

I sense solucionar la causa estructural no solucionarem els problemes de l'habitatge, perquè amb quatre reduccions fiscals que proposen vostès per als joves no solucionem absolutament re. Perquè aquestes deduccions fiscals que proposen només seran per als joves que tenen una capacitat econòmica alta –o unes famílies. La majoria del jovent, ni amb aquestes deduccions que proposen vostès, no tenen la capacitat per comprar un habitatge. La realitat és aquesta. Vostès la desconeixen perquè viuen a uns altres barris, però la majoria de la població no pot comprar un habitatge. I problemes té a pagar un lloguer, tot i compartir amb tres o quatre companys o companyes. I aquesta és la realitat.

El mercat, el model econòmic, ho ha destrossat tot: el model productiu, el sistema d'habitatge, i fins i tot, de mica en mica, va desmuntant els serveis públics amb la seva ajuda. Perquè això sí que ho hem de dir i els hi diem sempre: quan governen vostès a Madrid –aquí, per sort, no han governat mai, però sí que han governat a Madrid–, a Catalunya més o menys fan les mateixes polítiques que els que governen ara. I això ho hem constatat en aquest Ple, quan constatem el dèficit fiscal que pateix el nostre país; governin vostès o els altres o els actuals, doncs, això passa.

I no només en això: la desinversió en infraestructures, la desinversió constant en el pressupost de la Generalitat per tenir uns serveis públics adaptats a la realitat que tenim. Això ho comparteixen amb el PSC, amb el PSOE, PP i PSOE. Per tant, aquí venen a atacar-los, però al final les polítiques estructurals les comparteixen. És evident que després hi han diferències en temes clars, però sí que vostès comparteixen el model d'estat, el model econòmic que arruïna Catalunya i que ens porta a la misèria.

Per tant, quan aquí ens parlen de les conseqüències que pateixen els joves, doncs, potser facin-s'ho mirar, perquè vostès i els qui els voten, els grans empresaris i els rics, són –li agrada que li digui això, «els rics»– els que realment ens han portat a aquesta situació de decadència total. I, per desgràcia, parlen dels joves, però això que avui parlen dels joves es podria traduir en moltes famílies catalanes que pateixen exactament el mateix: precarietat laboral, salaris de misèria, problemes amb l'habitatge i de tot tipus.

És evident que l'ascensor social no funciona, ni a Catalunya ni als Països Catalans. Per cert, a les Balears i al País Valencià governen vostès de la mà de VOX i els índexs són o pitjors o iguals que a Catalunya en tots els sentits. Les seves polítiques que fan són nefastes en l'habitatge, en defensa de la llengua catalana, en defensa dels drets del jovent, en defensa d'uns salaris dignes. Per tant, aquí no governen, però allà on governen fan les mateixes polítiques que ens han portat al desastre que vivim.

Per tant, els hi votarem «no» a tot.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, vicepresidenta. Conseller... Avui el Partit Popular ens presenta una moció sobre les oportunitats dels joves a Catalunya, i després de llegir-la atentament m'agradaria fer li una pregunta: on era el Partit Popular quan tocava votar mesures per millorar la vida dels joves? *(Alguns aplaudiments.)* Curiós. Perquè una cosa és venir a aquest Parlament a donar lliçons sobre joventut i una altra de molt diferent és el que vostès fan quan han de votar.

Parlen de precarietat laboral, però van votar en contra de la reforma laboral. Parlen dels salaris dels joves, però s'han oposat reiteradament a les pujades del salari mínim interprofessional. I parlen d'habitatge, però han votat en contra de mesures per protegir i facilitar l'accés a un habitatge digne. I ara vostès són els defensors dels joves? De veritat? Després de votar-hi en contra sempre? *(Alguns aplaudiments.)* Curiós.

Perquè els joves ja sabem perfectament quines dificultats tenim per emancipar-nos, no necessitem que ens ho expliquin un altre cop. Necessitem respostes i, sobretot, coherència política, una coherència que vostès han demostrat no tenir. Expliquin vostès que

voten una i una altra vegada, juntament amb els seus socis prioritaris de VOX i Junts, en contra de mesures destinades a millorar les condicions de vida dels joves. Expliquin-ho.

I si parlem de les propostes fiscals la recepta torna a ser la de sempre: abaixar impostos, abaixar impostos i torna a abaixar impostos. Però a qui beneficien aquestes rebaixes? Doncs els hi posaré un exemple recent. A Barcelona, l'alcalde Collboni ha impulsat una pujada històrica de l'IBI als pisos turístics amb recàrrec de fins al cent cinquanta per cent. Perquè en una ciutat on tants joves i tantes famílies tenen dificultats per accedir a un habitatge, no podem tractar de la mateixa manera qui necessita un pis per viure i qui l'utilitza per especular. Mentrestant, a Madrid –el seu model– Almeida ha anunciat una nova rebaixa de l'IBI fins al mínim legal del 0,4 per cent, una rebaixa generalitzada que beneficia principalment els propietaris dels habitatges més cars de la ciutat. Dues ciutats, dues decisions i dues prioritats fiscals. Vostès, com sempre, amb l'especulació, i nosaltres, defensant el dret i l'accés a l'habitatge.

I aquesta diferència també la trobem a la moció que avui ens presenten. Vostès plantegen un altre cop bonificar el noranta-nou per cent de l'ITP per als menors de quaranta anys sense cap límit de renda, és a dir, que un jove amb ingressos elevats i un jove amb pocs recursos s'aplicarien la mateixa bonificació. I jo em pregunto: de debò creuen que aquestes dues persones necessiten la mateixa ajuda pública? Nosaltres defensem una fiscalitat que tingui en compte les desigualtats i prioritzi qui més ho necessita.

I com les seves polítiques fiscals no donen resposta als problemes de fons, com veiem a les comunitats on vostès governen, ara també en aquesta moció apareix la prioritat nacional, la cortina de fum de sempre per tapar les vergonyes del seu model polític: en lloc de combatre les desigualtats, assenyalen qui ha de quedar-se enrere. Han passat de dir que la prioritat nacional era l'avantsala del feixisme –i no són paraules meves ni de cap *woke*, són paraules del president del seu grup parlamentari– a assumir el relat de l'extrema dreta i ser una sucursal més de VOX. *(Alguns aplaudiments.)*

I hi ha una altra qüestió de la seva moció que tampoc voldria passar per alt. Vostès afirmen que el sistema educatiu ha arraconat el mèrit i l'exigència acadèmica. L'educació és l'ascensor del país. Hi estem d'acord. I això s'aconsegueix reforçant l'educació pública, ampliant les beques i eliminant les barreres econòmiques. Perquè, diputats i diputades del Partit Popular, no existeix el mèrit sense garantir la igualtat d'oportunitats. I ho torno a repetir: no existeix el mèrit sense garantir la igualtat d'oportunitats. *(Alguns aplaudiments.)*

I aquesta és la prioritat d'aquest Govern. Aquest curs tenim més de deu mil alumnes més cursant formació professional que fa dos anys, més estudiants de grau a les nostres universitats públiques que compten amb alguna beca o exempció de preu. I això també són polítiques de joventut: ampliar drets, crear oportunitats i posar els recursos públics al servei de la ciutadania.

I saben què, diputats i diputades del Partit Popular? Aquest és el veritable mèrit d'una societat: garantir oportunitats per a tothom. Perquè de lliçons, si volen, en poden donar moltes, però la coherència política es demostra quan arriba el moment de prendre decisions.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, com fa el president, recordar que, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat Pau Ferran i Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, vicepresidenta. Sobre les esmenes. Hem acceptat una esmena de VOX i n'hem transaccionat una altra per garantir que els ajuts a l'habitatge vagin dirigits directament cap als joves catalans. Amb Aliança Catalana hem transaccionat també un punt per garantir que la T-jove vagi a tot el territori català i que els joves catalans puguin retornar a Catalunya. I amb Junts..., també hem acceptat dues esmenes per tal de millorar l'accés al lloguer i a la compra.

Miri, diputada Ortiz, jo sé que vostès estan ara intentant rectificar, però, miri, vostès porten pactant amb Pedro Sánchez i l'extrema esquerra durant tota la legislatura. Però de tant pactar amb ells se li ha escapat una cosa, i és que vostè ha dit que a França les protestes són de joves. De joves, són les protestes a França? Jo crec que de tant manifestar-se amb el cartellet del «volem acollir» se'ls hi ha acabat una mica retorçant el cap.

Diputada Besses i diputada Segovia, mirin, vostès, o no s'han llegit la proposta directament o és que tenen un problema deliberat de comprensió lectora. La moció demana més ajuts als lloguers i zero impostos per a la compra de pisos. Miri, només els hi diré una cosa: sort que vostès governaran... Ah, no, no, disculpi, que porten vuit anys governant al Govern d'Espanya.

Al diputat de la CUP, miri, ha dit que al Partit Popular ens voten els rics. Vostè no s'ha llegit l'últim CEO? Els rics a Catalunya voten els Comuns i la CUP. *(Alguns aplaudiments.)* No voten el Partit Popular –no voten el Partit Popular.

I, mirin, al PSC: són vostès una mica cruels. Són vostès una mica cruels amb la senyora Mínguez, tot el dia parlant de fons voltors i de grans tenidors. Però, miri, els hi dic una cosa: tic-tac.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial

302-00303/15

I el punt divuitè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President... Conseller, em sembla que és el primer conseller que ve avui. Està bé. Gràcies per venir. Aquesta moció subsegüent a la interpel·lació que vam fer és una aposta també, entre altres coses, pel pacte nacional per a la indústria, per concretar els seus objectius, per assolir aquest creixement que volem tots de l'activitat industrial, que ve de la mà sempre de millors salaris, que ve de la mà sempre de més producció, també d'una economia més sòlida i més competitiva a Europa i al món.

Per fer això necessitem un govern que es posi les piles. Sempre l'hi diem, col·laborem, però li demanem que es posin les piles, que tinguin més ambició. I això vol dir fer, també escoltar i ofendre's menys; apujar una mica el llindar del dolor, que en política tampoc passa re –tampoc passa re–, sobretot quan el que es fan són crítiques polítiques.

Demanem en aquesta moció que el pacte s'avaluï i que es faci una valoració anual de com van les coses. I en aquest sentit Junts ha incorporat una esmena, que l'hem acceptada, i que millora, doncs, aquest redactat i aquest objectiu de valoració i d'avaluació del pacte.

També condicionem i demanem que es condicioni el suport a les empreses, quan es dona un suport a una empresa, al manteniment de l'ocupació, i també els compromisos que aquesta empresa adquireix a llarg termini, especialment en l'àmbit de la inversió. També en aquest àmbit Junts ha incorporat una esmena, que hem acceptat perquè entenem que complementa aquesta voluntat de que hi hagi un condicionament tant del que es dona com, després, del compliment d'allò que es dona.

També hem incorporat, nosaltres, dues qüestions més. Una és el suport al complex químic de Tarragona i al reconeixement per part de la Unió Europea i, per tant,

que es treballi en aquest sentit de l'etilè com un element d'aquest complex. El PSC ha presentat en aquest àmbit..., hem acceptat totes les esmenes menys aquesta, que enteníem que diluïa molt quina era la nostra proposta, i en aquest sentit no l'hem acceptat i hem mantingut el text inicial.

Després, alguna altra amb relació a impulsar el G10, que és un projecte de les Terres de Lleida per a la reconversió i la reindustrialització del territori. En aquest sentit, hem estat treballant amb la diputada Montse Bergés, i vostès han presentat unes esmenes que també les hem acceptat perquè entenem que complementaven, doncs, el text que presentàvem.

I és una moció que també demana i expressa a tota ella..., la informa la voluntat de donar suport als clústers. Per la feina que creiem que fan en aquest terreny del que demanem, d'una economia més industrialitzada i que aporti més valor afegit i que sigui més competitiva a Europa i al món, els clústers tenen un paper essencial. Ho estan fent ara. L'altre dia ens en donaven les xifres. Milers i milers, desenes de milers d'empreses hi estan vinculades, i en aquest sentit fan una feina extraordinària de suport a les empreses, d'assessorament i formació a les empreses, pensant en present i pensant en futur, d'innovació, de buscar aliances arreu del món per a les activitats econòmiques que desenvolupen cadascun dels sectors lligats als diferents clústers, buscar aliances dintre i buscar aliances fora, i també estratègies a llarg termini.

És molt important que, més enllà del dia a dia, les empreses fixin estructures molt àgils, com són els clústers, que pensin en futur, que imaginin futur, que facin apostes de futur i que les informin i les expliquin a les empreses a les quals representen. I, alhora, que siguin capaços de pensar també en noves aliances, en nous projectes, en noves aventures d'aquests sectors industrials, i que pensin també en la seva reconversió necessària i en la seva innovació permanent.

És en aquest sentit, doncs, que demanàvem un major suport. Un suport, com dèiem, no només a les empreses vinculades als clústers, que també, però els clústers no han de ser només un canal a través dels quals les empreses perceben recursos, que també, i així s'ha estat fent, sinó que per elles mateixes tinguin un finançament basal que els permeti fer aquestes feines de les quals parlava.

I, en aquest sentit, agraeixo l'acord amb el Grup Socialistes i Units per Avançar, que permet, doncs, la concreció i el compromís d'una convocatòria dels plans d'actuació dels agents dinamitzadors de clústers per a l'any 2027 *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)...*, que aquesta convocatòria passi dels 900.000 euros que ha sigut enguany a 7 milions per donar resposta a això, a les necessitats dels clústers. I el compromís, a més a més, que aquesta aposta, que aquesta convocatòria –acabo, president– es faci en els primers sis mesos de l'any 27.

Moltes gràcies. I també una salutació molt especial als amics dels clústers que avui ens acompanyen, i agrair la feina que feu dia a dia al servei de l'economia del país.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats i diputades, públic assistent i representants dels clústers i gent que ens seguiu de forma telemàtica, benvinguts. Des del Grup Socialistes i Units per Avançar hem aportat la nostra mirada a aquesta moció d'Esquerra Republicana sobre política industrial, però no oblidant el pacte nacional per a la indústria, que tot just d'aquí a tres mesos se celebrarà un any d'aquest pacte viu.

Justament estem en una setmana en què s'estan fent aportacions noves. S'estan fent noves jornades per captenir tots els neguits o totes les modificacions que s'estan pro-

duint i, per tant, l'objectiu clar que perseguim, no?, reforçar la indústria catalana, generar oportunitats per a les empreses i treballadors i al conjunt del territori.

La base industrial de Catalunya –no hem d'oblidar que en el segon trimestre del 2026 són més de 700.000 persones que treballen en aquest sector– l'any 2025 va generar un vint-i-sis per cent de les exportacions espanyoles de béns; per tant, superant els 7.000 milions d'euros de xifra, i és el tercer any consecutiu que fem aquest èxit. Estem en xifres rècord, però està clar que no ens podem acomodar i, per tant, agraïm la moció presentada per Esquerra en aquest sentit.

El pacte nacional per la a indústria, com bé saben, fa un seguit de cent noranta actuacions. Arribem a una xifra de 4.463 milions d'euros, però amb l'objectiu de, si hi ha possibilitat pressupostària, augmentar-lo fins a 5.000 milions d'euros. Vull fer un especial agraïment a tots els que han fet possible aquest pacte, a tots els participants, i animar-los a que participin en aquestes jornades que es faran cada cert temps per valorar aquesta resiliència que hem de tenir, aquesta força o aquest canvi que s'ha de produir, perquè estem en un àmbit geopolític complicat, no?

En aquest sentit, aquesta estratègia no és una declaració d'intencions o..., aquesta estratègia que es planteja té conseqüències concretes i es tradueix en projectes que ja estan transformant la nostra economia.

Per exemple, quan parlem de descarbonització, una mica per aterrar-ho a nivell pràctic i a nivell concret, parlem d'empreses, per exemple, com Alier, del Rosselló, que està substituint el gas natural per biomassa forestal i aprofita inclús el biogàs de la depuradora. Això són exemples que permeten reduir emissions, disminuir dependències energètiques i aprofitar millor els recursos del territori que poden formar part d'una mateixa política industrial, no? Per tant, aquesta mirada..., crec que són exemples importants a destacar.

Aquesta transformació tecnològica..., per exemple, en l'àmbit tecnològic, podem situar SEAT i Cupra. Amb la planta del Prat ha passat de fer caixes de canvi, canvis manuals, a produir electrònica, electrònica de control per a bateries. Això també és una innovació. I aquesta mirada innovadora, també amb transformació digital i amb transformació electrònica, també és una mirada i una aposta clara.

Li ficava aquests exemples perquè Catalunya ha d'afrontar aquestes transformacions i ens hem de ficar en valor. Una de cada tres sol·licituds espanyoles de patents europees el 2025 prové de Catalunya. El repte és aconseguir que aquesta capacitat innovadora arribi a les fàbriques, especialment a les petites i mitjanes empreses.

En el marc de la moció, com ha dit el meu company Jordi... –ai–, Joan Elena, ens hem entès molt clarament, molt bé. L'objectiu crec que és compartit. Agraïm també les esmenes que inclús ha presentat Junts per Catalunya, perquè... També acceptarem i votarem a favor la majoria de les presentades i admeses per Esquerra Republicana. L'únic que sí que el 4..., l'únic punt que ens separa és el punt 4.*c*, que segurament votarem en contra, perquè no l'enfoca..., només en aspectes de competitivitat i econòmics, però no en l'aspecte de l'ocupació. S'oblida de l'aspecte de garantir el treball, garantir l'ocupació, i aquest és l'únic punt de tota la moció que votarem en contra.

En tots els altres aspectes, amb Tarragona, amb la Vall d'Aran, amb Lleida, amb l'etilè, amb l'increment de la partida de 100 milions d'euros *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –i acabo, president–..., en tot això, és una política industrial compartida. De fet, ja tots els objectius estan emmarcats al pacte nacional per a la indústria. I, per tant, agraïm molt l'entesa que hem tingut i crec que podem fer un conjunt d'oportunitats millors per a la política industrial del nostre país.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Saben què hi veiem, en aquesta moció? Que no és política industrial, el que volen, sinó fixar el marc en l'informe del clúster i el gerent. En definitiva, una política industrial d'oficines sense avaluació independent, amb portes giratòries i amb l'Administració fent de sòcia de qui les subvenciona.

Catalunya no es pot permetre una política industrial sense ambició, sense continuïtat i sense resultats. Volen que parlem d'indústria? Doncs parlem de llocs de treball, de salaris, d'oportunitats per als joves, de futur per a les nostres comarques i de la capacitat de Catalunya per decidir el seu propi model econòmic.

La indústria no es defensa amb discursos. Es defensa amb inversions, planificació, energia competitiva, innovació i compromisos. No ha de dependre dels canvis de govern ni de les prioritats de cada legislatura.

Necessitem una visió de país amb objectius i amb una bona política industrial. El pacte nacional per a la indústria 2026-2030 ha de ser una eina efectiva. Cal avaluar-ne permanentment el compliment, revisar-ne els resultats i presentar anualment al Parlament el que s'ha fet, el que no i el que cal corregir. Si l'Administració posa diners públics en el projecte industrial, s'han d'exigir compromisos, compromisos que mantinguin els llocs de treball i continuïtat al llarg de l'activitat. No podem acceptar que els beneficis siguin privats i que, quan les coses van malament, les conseqüències les assumeixin els treballadors i el conjunt de la societat. Els recursos públics no són un xec en blanc. Són diners de la ciutadania i han de generar el retorn econòmic i social corresponent.

Aliança Catalana proposem augmentar fins als 7 milions d'euros el finançament dels plans d'actuació dels clústers, la cooperació empresarial, coneixement, innovació i capacitat per competir internacionalment. No exigir a les empreses que innovin i guanyin competitivitat si després no els facilitem les eines per fer-ho.

I sí, hem de defensar la indústria química de Tarragona i fer créixer la de Lleida, la de la Vall d'Aran i la de tots els indrets de Catalunya; donar reconeixement a l'etilè del complex químic de Tarragona com a emplaçament de producció en l'estratègia industrial europea; defensar la indústria estratègica del país, la seva ocupació i les seves cadenes de valor.

Catalunya ha de ser present allà on es prenen les decisions industrials europees. No poden concentrar les oportunitats en uns pocs pols econòmics i condemnar el món rural a perdre l'activitat. Aliança Catalana demanem un suport tècnic i econòmic per als ajuntaments per desenvolupar polígons industrials, facilitar les noves inversions i descentralitzar l'activitat productiva, impulsar la bioeconomia i aprofitar els recursos agraris, ramaders i forestals, biopolígons, espais de prova tecnològica i reguladora, i formar els professionals que necessitaran per a aquesta nova indústria.

Demanem compromís, planificació, recursos i responsabilitat. I Aliança Catalana instem el Govern actuar, a posar terminis, a avaluar els resultats, a retre comptes davant d'aquest Parlament. Cada oportunitat industrial que deixem és perdre una oportunitat de treball, de prosperitat i de futur.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, en tercer lloc, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades i membres dels clústers, benvinguts al Parlament. Diputat Elena, des de Junts compartim la necessitat de millorar l'estratègia industrial del país davant de la competència internacional i les dificultats de diversos sectors industrials catalans i europeus. Estem compromesos amb el fu-

tur de la indústria, però aquesta moció ens porta a una reflexió: si sabem què necessita la indústria, per què ens costa tant donar-hi resposta?

El primer punt proposa converses permanents amb els agents del sector. Hi estem d'acord, per descomptat, però cal una escolta activa real i reconèixer quan la mateixa Administració contribueix a la pèrdua de competitivitat. Cal escoltar, facilitar i rectificar pel bé del país. La indústria fa temps que demana menys pressió fiscal, menys burocràcia, més professionals capacitats, millors infraestructures de mobilitat i energia suficient, neta i competitiva. Davant la competència internacional, també de la Xina, Catalunya ha de potenciar el talent, el coneixement i la innovació.

Tenim motius per confiar en la nostra indústria: des de la química de Tarragona, l'agroalimentació de Lleida i Girona, passant per la farmacèutica, la maquinària, el *packaging*... Tenim empreses que competeixen arreu del món. El talent i la capacitat hi són. Ens toca crear les condicions perquè continuïn creixent.

El segon punt planteja el seguiment del pacte nacional per a la indústria. Celebrem que Esquerra ara posi l'accent en els indicadors i els objectius. El meu company Joan Canadell els ha defensat amb insistència durant la seva elaboració. Necessitem saber d'on partim, quin pes té la indústria –entre el disset i el divuit per cent en l'economia–, on volem arribar –divuit, dinou, vint o tornar al vint-i-cinc per cent que havíem tingut– i com mesurarem els resultats. Cal comparar-nos amb la competència internacional sector per sector, cadena de valor per cadena de valor i fins i tot, si cal, producte per producte. Hem de saber per què produir aquí és més o menys competitiu que fer-ho en un altre país i decidir en quins sectors volem ser referents.

El tercer punt demana un mecanisme d'avaluació del pacte nacional per a la indústria. Per això hem presentat una esmena que recupera una proposta de la moció de Joan Canadell aprovada en aquest Parlament el 9 d'octubre del 2025, perquè cal concretar xifres de productivitat, de professionals, de terminis administratius, de producció d'energia, i designar responsables, perquè l'estratègia no és una acció espontània, l'estratègia és una acció planificada.

Pel que fa al quart punt, compartim la defensa de l'ocupació i dels compromisos industrials. A la Comissió d'Empresa i Treball rebem massa sovint treballadors d'empreses afectades per EROs, tancaments o desinversions, i aleshores correm a buscar solucions, però arribem massa tard. Necessitem, per tant, una administració compromesa a eliminar els obstacles previs i ajudar a la reconversió. I ens sap greu que el diputat del PSC no ha entès l'esmena, perquè, com recull la nostra esmena, portar diners públics exigeix estimar la viabilitat econòmica del projecte i la seva capacitat d'adaptació. Calen compromisos verificables. Per sostenir els llocs de treball, cal una activitat productiva amb futur, i, quan no sigui viable el projecte, destinar els recursos públics a la reconversió i/o garantir formació i acompanyament per a la reorientació laboral dels professionals.

Sobre el cinquè punt, compartim la necessitat de reforçar el finançament dels clústers com a agents dinamitzadors per impulsar cooperació, innovació, transferència tecnològica i internacionalització. Recordem que ja es va aprovar, a proposta de Junts, amb el vot favorable d'Esquerra, una línia específica de 20 milions d'euros d'incentius per als clústers industrials. No votarem aquest punt i hi ens abstindrem perquè la rebaixa a 7 milions, aquesta moció d'avui.

Respecte al sisè punt, recordem la moció del nostre company Jordi Bertran sobre la indústria del Camp de Tarragona, que reclamava reforçar la competitivitat i reduir els costos energètics i impulsar la descarbonització. Està clar que per nosaltres és un..., el complex és estratègic per a Tarragona, per a Catalunya i per a Europa, i hem de garantir que ho continuï sent. Això inclou la fiscalitat. Junts va contribuir a derogar el gravamen extraordinari a les energètiques i va rebutjar que es tornés a establir al vint-i-cinc, perquè enteníem que podia comprometre inversions i ocupació a Tarragona, com l'ecoplanta. No podem reclamar inversions i prendre decisions que dificultin la seva viabilitat.

Votarem a favor també dels darrers punts, del setè i del vuitè, perquè donar suport als ajuntaments per electrificar i desenvolupar biopolígons potencia l'equilibri territorial i també la transformació econòmica de Terres de Lleida a través del G10. La política industrial també es construeix des dels municipis.

President, diputats i diputades, per acabar, necessitem escoltar de veritat el sector industrial, decidir executar amb agilitat i tenir una avaluació contínua, perquè el món no para mai.

Gràcies.

El president

Ara és el torn per als grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia a tothom. Gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats, diputades, públic assistent... Des del Partit Popular hem estat clars en el nostre posicionament: facilitar la creació i ampliació del sòl industrial per atraure empreses i generar activitat econòmica; garantir l'accés als serveis bàsics, xarxes elèctriques i infraestructures tecnològiques; promoure el desenvolupament industrial arreu del territori, i especialment en aquells municipis rurals i altres zones que també tenen potencial econòmic; millora de connexions viàries, transport, logística, així com estendre la fibra òptica, i creació d'ocupació. Sabem perfectament que la nostra diputada Àngels Esteller ha presentat diverses mocions en aquests termes davant d'aquesta cambra parlamentària i en matèria d'indústria.

Alguns eixos i objectius importants els veiem també en aquesta moció, diputat Elena, que avui ens presenteu Esquerra Republicana. És el cas del punt 2, que seria coincident amb aquesta moció que ja vam presentar el passat 26 de febrer d'enguany, que hi dèiem «reforçar el pacte nacional per a la indústria 2026-2030 amb finançament suficient, calendaris i indicadors d'impacte». Però hi afegíem nosaltres, a més a més, «atraure indústria, inversió productiva, facilitar la transició i modernització industrial, millorar-ne la seguretat jurídica, coordinació entre administracions, reforçar la competitivitat». I –molt destacable, eh?– la senyora diputada Àngels Esteller deia «reduir burocràcia, tràmits administratius que han de suportar les empreses».

Catalunya necessita dissenyar una nova política industrial transversal i basada en talent, recerca i innovació. Compartim exactament la necessitat de disposar d'aquesta estratègia industrial a Catalunya amb una visió a llarg termini, i entenem que el pacte és un instrument de concertació important, però per si sol no és suficient. Necessitem anar més enllà de grans objectius, traduir-los en accions concretes, prioritats territorials, inversions i resultats mesurables.

Per tot plegat, els avancem que donarem suport, un vot favorable a la major part d'aquesta moció. Ens abstindrem en el punt 1 perquè ha plogut molt temps. Vostès també han governat i parlen d'«iniciar converses amb els agents»; a aquestes alçades, doncs, entenem que això ja hauria d'estar una mica més amanit.

Efectivament, té per objecte, la moció, impulsar un model d'industrialització territorial més equilibrat, actuacions específiques per al complex químic de Tarragona, Terres de Lleida, Pirineu i Aran. El Partit Popular estem a favor del sòl industrial, del teixit empresarial, d'aquesta activitat industrial sostenible, i ho fem palès a Lleida, a Lleida ciutat, al polígon Torreblanca i l'estació intermodal. Ara bé, el diputat Elena també ha de saber que al nostre territori, a Lleida, sabem que moltes empreses, ja sigui de maquinària agrícola o altres del sector alimentari, s'han traslladat i opten per marxar a l'Aragó, a la Franja, com per exemple a Fraga. I això és degut, doncs, a aquestes dificultats que es troben per disposar de sòl industrial i a traves burocràtiques.

I no ho diem sols des del Partit Popular. Això està molt estudiat, recollit de forma acurada, objectivada. De fet, hi ha un estudi conjunt de la Universitat de Lleida juntament amb la Universitat Pompeu Fabra, que ja es va publicar l'any 2022, que precisament parla d'aquest trasllat, que s'opta de forma preferent per traslladar i anar-se'n a l'Aragó.

I, de territori, vull acabar parlant, per exemple, de la granja La Carbona, de Vallfogona de Balaguer, la Noguera, tot un model pioner d'exemplaritat de l'estat de sostenibilitat, i una especial salutació i abraçada des d'aquí al nostre amic, company –i a la família– Domingo Serret Oms. És una planta pionera de biometà en una granja de vaques que ajuda a reduir la contaminació de nitrats, minimitzar els costos de transport en la gestió dels purins i reduir aquestes emissions de gasos amb efecte hivernacle.

Un altre bon exemple podríem dir, de la província de Lleida. Ens el van oferir Alcarràs Bioproductors. També van comparèixer davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. I agrupen aquestes cent cinquanta famílies dels sectors boví i porcí per impulsar precisament aquest model de bioeconomia circular, un biopolígon que integra la gestió de dejeccions ramaderes, la producció de compost i la generació de biogàs. Es genera activitat, es genera ocupació i precisament estabilitat en les explotacions familiars, juntament amb aquest important progrés tecnològic. Així mateix, va obtindre un premi a la innovació tecnològica agroalimentària.

Per anar acabant, volem destacar i posar en relleu que hem de seguir en aquesta línia, la descentralització de l'activitat industrial, un model d'industrialització rural sostenible i a partir dels recursos agraris, ramaders i forestals propis del territori.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Sàmper, diputados... Lo cierto es que esta moción es un cierto..., tiene un sentimiento bastante hipócrita, pero irresponsable también, y explicaré por qué. Porque *a priori* hace un análisis que incluso a veces podemos compartir, en el preámbulo de la moción, pero que no tiene absolutamente nada que ver con lo que se ha escuchado en esta tribuna, con lo que se ha escuchado de lo que usted ha pactado con el Partido Socialistas, evidentemente con Junts y con las demás fuerzas.

Es indecente e irresponsable que ustedes saquen pecho de la política industrial en esta región cuando ahora mismo tenemos a ciento dieciocho trabajadores que se van a la calle en Tarragona. Esa es la consecuencia de *su* política industrial. *(Alguns aplaudiments.)* ¿Cómo puede salir aquí un señor del Partido Socialistas diciendo que hay transformación, que hay desarrollo, que hay otras empresas que están mejorando su competitividad cuando solo..., y aceptamos en esta tribuna cuando vemos, uno detrás de otro, EREs, EREs, EREs en Cataluña? Cuando el consejero Sàmper viene aquí, a esta tribuna, ayer y dice, con toda la cara, que no están aumentando los EREs en Cataluña, cuando en el primer trimestre han aumentado un treinta y seis por ciento, ¿a quién quieren ustedes engañar?

Mientras ustedes están aquí gobernando, gestionando, cada trabajador en Cataluña está sufriendo, porque muchos de ellos se están viendo en la calle, están viviendo procesos de regulación de empleo. Estamos siendo menos competitivos, menos productivos. La globalización y la competitividad no nos están permitiendo crecer. Es más, están destruido empleo.

Y cuando aquí vienen diputados defendiendo el pacto nacional por la industria, hay que entender qué es el pacto nacional por la industria: es la transformación de la agenda 2030, del pacto verde europeo, del mercado de emisiones, del acuerdo de París, de las restricciones climáticas, de las imposiciones de género,

de la fiscalidad abrumadora. Todo eso es un paquete y se llama «pacto nacional por la industria».

Y mi pregunta es la siguiente: ¿qué ha hecho el pacto nacional por la industria para evitar esas ciento dieciocho personas que se van a la calle, señor Sàmper? ¿Qué han hecho? ¿Qué han hecho, señor Elena? ¿Qué han hecho, señor Ramírez? ¿Qué han hecho? Absolutamente nada. Ustedes han quemado más de 5.000 millones de euros: 3.500-3.800 hace cuatro años, ahora casi 5.000 millones. ¿En qué? En publicidad y en propaganda. *(Alguns aplaudiments.)* En seguir aplicando sus políticas. Es una auténtica vergüenza.

Por tanto, ustedes hoy tienen una oportunidad de oro. Si ustedes realmente quieren apostar por los clústeres, 7, 10 o 15 millones, lo que quieran, pueden poner la cantidad que quieran, pero hay que ejecutarlo. Porque si ustedes ponen asignación presupuestaria y luego van por una línea política que es justamente la contraria, que es la que están aplicando, no servirá absolutamente para nada. Porque la realidad es que hay menos industria hoy que hace cuatro, ocho o diez años. ¿Y saben cuál es la gran diferencia entre hace cuatro u ocho años y ahora? Ninguna. Es que ustedes siguen gobernando.

Y, por tanto, ante eso, ¿qué responsabilidad ustedes están acometiendo? Absolutamente nada. Presentaron una moción, una serie de medidas, que, evidentemente, nosotros hasta apoyaremos, pero ejecútenlas. Y digan que no, que no van a pasar por el proyecto del pacto nacional por la industria del señor Sàmper. Porque no les he escuchado decir absolutamente nada. No han defendido a un solo trabajador, no han denunciado ni un solo ERE. Han venido aquí a sacar pecho de una política que no tiene ningún tipo de resultado positivo.

Y les pongo un ejemplo. El ejemplo es la ecoplanta en Tarragona. Justamente hace dos horas la estaban presentando. Yo estaba allí, en Tarragona. Y fíjense en la diferencia: cuando un proyecto apuesta por la química, apuesta precisamente por el desarrollo, apuesta precisamente por intentar ser más competitivos, ustedes ponen trabas a todo lo posible. Y, si no, miren ustedes las medidas que han hecho en materia fiscal, que ponían en riesgo ese proyecto. ¿Por qué? Porque su proyecto es el de Marruecos y el de Bruselas, abrir la puerta a la globalización, abrir la puerta a la competencia desleal y, sobre todo, destruir nuestra industria.

Y una prueba de ello: y es que reto al señor Elena, que es el ponente de esta moción, a que coja y presente los datos de industrialización cuando él era consejero de Interior y ahora, cuando es diputado de Esquerra, que han pasado tres o cuatro años. Estamos peor que antes. ¿Por qué? Porque, insisto, es el resultado de sus políticas.

Por eso hay una alternativa, una capacidad de dar la vuelta a todo, una capacidad de poder revertir esta situación, que pasa, evidentemente, por derogar toda esa política, toda esa materia, toda esa legislación. Y los españoles van a tomar materia, por eso ustedes hoy van a perder las elecciones. Por eso ustedes hoy se van a ir a la papelera de la historia. Por eso es que ahora cada vez son menos relevantes, ustedes, el Partido Socialistas: porque van de la mano, porque son lo mismo y porque hacen actualmente exactamente lo mismo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Que difícil que és fer política, eh?, quan resulta que hi ha gent que es posa aquí en aquest faristol i ens dona unes solucions i ens parla de la indústria i de les coses que s'haurien de fer com si fos ju-

gar a futbol. Pegarle patadas a un balón. De eso es de lo que ustedes hablan, de pegarle patadas a un balón. Es igual de sencillo que la política industrial.

Ostres, jo agrairia que, en algun moment de la nostra història, aquest país, aquesta cambra, fos capaç de parlar seriosament i reflexionar sobre temes que són importants per al futur del país. I des de la discrepància –i des de la discrepància–, però si estem d'acord que la indústria és el pilar fonamental de l'economia d'aquest país i que, per tant, hem de potenciar-la, coi, posem-nos-hi. Pero no, le pegamos patadas a un balón y ya está. Y, a partir de ahí, palillo en la boca y ¡hala!, otro quinto, ¿no? Pues eso.

Bé, compartim, no pot ser d'una altra manera, bona part de l'orientació d'aquesta moció. Com deia, Catalunya, evidentment, té força industrial. Catalunya té capacitat per construir un futur industrial encara molt més sòlid que el que tenim i, sobretot, que no perdem el que ja tenim. Nosaltres, sobre aquesta moció, volem posar l'accent en tres qüestions: el lideratge públic, els drets laborals i el desenvolupament territorial.

En primer lloc, sobre el lideratge públic, és evident, el pacte nacional per a la indústria, que també hi hem donat suport, necessita recursos, necessita un calendari i, sobretot, necessita una avaluació i necessita indicadors. Per tant, compartim que el Govern hagi de retre comptes anualment a aquest Parlament, només faltaria, i també que els agents socials participin en el seu seguiment.

Conseller, en el debat amb el diputat Elena vostè expressava moltes coincidències amb el pacte, amb la interpel·lació, i, evidentment, ara cal concretar-les. Es fa aquesta amb aquesta moció. Necessitem saber quines accions s'executen, amb quin pressupost, quina ocupació estan preservant, quines emissions estan reduint i, sobretot, també a quins territoris arriben, l'equitat territorial. La política industrial s'ha de poder avaluar amb resultats. N'hem parlat sovint.

En segon lloc... Deia, en primer lloc, lideratge públic; en segon lloc, drets laborals i responsabilitat empresarial. Condicionar aportacions de capital públic al manteniment de l'ocupació i de l'activitat industrial és especialment important. També n'hem parlat sovint. Una empresa que rebi recursos públics assumeix unes obligacions amb la societat. Per tant, els compromisos han de ser exigibles, amb seguiment, amb conseqüències si s'incompleixen aquests compromisos. Perquè del que parlem és de la preservació de llocs de treball, però parlem també de salaris dignes, d'estabilitat, de seguretat laboral i de participació de les plantilles en la presa de decisions.

I defensem que la Generalitat pugui participar en projectes estratègics per garantir capacitat de decisió i arrelament. En aquest sentit, la proposta dels Comuns i l'acord que tenim amb el Govern pel fons sobirà estratègic, que, per cert, conseller, algun dia haurem de concretar.

Els diners públics han de servir per construir futur industrial i per protegir també, sobretot, les persones que fan possible aquest futur industrial del país. I aquest reconeixement estratègic ha d'anar acompanyat d'aquests compromisos empresarials, que passen per la protecció de les plantilles, per les garanties de la salut i la seguretat dels municipis de l'entorn.

I això és especialment rellevant a Tarragona. Defensem l'ocupació i les capacitats del complex químic i defensem que tingui un futur amb inversió, amb descarbonització i amb transformació dels processos. I aquesta defensa de la indústria té noms i cognoms: els treballadors i treballadores de Dow. La seva mobilització ha aconseguit reduir els acomiadaments previstos dels 138 que es proposaven a cent setze al conjunt de l'Estat, però cent sis es concentren a Tarragona. Darrere de cada acomiadament hi ha una família, darrere de cada acomiadament hi ha un projecte de vida. Conseller Sàmper, li exigim que s'impliqui activament en la negociació, que pressioni l'empresa i que esgoti totes les vies possibles per preservar l'ocupació de la plantilla de Dow.

Defensar el caràcter estratègic de la indústria química que aquí estem fent també vol dir –i sobretot– defensar aquelles persones que fan possible aquesta indústria

química. La plantilla ja ha demostrat que organitzar-se serveix. Ara el que necessita Tarragona, el que necessita la indústria química de Tarragona, és que el Govern també estigui a l'altura.

I, en tercer lloc..., deia el lideratge públic, els drets laborals i la responsabilitat empresarial i, en tercer lloc, el desenvolupament territorial. Evidentment, diputat Elena, el codi postal no pot determinar les oportunitats laborals de ningú. Donem suport, doncs, a ajudar els ajuntaments a electrificar i millorar els polígons industrials del món rural. També hem parlat aquí sovint sobre la necessitat de modernitzar la normativa dels polígons industrials del nostre país. Molts municipis necessiten recursos i necessiten capacitat tècnica per fer possible aquestes inversions.

I acabo. Catalunya té les capacitats. El Govern té la responsabilitat de mobilitzar-les amb ambició i amb direcció. Votarem a favor de la majoria dels punts que planteja aquesta moció.

Els Comuns defensem una indústria forta, amb treball digne, compromès amb la transició ecològica i present arreu del país. Una política industrial, en definitiva, que es noti, però que es noti també a les nòmines.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia de nou a totes i a tots. Primerament, dir que nosaltres donarem suport pràcticament al conjunt de la moció. Hi ha algun punt que no, però bé, en tot cas ens sembla que la majoria de propostes no fan cap mal, per dir-ho d'alguna manera i perquè ens entenguem.

En tot cas, sí que volem fer algunes reflexions, començant partint de que el model industrial del nostre país l'hem de poder decidir des del nostre país. I aquest model industrial que hem heretat en el moment actual és fruit d'una sèrie de polítiques que no han vingut dictades des d'aquest Parlament, sinó que han vingut dictades a nivell internacional, des de l'Estat i de les pròpies instàncies de la Unió Europea. I a nosaltres ens sembla que aquest és un dels principals factors que condicionen la situació actual.

Una situació que ens sembla que és extremadament sensible sobretot pel que fa a la situació de tancaments d'empreses en l'àmbit del sector productiu. Podem parlar de Guala, amb vuitanta-set treballadors al Penedès; de Plastiverd, al Prat de Llobregat, amb noranta treballadors i treballadores; de Sal Costa; d'MM Fiber Packaging, a Montcada i Reixac, amb noranta-una treballadores; de Hi-Lex, a Granollers, amb seixanta-set; MMM, a Molins de Rei; la planta de Pascual; Gas Gas... I podríem fer un llarg seguit de treballadors i treballadores que estan en risc de perdre la feina, que durant el 2025 eren vora unes nou mil afectades per un ERO; el 2026 ja en portàvem, al setembre, 5.343, i l'acumulat del 2022 és de fins a trenta-dos mil treballadors i treballadores afectats per un ERO.

Per tant, ens trobem en una situació d'absoluta sensibilitat en l'àmbit de les empreses i del sector productiu, fruit també d'aquestes polítiques que no s'han dictat des d'aquí i que no s'han planificat des d'aquí, sinó des d'altres instàncies amb altres interessos econòmics.

En aquest sentit, sí que nosaltres volíem fer èmfasi en un punt que ens sembla absolutament fonamental d'aquesta moció, que és un punt de partida però que ha d'anar més enllà, que és aquest punt 4, que parla de condicionar les aportacions del capital públic als projectes industrials a una sèrie de condicions. Nosaltres pensem que hem de començar a debatre, com a parlament, situar altres condicions també, que és que les aportacions públiques no condicionin només aquests elements, sinó que siguin part de la participació pública efectiva dins les decisions futures i estratègiques de l'empresa, perquè ens sembla que aquest és un factor clau.

I no només aquesta qüestió, sinó també que totes aquestes qüestions puguin anar vinculades a un altre element que ens sembla fonamental, que és que els principals protagonistes dins del motor productiu del nostre país, que, a parer nostre, són els treballadors i treballadores, també puguin tenir molt a dir en aquests processos. Perquè segurament quan una empresa vol marxar o quan una empresa marxa, a vegades amb una deslocalització encoberta, els treballadors i treballadores poden mantenir aquesta empresa en funcionament *(l'orador estossega)* –perdoneu–, i, per tant, cal posar tots els recursos en aquest sentit.

Per tant, nosaltres donarem suport pràcticament a la totalitat d'aquesta moció. Pensem que cal anar més enllà amb un control públic i una planificació econòmica efectiva; des de la sobirania del nostre país, poder desenvolupar la indústria que necessitem, aquest element central que també recull la moció, d'aquest condicionament de les ajudes públiques, anant una mica més enllà, tot i que no ho votem en aquesta moció.

I també ens sembla que hi ha d'haver dos elements més que s'han de tenir en compte. Per una banda, la transició ecològica, i, per tant, tot l'impacte que pot tenir a la indústria, i aquest valor que hi hem de posar i que per nosaltres és un valor central.

I, per l'altra, no podem caure en la trampa del diner fàcil, a curt termini, dictat per les polítiques també de la Unió Europea, de reconvertir cap a l'àmbit militar. A nosaltres ens sembla que això és un error flagrant; que tot i que a curt termini pugui ser pa per avui, serà fam per demà; que ens situa en una posició molt complexa. Hem intentat situar aquest debat al Parlament i el vam situar durant el debat de política general i pensem..., que no hi van donar suport ni el PSC ni Junts, a aquesta qüestió, però pensem que és un debat que hem de situar damunt la taula, en un diàleg amb els sindicats. I hem de tenir molt clar que posar gran part dels ous de la cistella en la indústria militar ens pot posar en una situació molt complexa a nivell geoestratègic, ens pot posar en una situació molt complexa a nivell ideològic i ens pot posar en una situació molt complexa en les contradiccions evidents que suposa optar per una política per la pau i estar desplegant una indústria militar al nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, en darrer lloc, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Només per fer un parell d'aclariments, un agraïment i un comentari.

Els dos aclariments. Un és amb relació al que ha comentat el diputat Becerra, del Grup Socialistes i Units, amb relació a les condicions. Les condicions que s'han fixat per part del Grup de Junts no han exclòs també la condició, que per nosaltres és essencial, del manteniment dels llocs de treball i dels compromisos d'inversió. Per tant, potser ha sigut una confusió, perquè entenem que aquestes dues qüestions són imprescindibles i necessàries, òbviament.

L'altre aclariment és amb relació al que s'ha fet referència sobre els diners, els 7 milions. Per això hem posat explícitament que fan referència al programa d'ajuts als agents dinamitzadors dels clústers, és a dir, que és una partida concreta, una convocatòria concreta, que aquest any 26 ha sortit amb 900.000 euros, i la proposta i l'acord que hi ha i el compromís que hi ha és que el primer semestre de l'any 2027 sigui de 7 milions d'euros.

I, finalment, el diputat de VOX, el diputat Ramírez, ha fet referència a que estàvem al Govern, a que érem govern, i ha fet referència a la gestió i als anys anteriors, etcètera. Miri, els anys 23 i 24, un menys tretze per cent d'EROs; els anys 25 i 26,

un deu per cent més d'EROs. I no som govern, som oposició, però no pateixi, que és quelcom que en poc menys de dos anys estarà resolt.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 14, 15, 16, 17 i 18 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

Sí, el diputat Pellicer demana la paraula. Per què demana la paraula?

Xavier Pellicer Pareja

Per demanar la votació separada d'un punt.

El president

Ja..., quan comencem demana la votació separada.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades.

Demano ara si hi ha cap grup parlamentari que vulgui demanar una votació separada o la lectura d'una part de la moció. *(Pausa.)* El senyor Xavier Pellicer, en nom de la CUP?

Xavier Pellicer Pareja

Sí, gràcies. Per demanar la votació separada del punt 6 de la moció del punt 18 de l'ordre del dia.

El president

Cap altra petició? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs... *(Veus de fons.)* Sí, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra ha demanat la votació separada del punt 6 de la moció 18.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge (continuació)

302-00301/15

Comencem amb la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge.

Votem els punts 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Votem conjuntament els punts 5 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 11 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 10 vots a favor i 18 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada (continuació)

302-00306/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la propietat privada.

Votem conjuntament els punts 1, 1 ter, 2, 3, 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 70 vots en contra, 59 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 17 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures (continuació)

302-00302/15

A continuació votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció integrada de les cures.

Votem conjuntament els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 80 vots a favor, 11 vots en contra i 40 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, 13 vots en contra i 59 abstencions.

I, finalment, de manera conjunta votarem els punts 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 11 vots en contra i 55 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya (continuació)

302-00307/15

Votem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les oportunitats per als joves a Catalunya.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

De manera conjunta... No, perdonin. Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 28 vots a favor i 33 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 3, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament també votarem els punts 4, 5 i 6.*a*, 6.*b*, 6.*c*, 9 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 70 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Plegats votarem els punts 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 50 vots a favor i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (continuació)

302-00303/15

I, en darrer lloc, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Conjuntament votem els punts 4.*a*, 4.*b* i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 129 vots a favor, 2 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.*c*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 40 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 40 abstencions.

I, finalment, votem de manera conjunta els punts 8.*a*, 8.*b* i 8.*c*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Els recordo que tot seguit hi haurà un acte d'homenatge al president Lluís Companys i Jover en commemoració del vuitanta-sisè aniversari del seu afusellament ignominiós. Aquest acte d'homenatge tindrà lloc al pati de la biblioteca.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Paraules de benvinguda a Lluís Puig Gordi

Avui és un dia amarat de les millors emocions. Un moment, si m'ho permeten, de gran transcendència històrica. És un honor, com a president del Parlament de Catalunya, donar la benvinguda al diputat Lluís Puig i Gordi *(aplaudiments forts i perllongats)*, al conseller Puig, a l'amic Lluís, donar-li la benvinguda a la seu de la sobirania nacional de Catalunya.

Vull donar la benvinguda en aquest moment d'aquest Ple al president Artur Mas, a la presidenta Borràs, als membres del Govern del president Puigdemont, avui presents. *(Aplaudiments forts i perllongats.)* Honorable diputat, bentornat, doncs, al Parlament de Catalunya.

Avui el diputat Lluís Puig torna a exercir els seus drets polítics de manera plena en aquest hemicicle. Torna un servidor públic honest, valent i compromès; un patriota; una bona persona, a qui han volgut apartar de manera ignominiosa de la seva activitat política.

El diputat Lluís Puig i els seus electors recuperen uns drets fonamentals que li van ser arrabassats, i això ens fa recuperar una part de la normalitat que va perdre aquest Parlament i que, recordem-ho, no ha estat restablerta en la seva totalitat. Avui encara no hi som els 135 diputats; avui el president Puigdemont, el diputat Carles Puigdemont, encara roman a l'exili.

L'exili és un concepte dramàticament familiar per a aquesta cambra. Sis presidents del Parlament han estat a l'exili: el president Companys, el president Irla, el president Rovira i Virgili, el president Serra i Moret, el president Farreras i Duran, el president Heribert Barrera. Sis presidents han estat a l'exili. Molts altres diputats han estat a l'exili. De fet, enguany commemorem el cinquantè aniversari del retorn del president Tarradellas. Recordem-ho sempre: el president Tarradellas va ser escollit pel Parlament de Catalunya a l'exili, a Mèxic, l'any 1954, l'agost de l'any 1954.

També hem tingut presidents a l'exili: el president Macià –presidents de Catalunya–, el mateix president Companys, el president Irla, el president Tarradellas i el president Puigdemont.

Per tant, conseller, diputat, aquesta, malauradament, no és una figura –l'exili– aliena a aquesta nació ni aliena a aquest Parlament. Un exili que és extraordinàriament dur. El conseller Puig, des de l'exili, ha vist morir el seu pare i la seva mare, i no se n'ha pogut acomiadar físicament, presencialment. Un doll d'emocions.

El conseller Puig també ha vist néixer la seva neta, la Joana, des de l'exili. Estic convençut que la Joana, quan sigui gran, se sentirà immensament orgullosa d'aquest avi valent, generós i compromès amb uns ideals nobles, compromès amb la llibertat de Catalunya. Podràs mirar als ulls a la teva neta i poder-li dir que això haurà valgut la pena.

I aquest exili és un exili relatiu, perquè la Catalunya del Nord és Catalunya. El conseller Lluís Puig ha residit al Rosselló i, si m'ho permeten dir, manllevant paraules de gent de la Catalunya del Nord, «sense el Rosselló no hi ha nació, sense el Vallespir no hi

ha destí». De fet, al Conflent –molt a prop d'on vivies– hi ha enterrat Pompeu Fabra, un dels pares d'aquesta pàtria, d'aquesta nació.

Que avui el diputat Lluís Puig recuperi el seu escó és una imatge poderosa d'una victòria col·lectiva, la victòria de tota una nació. L'amnistia, la llei d'amnistia, és la victòria de tota una nació que ha sabut mantenir la seva dignitat i la seva perseverança davant d'una aparent normalitat. I sobretot és la comprovació, conseller, que l'esperança sempre és més poderosa que la por.

Quan vas marxar a l'exili, segur que devies tenir en el teu cor aquells versos de Salvador Espriu que acaben: «Ara digueu: "Nosaltres escoltem / les veus del vent per l'alta mar d'espigues." / Ara digueu:» –conseller diputat Lluís Puig– «"Ens mantindrem fidels / per sempre més al servei d'aquest poble."»

Tens la paraula per poder-te adreçar a la cambra i per poder-te adreçar a la nació. Benvingut al Parlament de Catalunya, diputat conseller Lluís Puig i Gordi.

(Aplaudiments perllongats.)

Lluís Puig Gordi

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades en representació del poble català... «Catalunya és eterna i cap poder de la terra podrà destruir-la.» Són paraules de Ventura Gassol, conseller de Cultura des de l'exili, aviat farà un segle, durant la primera legislatura d'aquest Parlament.

Amb aquesta cita vull subratllar que la repressió no és un element estrany en la història del nostre país, que m'agradaria complet. Diem «de Salses a Guardamar»; jo us dic «d'Òpol a Guardamar» –Òpol és el poble que està una mica més al nord encara que Salses– i, evidentment, des de Fraga a l'Alguer, malgrat que alguns vulguin alliberar els pobres habitants de Fraga de parlar català.

Sovint és volgudament oblidat que, dels últims tretze presidents de la Generalitat –president, feies un espòiler parlant dels presidents del Parlament–, nou han patit la repressió de l'Estat: un d'ells assassinat, quatre empresonats, cinc exiliats, dos inhabilitats i alguns més d'una cosa a la vegada. Nou de tretze. No és pas gaire normal, això.

En el meu cas, avui torno a la cambra de la que el conseller de Cultura va ser expulsat de forma il·legítima i amb el vistiplau d'alguns partits aquí presents. I això era la nit del 27 d'octubre de 2017, a propòsit d'un acte tan bell, bonic, democràtic com és posar les urnes. I convé recordar-ho encara.

L'exili no ha estat gratuït, però en ell hem procurat representar arreu la voluntat i la persistència del nostre poble. Hem establert diàleg social, cultural, polític a nivell internacional. Hem exercit responsabilitats institucionals, hem desenvolupat iniciatives culturals, hem escoltat molt i hem explicat tant com hem pogut massa sovint en parquets d'organismes jurídics, on hem establert noves jurisprudències. Hem assentat càtedra, que se'n diu, en el dret europeu a partir del cas català. I ho podem dir contents, amb la cara alta.

I, mentrestant, durant aquests nou anys i divuit dies, l'Estat espanyol ha patit dues grans derrotes, al meu modest entendre. La primera és la judicial, que encara ara retrona per tot Europa. I la política també. La política ha tingut un fracàs absolut de concebre la més mínima estratègia, i també un fracàs absolut en voler fer desaparèixer les nostres conviccions, que de cap manera apaivagaran la seva actitud centralista i dominant. Les Illes, el País Valencià, la Catalunya del Nord *(l'orador s'emociona)* –disculpeu–, *(aplaudiments)* la Franja i l'Alguer seguiran existint, li cogui a qui li cogui.

Però tornem a casa. Avui tothom ens diu: «El país ja no és el mateix que fa nou anys.» Només faltaria. Nosaltres tampoc ho som. I, amb tant com ens ha passat durant aquest temps, el que sí que sembla desafiar la major aportació del savi Heràclit és qualsevol resposta política a l'alçada d'aquests canvis.

No hi ha ni mitja iniciativa substancial per mitigar el canvi climàtic, ara que per fi sembla que tothom s'ha convençut de l'impacte seriós que això té en el nostre dia a dia. Sigui perquè l'aigua no sap ploure: o plou massa o plou massa poc.

Prop de mig milió de persones i les seves respectives estructures productives es desesperen matí sí i matí també en el transport públic. No hi ha hagut ni un sol avenç en la configuració de les grans potes de l'estat del benestar. Mestres i metges es reparteixen els carrers amb les protestes per un habitatge cada dia més alarmantment inassequible. I què dir-vos de la pagesia? No pot fer altra cosa que abandonar la terra mentre els nostres plats cada dia costa més diners d'omplir-los. I la llengua, embolcall i altaveu de la nostra cosmovisió, passa un dels moments més fràgils de les darreres dècades, sense ni una gran, potent, sola mesura de reforç.

I, finalment, president... –tenia un escrit adreçat al president Illa, ja l'hi diré en persona–, després de nou empresonats, set exiliats i més de tres mil persones represaliades durant una dècada, no hi ha cap –cap, cap– proposta de model polític per poder ser.

És per això que no puc fer altra cosa que continuar declarant-me convençudament independentista. *(Aplaudiments.)* I vull continuar expressant aquesta pulsió ancestral del nostre poble com a servidor públic a través de la cultura, origen i fi de tota vida.

I en tot el que em queda de la meva vida, per molt que m'hi esforçaré, no tindré manera possible de donar les gràcies a tanta gent que ha sostingut la repressió i que ens ha fet costat durant tots aquests temps. I, a més, aquesta gent, sabeu què? Està disposada a seguir-ho fent. No ha canviat tant el país en segons quines coses. La solidaritat no és només un acte valuosíssim de resistència, sinó que esdevé el pilar que sustenta la confiança, imprescindible per construir el futur. Avui personalitzo aquest agraïment en la Catalunya del Nord –que són aquí també–, que m'ha acollit sense mesura i amb la màxima discreció, com ha fet sempre al llarg de la nostra història. Gràcies per haver estat la meva llar.

Acabo. Com destacava el conseller Gassol, la nostra fortalesa és continuar –és la fortalesa. Per això, res comença i res acaba avui, sinó que continua, amb una força feta de tothom i també malgrat tothom, fins a aconseguir-ho.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de les defensores dels drets humans.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de les defensores de drets humans

302-00304/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Alba Camps Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Honorable conseller Puig, és un honor compartir aquest hemicicle amb vostè. Que torni a seure en aquest escó i a parlar des d'aquest faristol, sentir-lo de nou després de tants anys d'exili, és sens dubte una victòria de la democràcia i una qüestió de justícia. *(Aplaudiments.)* Benvingut de nou.

I, precisament, aquesta moció que presentem avui va d'això, va de democràcia i de la necessitat d'enfortir-la i protegir-la davant de l'onada reaccionària organitzada. No podem permetre que defensar drets sigui un risc i atacar-los sigui una estratègia. Avui amb aquesta moció volem posar una proposta concreta sobre la taula, perquè, després de la interpel·lació i del debat de política general, sembla que compartim almenys una

part del diagnòstic, i és que les defensores de drets humans necessiten protecció, i les eines de què disposem actualment no són suficients per donar-hi resposta.

Si estem d'acord amb això, el pas següent és decidir com ho farem, qui ho farà i amb quins recursos. I vull remarcar que aquesta moció no és una ocurrència nostra; recull i trasllada compromisos polítics, les conclusions del dictamen jurídic de la Laia Serra Perelló, advocada experta en dret internacional, conjuntament amb l'Associació de Drets Sexuals i Reproductius.

En la interpel·lació defensava tres idees que avui vull utilitzar per justificar la necessitat d'aprovació d'aquesta moció. La primera: els atacs a les defensores no només són individuals, són atacs a les organitzacions i a les idees que defensen. Quan s'assenyala una activista o es criminalitza una entitat, es busca afeblir el moviment i enviar un missatge a les que podrien estar defensant aquests drets: «No us fiqueu en això, no qüestioneu, no parleu, no molesteu.» Per això reclamem que les institucions reconeguin la legitimitat de defensar els drets humans i que la reparació dels atacs contempli també els danys col·lectius, organitzatius i institucionals.

La segona idea que plantejava és que no podem deixar que es carreguin la democràcia davant nostre, dia a dia, a poc a poc, discurs a discurs, agressió a agressió. Per això proposem crear, abans de finalitzar el 2027, un sistema públic de garantia del dret a defensar els drets humans. Protegir les persones no pot consistir només en reforçar els instruments que ja existeixen. Si precisament el que identifiquem és que la resposta actual és insuficient i descoordinada, no podem respondre-hi amb més del mateix; hem de passar a l'acció i construir estructures de protecció de la nostra democràcia.

I què volem dir concretament? Vol dir que una persona o una entitat en situació de risc disposi d'un únic punt d'accés segur i accessible sense haver d'esbrinar ell sol, no?, quina administració és competent i coordinar els serveis pel seu compte. Vol dir que es puguin detectar els riscos i activar la protecció preventivament, sense haver d'esperar que l'agressió ja s'hagi consumat o que hi hagi una denúncia. Vol dir també garantir una protecció integral, amb mirada interseccional. I també ha de preveure la violència institucional i la responsabilitat de l'Administració quan vulnera drets o no actua davant de les agressions. Hi ha un element fonamental: les defensores han de formar part d'aquest desplegament, del seguiment i de l'avaluació, perquè no tindria sentit construir un sistema de protecció per a les defensores sense comptar amb elles.

I perquè tot això funcioni necessitem que el Govern agafi la responsabilitat de forma col·lectiva, de l'executiu sencer. Per això proposem també crear una comissió interdepartamental per a la defensa dels drets humans copresidida amb Presidència i Igualtat i Feminisme.

I encara hi ha una última peça imprescindible, i són els recursos per sostenir la defensa dels drets humans. No podem demanar a les entitats que continuïn fent la seva feina mentre les agressions els consumeixen el temps, els diners i les energies. La moció reclama finançament estable i suficient, suport jurídic i seguretat física i digital.

I la tercera idea que plantejava la interpel·lació és la responsabilitat que tenim tots els partits polítics davant, doncs, d'aquesta situació. Ho comentava l'altre dia: l'extrema dreta ha aconseguit una cosa que és extremadament perillosa, que és convertir la defensa dels drets, la igualtat, el benestar col·lectiu en una caricatura. I ho fan amb etiquetes com *woke*, utilitzades per ridiculitzar tot allò que qüestiona privilegis o amplia drets. I massa sovint –per por del cost electoral, segurament– hem deixat marcar el terreny de joc. Si acceptem que l'extrema dreta decideixi quins drets són legítims i quins es poden ridiculitzar, estem assumint el seu marc sense adonar-nos-en. No podem permetre que la por a la pèrdua de vots ens faci renunciar a allò que defensem i a allò que som. I, davant de l'avenç del feixisme, no n'hi ha prou amb dir que estem al costat dels drets: cal demostrar-ho amb fets.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Lídia Ferré Ferré.

Lídia Ferré Ferré

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats i entitats que mos acompanyeu avui, bona tarda a tothom. Abans d'entrar en la moció, deixi'm expressar des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar que ens alegrem molt que finalment s'hagi fet efectiva la llei d'amnistia, com tantes vegades ha reclamat el president Salvador Illa des d'aquest hemicicle. Bentornat.

I ara, i entrant en matèria, en primer lloc, m'agradaria també fer un reconeixement a tots els que defenseu i dediqueu temps i esforços a defensar els drets de les altres persones, en especial aquelles que són més vulnerables. Sovint és una feina que passa desapercebuda, però qui ha necessitat la vostra ajuda sap el valor que té trobar algú al seu costat. I si desenvolupar aquesta tasca comporta amenaces, assetjament o represàlies, les institucions hem d'estar al vostre costat i donar-hi resposta.

El nostre grup votarà a favor de la moció, i ho farem per coherència amb el que vam votar també al debat de política general. Ara bé, davant la impossibilitat de transaccionar cap de les esmenes que vam presentar, jo crec que és important explicar per què s'havien presentat, o les havíem presentat, i què preteníem amb elles.

Mirin, nosaltres pensem que ja s'està treballant en el que vostès demanen. Les entitats que avui ens acompanyen també en poden donar fe. Però, igual que els hi dic això, també els hi dic que cal reforçar i coordinar millor els serveis que ja tenim. I les propostes que fèiem anaven dirigides en aquesta direcció: millorar protocols davant de situacions de risc, reforçar la protecció i concretar el suport tècnic i econòmic a les entitats.

Coincidim amb la prioritat de dotar-nos d'un sistema públic i fer-ho amb uns recursos i terminis concrets. Ho fem ara, des del grup parlamentari que dona suport al Govern, i també ho fèiem abans, perquè el problema és el mateix i el repte és el mateix. I aquesta voluntat es materialitza en les prioritats que uns i altres establim quan es negocia i s'aprova el pressupost tenint en compte que cal desplegar una nova estructura. I això és el que volíem treballar amb les nostres esmenes.

Em sap greu que no haguem pogut arribar a cap punt d'acord, perquè jo crec que, sincerament, hi havia un marge per arribar-hi, no?, perquè des del Departament d'Igualtat i Feminisme ja s'està atenent part d'aquestes necessitats. L'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació ofereix assessorament jurídic, atenció psicològica i reparació, i també s'està treballant en un servei d'assessorament digital per a víctimes de discursos d'odi i discriminació. Nosaltres no diem que estiga tot resolt; dic que hi ha serveis, professionals i experiència, i que els hem d'aprofitar i que podem reforçar aquesta feina a partir de les necessitats que recollia la moció. I al final el que hem de mirar és de no duplicar estructures.

També exposàvem la nostra aposta, i la que fa el departament, per la Cosife com una via de finançament a les entitats. Però una cosa és disposar de recursos per sostenir una organització i l'altra és la protecció que necessita una persona individual quan rep amenaces. Evidentment, cal atendre les dues qüestions. I per això també els proposàvem reforçar els mecanismes de protecció que des del departament se fan, amb protocols específics i dins de les competències de la Generalitat. I manteníem una protecció integral, individualitzada i adaptable –seguretat física i digital, defensa jurídica, suport psicosocial, entre altres. Una resposta a l'assetjament, les amenaces, la criminalització, la judicialització abusiva, l'odi, la desinformació i el descrèdit.

Compartim també el reconeixement institucional d'aquesta tasca i la reparació de les vulneracions i que les mesures tinguen una perspectiva feminista, antiracista i interseccional. Les nostres esmenes preservaven, a més, l'actuació independent quan la possible vulneració provingués dels poders públics o hi hagués un conflicte

d'interessos. I comptàvem amb la participació de les entitats, perquè són vostès els que saben el que es troben en el dia a dia i ens han de poder explicar el que fa falta i poder-ho corregir. Per això també proposàvem un grup de treball dins del Consell Assessor de Drets Humans amb els departaments, grups parlamentaris, organitzacions socials, col·lectius vulnerables i persones expertes.

I ja acabant, hi insisteixo, hi votarem a favor, però nosaltres continuarem defensant que aquesta feina es faci aprovant i millorant els serveis existents, amb recursos i amb les entitats. Aquest era el sentit de les nostres esmenes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada Laura Martínez i Portell.

Laura Martínez Portell

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres... Abans d'entrar en el contingut de la moció, avui és impossible no fer referència a una cosa que m'emociona especialment. Poder mirar l'hemicicle des d'aquest faristol i veure el diputat Lluís Puig aquí, ocupant el seu escó, en comptes de veure-hi el llaç groc que n'ha simbolitzat durant tant de temps l'absència. És una imatge carregada de significat i que ens emociona profundament. Perquè el teu lloc, Lluís, és aquí al Parlament de Catalunya, al costat dels teus companys i companyes i exercint la representació que la ciutadania et va encomanar. Bentornat. *(Aplaudiments.)*

Ara sí, quant a la moció que ens ocupa, volem agrair al Grup d'Esquerra Republicana que hagi acceptat la nostra esmena perquè el Govern presenti un informe anual de seguiment davant del Parlament, amb les actuacions realitzades, amb els recursos destinats, els resultats obtinguts i també les millores proposades. Creiem que és important que els compromisos vagin acompanyats de seguiment i d'avaluació, perquè no n'hi ha prou només amb dir que protegim els drets, sinó que cal comprovar que les mesures que es proposen realment funcionen.

La defensa dels drets humans necessita persones compromeses, però també entitats fortes, independents i amb recursos suficients; entitats que acompanyen les persones més vulnerables, que defensen els drets de les dones, que lluiten contra la discriminació i que sovint arriben allà on les administracions no arriben. Per això, quan aquestes entitats són amenaçades o atacades, no se les ataca només a elles, també es debilita la protecció de totes les persones a qui protegeixen.

Avui assistim a un augment dels discursos d'odi i de desinformació. Uns discursos que van molt més enllà de la discrepància; busquen deshumanitzar determinats col·lectius, assenyalar-los com una amenaça i qüestionar que tinguin els mateixos drets que tothom. I una de les tècniques que utilitzen tots aquests grups, tots aquests discursos, és precisament atacar les entitats que protegeixen les persones vulnerables. Atacs a les xarxes socials, campanyes de desprestigi, amenaces presencials, pressions econòmiques, obstacles administratius i fins i tot procediments judicials, que poden servir per intimidar i desgastar les organitzacions.

Quan una entitat ha de dedicar temps, diners i esforços a defensar-se d'aquestes pressions, té menys temps, menys diners i menys força per fer la seva feina, i sovint acaba reduint la seva activitat o renunciant a denunciar determinades vulneracions. Per això, protegir aquestes entitats vol dir molt més que condemnar les agressions. Vol dir prevenir-les, donar-hi resposta i garantir a les organitzacions que puguin treballar amb seguretat, autonomia i recursos suficients, especialment quan defensen col·lectius que pateixen discriminacions i violències específiques.

I aniré acabant. Una societat democràtica no es mesura només pels drets que reconeix, sinó també per la capacitat de protegir les persones i les entitats que treballen perquè aquests drets siguin reals i siguin efectius. Defensar les entitats defensores dels drets humans és, en definitiva, defensar la qualitat democràtica i la nostra democràcia.

Moltíssimes gràcies a Esquerra per haver presentat la moció i també per haver acceptat les nostres esmenes i treballar conjuntament aquest tema.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Bien, antes de empezar, y más allá del espectáculo bochornoso que ha vivido esta cámara, *(remor de veus)* uno más de tantos a los que el separatismo ha sometido al Parlament, no deja de ser igual de vergonzoso ver la parcialidad del presidente de esta cámara, que se ruboriza cada vez que desde la tribuna se hace una onomatopeya, pero que permite que cuando lo que se dice ahí es de su tendencia política se aplauda, se saquen banderas o se haga lo que le dé la gana. Ha sido vergonzoso, *president* Rull. *(Alguns aplaudiments.)* No está aquí, pero espero que se lo comuniquen luego.

Entrando en la moción. Hay algo que la izquierda hace extraordinariamente bien, que es convertir cada problema en una comisión, cada comisión en una estructura y cada estructura en una nueva petición de dinero público. Después, cuando alguien pregunta qué han conseguido, simplemente dicen que hacen falta más recursos y vuelve a empezar todo. Hoy nos presentan una moción para la protección de quienes defienden los derechos humanos, y la verdad es que el título es bonito. Pero cuando uno lee la letra pequeña aparece siempre alguien que paga, y ese siempre es el contribuyente. Y nosotros no vamos a firmar un cheque en blanco simplemente porque hablen de derechos humanos, porque es evidente que los derechos humanos merecen respeto. Y precisamente por eso no se pueden convertir otra vez en una consigna política de la izquierda. Votaremos en contra, y le explicaré por qué.

Porque, para empezar, la defensa de los derechos humanos debe empezar por casa nuestra, en nuestras calles y en nuestros barrios. Empieza donde una mujer necesita ayuda para escapar del control de su familia, donde una niña corre el riesgo de sufrir mutilación genital, donde una joven no puede elegir cómo vestir, con quién relacionarse o qué vida llevar. Y ahí es donde quiero ver la valentía de la izquierda, ahí, cuando defender la libertad obliga a enfrentarse a quienes pisotean, y no basta con hacer una declaración.

En el año 2025, los Mossos atendieron a ocho niñas en actuaciones relacionadas con mutilación genital. Tenían entre cinco y dieciocho años; cinco años, una niña que debería estar jugando y aprendiendo. En los últimos diez años, Cataluña ha registrado ciento veinticinco casos relacionados con matrimonios forzosos. Solo el año pasado, cinco de las seis víctimas atendidas eran menores, y dos de esos matrimonios con gente que les quintuplicaba la edad llegaron a consumarse. Y, en los mismos últimos diez años, los Mossos han atendido a ciento ocho niñas con situaciones relacionadas con la mutilación genital. Y esta mutilación es una atrocidad, obligar a niñas a casarse con hombres que les quintuplican la edad es una atrocidad, obligar a una mujer a ocultar su rostro es someterla contra su libertad. No hay tradición que lo justifique, no hay costumbre que lo excuse y no hay argumentos religiosos que lo hagan aceptable. Eso debería ser bastante sencillo. Sin embargo, cuando el debate llega a determinadas imposiciones, la izquierda empieza a caminar de puntillas: mucho cuidado con las palabras, mucho cuidado con ofender, mucho cuidado con señalar. Y el cuidado para la víctima, ¿para cuándo?

Ustedes constantemente hablan de perspectiva feminista. De acuerdo. Pero ¿por qué se olvidan de aplicarla en estos casos? Cuando una mujer necesita protección ante una religión que las relega prácticamente al plano de la inexistencia y que las

denigra, ¿ahí no hay feminismo para ustedes? Bien, entiendo que eso les arruina la consigna política.

Y también hay que hablar de inmigración, porque hace falta controlar las fronteras, y eso forma parte del sentido común. Entiendo que legislar desde un despacho es muy fácil. Por eso defendemos, nosotros –y dentro de poco podremos aplicarla desde el Gobierno–, una política migratoria con control, mucho control, y exigencias. Combatir las mafias que trafican con seres humanos, expulsar cuando se ha entrado de forma ilegal, y dejar claro que los derechos llevan aparejadas también obligaciones. Porque proteger a nuestros vecinos también es defender los derechos humanos: defender su integridad, defender su libertad y defender su derecho a vivir en sus calles sin miedo.

Según los datos de los propios Mossos d'Esquadra, el sesenta y seis por ciento de los detenidos el año pasado eran extranjeros, el setenta y uno por ciento si hablamos de delitos violentos, y el ochenta y tres por ciento si hablamos de hurtos. Pero, bueno, los vecinos no tienen por qué pagar con su seguridad las consecuencias de una política migratoria irresponsable.

Aquí, en este país, al menos desde que gobierne el Partido Popular, ninguna mujer va a valer menos que un hombre, ninguna niña va a pertenecer a ninguna familia, ningún dirigente religioso está por encima de la ley, ninguna comunidad va a imponer normas que recorte libertades ni que oprima a los que viven dentro de ella. No queremos llenar nuestras calles con culturas que son incompatibles con valores que tenemos en nuestra casa, valores como la libertad, la igualdad o el respeto a la orientación sexual. Nosotros defenderemos los derechos humanos aquí y fuera de aquí. Por desgracia, ustedes no pueden decir lo mismo.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyors consellers, senyors diputats, molt bona tarda. Empezaré diciendo algo que creo que es de debida obediencia decir. Hay regresos que honran a todos los catalanes, pero hay otros bochornosos, que solo demuestran lo arbitrario y ruin..., que puede ser una ley cuando conviene al Gobierno corrupto del PSOE. *(Alguns aplaudiments.)*

Bien, en esta moción Esquerra Republicana, henchida de arrogancia, dice haber descubierto la piedra filosofal, la solución que garantiza el bien común de todos los catalanes para vivir en paz, concordia paradisíaca y felicidad absoluta, y no es otra cosa que la creación de una nueva comisión interdepartamental para los derechos humanos en el plazo de seis meses. Vamos, la creación de una nueva comisión de derechos humanos para los derechos humanos. La primera impresión que nos ofrece esta rimbombante y redundante comisión es decir: «¡Anda! ¿Y cómo es que esto no se le ha ocurrido antes a nadie, si es la panacea de todos los males?» Pero, tras una meditada reflexión, nos abordan dos dudas –dos dudas– acerca de esta deslumbrante idea genial.

Primera, Esquerra Republicana nos está diciendo que, como se erige en defensora de los derechos humanos, los derechos humanos, según Esquerra Republicana, hacen posible el bien común. Pero estos derechos humanos no han sido garantizados por las entidades que debieron haberlo hecho, como pueden ser el Síndic de Greuges, el Defensor del Pueblo o la misma ONU. Y, por lo tanto, como son inútiles e ineficaces, tienen que dejar paso a la magnánima y preclara Esquerra Republicana.

Segunda duda: pero ¿es eso lo que quiere hacer realmente Esquerra Republicana con la creación de una nueva comisión para los derechos humanos, en este caso? ¿O realmente es un chiringuito para contentar a sus amigos y para distraer la atención

de la ineficacia de los diferentes *governs* de la Generalitat del Partido Socialista, pero también de Esquerra Republicana, en la ineficaz consecución del bien común?

Porque, oigan, ustedes, el Partido Socialista, durante ocho años han estado gobernando en España con la colaboración necesaria de Esquerra Republicana en España, pero también aquí en Cataluña, y lo que han hecho es hundir, destruir el bien común de toda España. Ustedes han aumentado, han hecho aumentar el coste de la vida un 27,1 por ciento; el precio de la vivienda, en un 75,5 por ciento; el precio del alquiler de la vivienda, en un 45,2 por ciento; los impuestos, en un treinta y cuatro por ciento; la lista de espera sanitaria, en un ciento veinticinco por ciento; la lista de espera para una intervención quirúrgica, en un treinta por ciento. La lista, digamos, de los derechos de la mujer que han sido recortados es enorme, porque por su culpa..., ustedes han provocado un aumento de las violaciones con penetración en un 392 por ciento en Cataluña. Ustedes han conseguido que la pobreza infantil en Cataluña se sitúe en una cuota del treinta y seis por ciento. Ustedes han hecho que el salario medio real haya descendido un diez por ciento. Y ustedes han conseguido que el derecho a la educación de calidad haya desaparecido absolutamente en toda España, *(alguns aplaudiments)* especialmente en Cataluña, y también el derecho a la libertad de expresión contra todos aquellos que se atreven a discrepar del pensamiento político que marca la clase política tradicional, junto con sus medios de comunicación bien subvencionados, que caricaturizan, censuran y cancelan a todos aquellos que se atreven a discrepar, como habitualmente nos encontramos con la arbitrariedad con que modera los debates nuestro queridísimo presidente, el señor Rull.

Bien, en conclusión, en sus manos y las de sus socios del Partido Socialista, lo único que está garantizado es la destrucción del bien común y, por ende, de los derechos humanos. Porque el bien común, como decía Aristóteles en su *Ética a Nicómaco*, se asimila al bien del hombre, porque el fin de todos los hombres no es simplemente vivir, sino vivir bien, virtuosamente. Y si el bien particular de las personas y sus derechos fundamentales no está garantizado, como acabo de demostrar con la enumeración que les acabo de compartir, tampoco lo estará el bien común de la sociedad.

Por lo tanto, votaremos en contra de toda esta moción, porque los mismos que han destruido nuestro bien común no están capacitados ni están autorizados para restaurarlo. Y me estoy refiriendo, evidentemente, al Partido Socialista y a Esquerra Republicana.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conselleres, diputats i diputades... Volia aprofitar per saludar el conseller Puig. Jo no he conegut fins ara el conseller Puig en persona, però sí que he tingut la sort de coincidir amb ell a la Comissió de Cultura, on malauradament fins ara s'havia de connectar *online*, perquè no hi podia assistir ni participar amb els mateixos drets que tota la resta de diputats i diputades que estàvem en aquella comissió.

Jo vull celebrar que el diputat Puig, el conseller Puig, estigui aquí avui, gràcies també a aquesta llei d'amnistia, que finalment ha donat i està donant els resultats que havia de donar, amb molt més temps de retard del que hauria d'haver estat, perquè continuem tenint un poder judicial bona part del qual està segrestat encara per la ultradreta. I volen fer política des dels tribunals i volen anar contra el legislatiu i contra allò que és el que té la sobirania del poble, que és el Congrés espanyol, en aquest cas, malgrat no haver estat elegits democràticament per ningú, no han estat votats. Ho han intentat, però no han pogut. Per això celebrem que el conseller Puig ens acompanyi avui i esperem que aviat ens pugui acompanyar també el president Puigdemont. *(Aplaudiments.)*

A més, crec que és molt pertinent que la seva arribada al Parlament hagi estat quan defensem una moció que va sobre la protecció de les defensores dels drets humans. I crec que hem de poder dir també clarament que hi han moltes defensores dels drets humans que també pateixen una mena d'exili, també estan patint exili. Podem parlar, per exemple, de la Luciana Peker, que és una escriptora argentina que ha hagut d'exiliar-se aquí un temps a Barcelona i ara crec que està a Madrid. I ha hagut d'exiliar-se per la repressió i la persecució que patia per part del Govern de Milei, el de la *motosierra*, aquell que ha vingut ara i el senyor Abascal no ha volgut ni fer-s'hi una foto, malgrat ser tan amics com són, que han fet una videotrucada estant a la mateixa ciutat. No deixa de ser curiós també ara que vulguin amagar com els hi agrada a vostès el senyor Milei.

O podem parlar de les defensores de drets humans que estan acollides al programa de defensores que té la Generalitat de Catalunya, que dona suport a poder acollir persones defensores d'altres països que han de marxar perquè la seva vida està en risc, que han de marxar deixant també la seva família, les seves amistats i la seva feina, i que han de passar a estar un temps aquí protegides, perquè la seva vida està en risc, com, per exemple... Molts diputats i diputades han pogut rebre un correu on se'ns demana que ens puguem trobar amb elles; cada any és així. Per exemple, la Dalila Macuacua o la Sister Fa, que justament està aquí protegida perquè és una defensora i una lluitadora contra la mutilació genital al Senegal. Oh, resulta que acollim persones que defensen les dones contra la mutilació genital femenina. Per què? Perquè aquí és un delicte, aquí està penat i es persegueix, i, en canvi, necessiten que hi hagi gent al Senegal que les defensi. I aquesta gent està amenaçada. I aquesta gent l'acollim i protegim aquí. La Manal Tamimi, de Palestina, o la Luz Elena Galeano, de Colòmbia.

Que hi han persones defensores dels drets humans que pateixen repressió, que pateixen persecució, que pateixen atacs, que pateixen intents d'assassinat, que han estat assassinades, com la Berta Cáceres, a qui totes coneixem, crec que és una qüestió que s'ha de posar sobre la taula i la seva protecció s'ha de convertir, sí, en una política pública, que és el que demana aquesta moció.

I perquè també hi ha, sí, defensores dels drets humans amenaçades i perseguides aquí a Catalunya –no cal anar més lluny–, que reben contínuament atacs a les xarxes, atacs físics, atacs a la seu de les seves organitzacions per part d'aquells ultres que estan justificats per la ultradreta i per discursos com el que acabem de sentir del diputat de VOX i també, de fet, del diputat del Partit Popular. Perquè ara mateix són aquests discursos ultres els que estan posant en risc la gent, els que l'estan amenaçant.

I, sí, s'han de destinar recursos com a política pública a protegir-la, perquè davant l'amenaça que ens ve... Ja han pogut veure què pot passar si la ultradreta i la dreta ultra fan govern; ho estem veient a d'altres comunitats autònomes, com s'estan retallant drets. Ara mateix s'han retallat també ajuts a les entitats que treballen en els temes LGBTI allà on governen el PP i VOX. Com que veiem el que pot passar, cal blindar-ho; aquí on podem, cal blindar-ho. I aquí hi ha una majoria per blindar i crear aquest sistema públic. I no podem ser tèbies –no podem ser tèbies–, hem de ser fermes i hem de ser valentes i s'ha de fer. I si no s'ha fet fins ara, ara s'ha de poder fer. Hi ha un dictamen de la jurista Laia Serra, que, a més, és una persona amb una experiència i una solvència contrastada. Ho podem fer, s'ha de fer i és el que proposa aquesta moció. Que vull agrair al Grup d'Esquerra i a la diputada Alba Camps que l'hagin presentat.

És un deure que tenim tots i totes davant aquells que volen retallar drets, que amenacen drets. Hem de ser valents, hem d'actuar d'una vegada. No hem de ser tebis. I hem de convertir la defensa de les persones defensores de drets humans en una política pública.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda. Com no pot ser d'una altra manera, també volíem aprofitar des de la CUP per expressar l'alegria pel retorn del conseller Puig. Una alegria tornar-lo a veure en persona en aquest Parlament i deixar-lo de veure a través de les pantalles, com deia la diputada, a través de les pantalles de les comissions, en el nostre cas de Política Lingüística.

Però és cert que tenim una barreja d'aquest goig de que hagi tornat amb la ràbia de saber que la repressió no ha acabat. Perquè la victòria no és el seu retorn; la victòria serà quan el poble de nou s'organitzi i lluiti per la seva llibertat i la seva independència. Aquest serà el moment de la llibertat, aquest moment en el que realment tindrem la victòria. I la CUP defensarem amb ungles i dents aquest camí i que ens organitzem per la llibertat i per la independència del nostre poble. *(Aplaudiments.)* Gràcies.

I tenim raó que és molt pertinent que aquesta moció sigui també de defensar els drets humans, que hagi coincidit amb aquesta moció. Perquè defensar els drets humans ha de ser possible sense haver de pagar un preu personal. Perquè qui denuncia un abús, qui s'organitza per defensar els drets ha de poder fer-ho sense jugar-se la feina, sense jugar-se els ingressos, la seguretat o els seus drets civils i polítics.

Les represàlies poden venir de molts llocs. Poden venir d'una empresa contra qui es denuncia explotació laboral, dels responsables d'un servei on s'han assenyalat abusos, de grups que amenacen i assetgen, dels mateixos poders públics, d'un estat que no contempla el dret d'autodeterminació dels pobles i també, com estem parlant avui, de l'extrema dreta.

El seu projecte passa per restringir drets sobre el propi cos, sobreviure sense discriminacions, sobre tenir els mateixos drets amb independència de l'origen, i també passa per atacar les organitzacions que els defensen. Quan assenyalen una persona o una entitat, busquen desacreditar-la i fer que continuar treballant li resulti més difícil; volen que hi hagi qui s'ho hagi de pensar dues vegades abans d'acompanyar, denunciar o sortir al carrer. I el Govern ha d'actuar davant d'aquestes amenaces de l'extrema dreta, però també ha de garantir el dret a la protesta de l'antifeixisme que s'hi oposa. I això també interpel·la Interior. I ens preocupa aquesta doble vara de mesurar que veiem en els dispositius policials, que blinden actes de l'extrema dreta mentre carreguen contra qui s'hi manifesta en contra. Interior ha de respondre d'aquestes decisions i de l'ús de la força.

Les persones que es mobilitzen contra el feixisme i contra altres moviments han de tenir garantit el dret a la protesta i han de poder denunciar abusos policials amb garanties que s'investigaran amb independència. La moció reconeix la violència institucional i reclama garanties independents quan la vulneració prové dels poders públics. Qui denuncia una actuació dels Mossos ha de poder confiar en una investigació independent, i les seves conclusions han de servir per corregir pràctiques i evitar que es repeteixin.

Nosaltres donarem suport a aquesta moció, com no pot ser d'una altra manera. Planteja termes que són molt necessaris, i entenem que la protecció a les defensores, a les persones defensores dels drets humans, ha de servir també per a qui té menys recursos, per a qui no disposa d'una xarxa de suport, per a qui denuncia abusos dels poderosos, i ha de funcionar igual quan la denúncia assenyala aquest Govern o l'Estat espanyol.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I en darrer terme, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, ens sumem a les mostres de joia pel retorn del senyor Puig a la capital del país i especialment dins aquest hemicicle, després d'haver set privat del seu dret a exercir la representació política dels seus votants. I, tot i que soc diputada de la força més minoritària d'aquesta cambra, sento la necessitat i el deure de reprovar les lamentables intervencions que s'han sentit fins ara en què s'ha fet ostentació de la repressió i s'ha frivolitzat i banalitzat amb el patiment d'un company. Em sembla absolutament lamentable. *(Alguns aplaudiments.)*

Un nou sistema públic de garantia del dret a defensar els drets humans, amb perspectiva feminista, antiracista i interseccional. Aquesta és l'estrafolària proposta que ens fa Esquerra. Des d'Aliança, voldríem saber quins drets humans no estan protegits actualment pel nostre ordenament jurídic i quines funcions no poden assumir, en aquest cas, les institucions ja existents. Ens ho expliquen? Per què hauríem de destinar nous recursos públics a engreixar l'Administració i a generar duplicitats? Perquè vostès guanyin la Creu de Sant Jordi o obtinguin un titular en negreta a *El País* o a *La Vanguardia*?

A Catalunya ja tenim el Síndic de Greuges, l'Oficina Antifrau, l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació, el Consell Assessor dels Drets Humans, l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, l'Institut Català de les Dones, la Direcció General de Polítiques Públiques LGTBI, la Xarxa de Servei d'Atenció Integral LGTBI, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, l'Oficina d'Asil i Refugi, la Fiscalia de Sala de Drets Humans i Memòria Democràtica.

I, mentre formem part de la Unió Europea, comptem amb el Tribunal Europeu de Drets Humans, el comissari de Drets Humans del Consell d'Europa, l'Agència dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, el Comitè Europeu de Drets Socials, el Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura, la Comissió Europea contra el Racisme i la Intolerància, l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Drets Humans, el Consell de Drets Humans de l'ONU, el Comitè de Drets Humans, el Comitè per a l'Eliminació de la Discriminació contra la Dona, el Comitè contra la Tortura, el Comitè sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat. De debò que hem de menester més organismes, més funcionaris, més dotacions milionàries per garantir els drets humans damunt casa nostra? Perquè potser llavors tenim un problema molt seriós, eh?

Potser si tanquéssim fronteres i no deixessin entrar vàndals, que donen més valor a un rellotge o una cadena que no pas a una vida humana, no ens veuríem en la necessitat de vetllar tant pels drets humans.

A Catalunya hi ha dones i nenes que pateixen coaccions familiars, matrimonis forçats, imposicions indumentàries, limitacions en la vida social. Hi ha homosexuals que pateixen discriminacions, amenaces, pressions, que es veuen repudiats pel seu entorn familiar i comunitari. Són els drets d'aquestes persones els que volen protegir avui? O el que volen blindar és la ideologia politicoreligiosa que els fa infeliços i captius?

Sí, la llibertat religiosa i el dret de culte existeixen, però, poden sobreposar-se als drets fonamentals dels feligresos o creients? Ahir el senyor Illa ens deia en aquesta cambra que tothom podia venir vestit com volgués. Una afirmació que segurament compartim tots plegats. El que no podem compartir els qui defensem el progrés enfront de la barbàrie és que el vel islàmic, misogin i fonamentalista, sigui considerat com una simple peça de roba o element decoratiu. Com poden dir-se feministes i introduir amb calçador aquesta xacra dins l'hemicicle dels catalans? Arreu del món dones i nenes morint per culpa del fanatisme que encarna aquest mocador, i vostès

obrint-li de bat a bat les portes de la màxima institució del país per vots. Es pot caure més baix? Es pot ser més miserable? Jo diria que no.

He defensat més els drets humans jo tancant teteries marroquines que vetaven l'entrada de dones a Ripoll o prohibint el burquini a la piscina municipal que vostès presentant-nos mil pamflets ideològics. I això és el que els treu de polleguera, el que els accelera el pols. Mentre miraven amb lupa cap a la dreta, els hem avançat per l'esquerra sense contemplacions. Ara anem davant a les enquestes i en la lluita pels drets humans.

El president

Senyora diputada, torno a recordar el codi de conducta en aquest sentit. Els diputats s'han de respectar i s'ha de respectar també el principi de llibertat religiosa.

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, president. Primer de tot, doncs, vull agrair el suport de la CUP i de Comuns. Per altra banda, també la bona voluntat de negociació i el discurs de la diputada Martínez i la bona voluntat també de la diputada Ferré, que no la veig. *(Pausa.)* Aquí. Ara.

No acceptarem les esmenes del PSC, com ja s'ha avançat, ja que malauradament considerem que rebaixen una mica els compromisos necessaris per passar del discurs a l'acció. I intento explicar-ho. Nosaltres proposem crear un sistema públic transversal i estable, amb capacitat de prevenir riscos, activar la protecció, reparar vulneracions, i les esmenes feien desaparèixer aquest sistema públic. També proposaven, les esmenes, eliminar o no tenien en consideració la protecció primerenca, que és indispensable per poder evitar agressions, i aquesta finestreta única, que crec que serà de molta utilitat.

Nosaltres proposem una comissió interdepartamental amb funcions de governança i seguiment d'aquest sistema, i a les esmenes ho substituïen per un grup de treball dins del Consell Assessor de Drets Humans, que no respon a la voluntat del que plantejàvem. Per tant, no hem acceptat les esmenes, però sí que agraïm moltíssim la voluntat de votar-hi a favor per poder construir tots junts i juntes aquest sistema de defensa tan necessari. Mantenim el text original perquè no n'hi ha prou amb dir que estem al costat de les defensores dels drets humans. Cal demostrar-ho amb polítiques públiques, estructures que funcionin i recursos garantits.

Per últim, la tríada VOX, Aliança i malauradament també PP mai deceben –mai. Gràcies per demostrar amb els vostres atacs la necessitat imprescindible d'aquest sistema públic de defensa. Tot el que vam dir o denunciar de com funcioneu, ho heu demostrat en tres intervencions aquí. Per tant, agraïment per posar a la pràctica aquest atac directe a la democràcia i als drets de tots i totes. Poden seguir intentant ridiculitzar els drets, criminalitzar qui els defensa, intimidar a qui els confronta, però no ens faran callar. La democràcia no es defensa abaixant al cap, sinó plantant cara.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya

302-00305/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya. És presentada pel Grup

Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Avui presentem una moció que és una moció que el que pretén de manera constructiva és intentar actualitzar alguns dels reptes que tenim en matèria del Cos de Mossos d'Esquadra per actualitzar les resolucions dels organismes de drets humans. Entenem que sempre és bo i és positiu i és sa que els organismes internacionals vagin fent propostes de millora i que aquí també en aquest Parlament i al Govern estiguin també pendents d'on està el debat a nivell internacional per tal d'anar-ho introduint.

I, des d'aquest punt de vista i des d'aquest plantejament, fem una proposta de set punts que pensem que és completament assumible i que, d'alguna manera, ens permetria continuar millorant en aquesta qüestió. Una qüestió en la que ja he dit en moltes ocasions que hem pogut avançar. Des de l'any 2010-2011 s'ha produït un avançament en moltes de les qüestions que tenen a veure amb la transparència i també amb la rendició de comptes i el control de les actuacions en l'ús de la força. I en l'ús de la força perquè és una de les matèries més complicades de les polítiques públiques, i és per això que hi ha també, en moltes ocasions, debat i també molta supervisió, perquè és el monopoli de l'ús de la força. I llavors, amb tota normalitat, nosaltres hem de revisar, des d'una lògica de política pública i política criminal, aquestes qüestions.

Llavors, en primer cop, una de les mesures que plantegem té a veure amb una qüestió elemental: traçabilitat quan es facin servir les bales de *foam*, els projectils de *foam*. Per què? Perquè hem de poder garantir que si en alguna actuació es fa servir i hi ha alguna persona ferida..., poder revisar amb total garantia per veure si s'ha fet servir bé el projectil o no s'ha fet servir. En la meva interpel·lació vaig parlar de diferents casos en els que, tot i que s'havia arribat, per part del Govern de la Generalitat, a assumir la responsabilitat en el resultat lesiu per mal ús del projectil de *foam*, mai es va arribar a saber qui ho havia fet, on exactament s'havia fet. I això només es pot fer amb un mecanisme de traçabilitat que és molt senzill. Al final, una càmera de gravació de les actuacions de les persones que..., dels agents que fan aquest ús i, a més a més, també intentar geolocalitzar-ho.

El següent punt que plantegem té a veure amb garantir els estàndards internacionals en matèria de transparència i la regulació de l'ús de la força. En els darrers quinze anys hem tingut moments de màxim tancament, altres d'obertura. El que sí que sabem, que, per exemple, el Regne Unit és un dels països que hauríem de seguir en aquesta matèria, que és, amb total transparència, publicar quins són sempre els protocols de regulació de l'ús de la força.

Llavors, hem avançat molt, però ara, per exemple, tenim una situació en la que, tot i que hi ha una resolució favorable de la GAIP, encara no podem conèixer ni els diputats quin era el protocol d'ús de l'esprai pebre en el moment que es va fer servir a les mobilitzacions de Palestina ja fa uns quants mesos. Llavors, considerem que, en aquest sentit, hem de donar un pas endavant, publicar-les totes, i així és com es fa, per exemple, al Regne Unit i en altres països.

Després considerem que cal fer una revisió dels criteris d'interpretació vigents respecte a la normativa administrativa. Per un costat, perquè s'estan sancionant persones només pel fet de protestar de manera pacífica davant d'un desnonament –per un costat–, i, per un altre costat, perquè no s'està, per exemple, aplicant la normativa en matèria d'igualtat de tracte i no-discriminació o de memòria democràtica en altres situacions. Pensem que simplement es tracta d'actualitzar tota la normativa administrativa en el context de protesta per poder-la aplicar de manera correcta.

Després també plantegem que cal enfortir la Comissaria General d'Investigació Interna i Afers Disciplinaris per tenir un mecanisme virtual on la gent es pugui adreçar de manera directa, a partir de la qual puguin també rebre la denúncia de manera directa. Això ja es va aprovar fa temps, però encara no està en vigor.

Després, una qüestió molt clara. Jo crec que hem de revisar en sis mesos com es fan, com són els processos de qualitat per a l'adquisició d'armes i eines policials o material de protecció, garantint –i per nosaltres és important– que hi hagin els professionals necessaris en matèria de balística, medicina forense o qualsevol altra matèria necessària. Només li demanem al Govern, a través d'aquest punt, que es faci una revisió del sistema i que es compti també amb els nostres posicionaments en aquesta reflexió i la resta de grups parlamentaris o altres actors com sindicats policials o també entitats de drets humans.

I després sí que, ja per acabar, actualitzar els mecanismes de garantia del dret a la informació en context de protesta i seguir apostant per la mediació. Sabem que la incorporació de la mediació al Cos de Mossos d'Esquadra és una gran pràctica –una gran pràctica–, que segurament s'hauria d'estendre a molts cossos de policia local. Jo crec que, en aquest sentit..., tenir el suport d'aquest Parlament en aquest camí.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha esmenes presentades pel Grup parlamentari Mixt, i per defensar-les té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ahir vam veure i viure una escena insòlita en aquest Parlament. Una consellera d'Interior li va retreure a una diputada el desplegament de 980 efectius de Mossos que es van destinar a evitar que l'islamoesquerranisme l'agredís al Fossar de les Moreres. Vol dir, senyora Parlon, que el cost d'aquest dispositiu o desplegament de recursos me l'ha de retreure a mi? Vol dir que aquest cost no l'han generat els qui m'amenacen de mort i m'agredeixen, en comptes de jo mateixa? Quan dediquen agents a investigar una agressió sexual, també li retreuen el desplegament o el cost de la investigació a la víctima? És el seu *modus operandi*, aquest? Les seves paraules fan vergonya aliena.

Tinc tant dret com vostè o qualsevol altre diputat d'aquesta cambra a manifestar-me, a unir-me a manifestacions convocades per altres i a participar de paradetes o actes de partit. I si el fet d'exercir els meus drets polítics suposa una despesa en seguretat, no és perquè jo traspassi cap límit, sinó perquè en aquest país hi ha bàrbars i totalitaris que rebaten arguments a pedrades. Sap què hauria fet un conseller d'Interior com Déu mana? Preguntar-se per què dues diputades escollides democràticament a les urnes necessiten la protecció de 980 efectius policials per fer un discurs en una plaça. En comptes d'això, vostè responsabilitza Aliança. És més fàcil treure a passejar el papus de l'extrema dreta que reconèixer que Catalunya s'està tercermunditzant i violentant sota el pitjor govern de la història.

Aquesta moció dels Comuns sembla un manual de desarmament i persecució dels agents policials. És surrealista. Catalunya, immersa en un dels pitjors temps d'inseguretat i delinqüència, en una de les pitjors onades que hem viscut mai, amb conflictes greus de convivència i tràfic de drogues –el narcotràfic pels núvols–, amb un centenar de mesquites que prediquen una visió literal i radical de l'islam, amb contracomunitats involucionistes que amenacen d'arrabassar-nos el domini polític, ètic, cultural i demogràfic de la nostra terra, i vostès, amoïnats perquè els Mossos d'Esquadra i les policies locals fan la seva feina. El seu text és un ultratge a l'estat del benestar.

En comptes de proposar que els agents disposin dels recursos i equipaments necessaris per fer front a la virulència creixent dels carrers, proposen mirar-los amb lupa i col·locar-los micros, aviam si així Afers Interns troba qualsevol fibló o excusa per deixar-los sense sou ni feina. Saben a qui haurien de ficar micros i càmeres i mirar amb lupa? A la mà de polítics que han fet de la corrupció el seu pla de pensions per al dia de demà. Això no ho proposen, eh? –això no ho proposen.

La seguretat pública no és un seminari sobre resolució pacífica de conflictes. És una responsabilitat essencial i vital per garantir els drets i llibertats dels ciutadans. Vostès volen utilitzar ideològicament la policia per frenar desnonaments. Saben que els Mossos no són els responsables de les decisions judicials que han d'executar, però, tot i així, miren de criminalitzar-los, eh? Els converteixen en la diana de les seves frustracions polítiques. La propietat privada és sagrada, i l'ocupació il·legal, un delicte. Gràcies a Déu, l'extrema esquerra no té la força ni els suports necessaris per modificar el Codi civil ni penal.

Hem presentat esmenes i, evidentment, ens les han rebutjat. Una d'elles demanava que els manifestants violents i els convocants es facin càrrec dels desperfectes ocasionats a la via pública, a edificis i a negocis privats. Perquè els costos i despeses, senyors dels Comuns i senyora Parlon, s'han d'imputar als agressors i malfactors, no a les víctimes.

El president

La consellera Parlon em demana la paraula. Per què demana la paraula, consellera?

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí. Demano la paraula, president, per al·lusions de la diputada Orriols.

El president

Té mig minut.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies. Ha necessitat gairebé vint-i-quatre hores amb els seus assessors per manipular el que jo vaig dir ahir. Nou-cents vuitanta i els que calguin. El que passa, que vostè no respecta les normes, perquè a vostè, la policia, li va dir que no podia entrar en un acte per al qual no havia demanat autorització, i vostè hi va entrar. Per què? Perquè li agrada el «lio», li agrada la gresca i li agrada manipular, com ha fet avui aquí.

El president

El concepte no havia de ser al·lusions, sinó contradiccions. Vostè ha contradit una expressió feta per la senyora Orriols. Senyora Orriols, el debat s'ha acabat. És a dir, davant de contradiccions, a no ser que vostè sigui capaç de contradir el que ha dit la senyora Parlon... *(Remor de veus.)* Per contradiccions, té mig minut i tanquem el debat aquí.

Sílvia Orriols Serra

A mi no m'agrada el «lio», senyora Parlon. M'agrada exercir els meus drets polítics i les meves llibertats individuals. I vostè té el deure i l'obligació de garantir-me'ls.

El president

Senyora Orriols, no ha estat cap contradicció. Simplement vostè ha utilitzat aquest torn de paraula excepcional per fer el que ha desitjat, però el Reglament no funciona així. Al·lusions, contradiccions... El Reglament és clar. En qualsevol cas, escolti, quan algú demana la paraula, aquesta presidència sempre és extraordinàriament sensible.

A continuació, es poden posicionar els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. I, en primer terme, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Mirarem de no contradir-nos a nosaltres mateixos, com acaba de passar fa una estoneta. I no ho dic per vostè, consellera.

Parlem avui de seguretat pública. I crec que convé recordar, convé començar recordant una cosa que hauria de ser molt evident: que la seguretat i la llibertat no són conceptes oposats, tot al contrari. De fet, la seguretat és una condició perquè les persones puguin exercir lliurement els seus drets i les seves llibertats. Una societat

lliure és aquella en la que els ciutadans poden expressar-se, manifestar-se i exercir els seus drets sense por, però també és aquella en què poden caminar tranquils pels seus carrers, pels seus barris i confiar en que les institucions els protegiran quan ho necessitin.

Per això, des de Junts per Catalunya defensem un model de seguretat que garanteixi els drets fonamentals, que sigui transparent i que també exigeixi rendició de comptes. I ho defensem també des de la nostra pròpia experiència –i avui n'hem vist un motiu obvi–: coneixem perfectament què significa patir vulneracions de drets polítics i sabem que és imprescindible protegir el dret a la protesta.

Ara bé, defensar els drets fonamentals no ens obliga a compartir totes les mesures que es proposen en nom d'aquesta defensa. I aquí, amb tot el respecte, és on nosaltres tenim algunes discrepàncies, alguns matisos, sobretot –també ho haig de dir, amb tot el respecte–, amb el redactat que s'ha utilitzat en la present moció. Ens amoïnen totes les qüestions, però creiem que l'aproximació que s'hi fa és francament millorable. Perquè una cosa és compartir els objectius generals i una altra, al nostre entendre, és avalar qualsevol instrument, avalar qualsevol obligació o qualsevol termini que es vulgui imposar sense justificar-ne prou la viabilitat o també la proporcionalitat.

En primer lloc, respecte a la traçabilitat de les llançadores de projectils viscoelàstics, hi estem d'acord, des del primer dia. Clar que sí. Però fem-ho bé. Considerem que..., deixem un marge per poder-ho treballar bé. No sé si el termini ha de ser aquest o no. Per mi està bé; podria estar bé o no, però, a mi, que es marqui i es fixi des d'aquí una qüestió que és tan transcendent, de totes les característiques, em sembla que no és la millor manera.

La transparència, sí. Però això tampoc vol dir que s'hagin de publicar indiscriminadament tots els protocols interns i tots els procediments operatius. Perquè, per nosaltres, la transparència ha de ser compatible amb la responsabilitat i també amb la protecció de la capacitat operativa dels Mossos d'Esquadra.

També ens genera dubtes la revisió de les actuacions administratives en contextos de protesta. Per què? Perquè està focalitzada –que també ens amoïna– només en contextos de desnonaments. Els drets fonamentals s'han de garantir sempre, en qualsevol protesta i davant de qualsevol circumstància. No podem construir polítiques de seguretat a partir només d'una mirada parcial dels conflictes.

Pel que fa als mecanismes de control intern i als procediments d'adquisició i control de qualitat del material policial, escolti, abans de crear noves estructures o revisar de manera general els procediments existents, identifiquem bé les mancances que existeixen, concretes, les que es volen corregir, i llavors fem-ho. I, de fet, aquí ho vam fer durant molt de temps. Vam parlar.., va haver-hi una comissió del model policial aquí, i hi vam estar molt de temps. I a vegades sembla que estem molt de temps treballant tots plegats, i després: «Modifiquem una cosa que vam estar discutint llarg i curt i tot plegat.» Ho dic des de tot el respecte, Andrés, i t'ho dic així.

Vull insistir també en una qüestió de fons. Els Mossos d'Esquadra, ei, necessiten mecanismes de control i de rendició de comptes, sense cap mena de dubte, però també necessiten autoritat democràtica, reconeixement social, efectius suficients, recursos suficients per poder fer bé la seva feina. No podem exigir, per una banda, eficàcia policial i, al mateix temps, oblidar, per l'altra, les condicions que la fan possible. Perquè, quan les institucions no són capaces de mantenir simultàniament la llibertat i la seguretat, es deteriora també la confiança dels ciutadans en el sistema democràtic. I, quan aquesta confiança es debilita, llavors poden guanyar discursos que prometen solucions simplistes a problemes complexos, sovint –molt sovint– a costa de drets i de llibertats que ens han costat molt de guanyar.

Respecte al dret de defensa d'informació dels periodistes en contextos de protesta i la necessitat de reforçar la mediació policial, completament d'acord. De fet, Junts per Catalunya votarem a favor dels punts 1, 7 i 8. Ens abstindrem, amb la mà

estesa, en la resta de punts. La nostra responsabilitat és defensar un model de seguretat integral que protegeixi les llibertats, que garanteixi la seguretat dels ciutadans *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* i que doni als professionals –acabo, president– que ens protegeixen les eines necessàries per fer-ho. Perquè la seguretat no és patrimoni de cap ideologia; és un dret dels ciutadans i una obligació de les institucions.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Abans de començar –molt breument–, senyora Orriols, vostè no és la víctima; vostè és l'agressora, és la instigadora dels conflictes. Ara mateix no hi és. Ja ha acabat de parlar i ha marxat. Però dir-li que és justament la instigadora dels conflictes. I potser pot intentar passar per víctima en altres indrets, però els que cada dia l'escoltem aquí i veiem i patim les seves agressions..., no pot venir aquí i plantejar-se com si fos la víctima. *(Alguns aplaudiments.)*

I, entrant en la moció, ja els avanço que el nostre grup parlamentari votarà a favor d'aquesta moció. El text íntegre de la moció pensem que contempla un seguit de mesures en matèria de seguretat pública a Catalunya amb les quals estem completament d'acord, i per això també ens sumem a aquestes peticions. En essència, la moció aposta per un model policial integral, democràtic i professional, clarament diferenciat –pensem nosaltres– d'altres models policials de l'Estat als que no ens volem assemblar.

Evidentment, qualsevol política pública, qualsevol servei públic, requereix un procés permanent de revisió i millora que permeti corregir les disfuncions que inevitablement es produeixen en matèries tan sensibles com la seguretat pública, no?, com l'ús legítim de la força, que en parlàvem allà. I, per tant, és imprescindible que hi hagi aquesta avaluació i millora constant.

I, de fet, nosaltres, analitzant els punts, pensem que segueixen amb coherència els treballs que es van efectuar durant la passada legislatura a la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, i reiterem la necessitat de dur a terme aquestes propostes per millorar l'actual sistema policial. I ho hem dit i repetit, però penso que des de les esquerres a vegades hem de fer-nos més reiteratius amb aquest concepte: Esquerra Republicana creiem en el Cos de Mossos d'Esquadra, creiem que és un cos amb professionals molt valuosos. Pensem que hem de treballar pel prestigi del cos. I per això no ens fa por que hi hagi mecanismes d'avaluació, de seguiment, de transparència que assegurin que la nostra ciutadania pugui estar completament segura de la gran vàlua que tenim en el Cos de Mossos d'Esquadra. I, de fet, som les esquerres també les que quan governem invertim en augmentar la dotació dels professionals del Cos de Mossos d'Esquadra.

Però aquesta defensa de la concepció progressista i republicana de la seguretat és la que també ens fa tenir molt en compte que exercir la força, assegurar la seguretat, que és la principal tasca del Cos de Mossos d'Esquadra, assegurar que la ciutadania pugui gaudir dels drets i llibertats, que sigui una funció pública que arribi a tota la ciutadania s'ha de fer garantint al màxim també els drets i les llibertats. Si aquells que han de garantir els drets i les llibertats els incompleixen, estaríem entrant en un conflicte. Per tant, pensem que és lo més lògic, que es demani respectar allò que estableixen els estàndards de les Nacions Unides en l'ús de les armes de foc.

També amb relació als dispositius i eines de l'ordre públic. Aquí tampoc no em vull allargar perquè se m'acaba el temps i crec que reiterem el que s'ha dit fins ara. Sí que pensem que és important publicar els protocols. En aquest Ple i en aquest Par-

lament hem parlat diferents vegades de la publicació del protocol del gas pebre. Sabem que hi estan treballant. Pensem que és una millora important. I també reiterem la necessitat de, a part de publicar-ho, treballar en la formació dels professionals.

Per últim, també demanem coherència en els discursos i en les actuacions. Aquí el Govern republicà va emetre una directriu sobre com interpretar els criteris de la llei mordassa en manifestacions pacífiques, sobretot en l'àmbit de defensa dels drets socials. Abans estàvem parlant d'una moció que justament el Partit dels Socialistes hi donarà suport, el Grup dels Socialistes. Per tant, pensem que, si votem a favor d'una moció que defensa les manifestacions pacífiques, també és molt important retornar als criteris que utilitzava el Govern republicà en l'aplicació de la llei mordassa.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat més ràpid d'aquesta cambra, el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil. *(El president riu.)*

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, *president*. Señor Berrio, yo lo primero que le pediría es que retirase la moción. Yo creo que se han equivocado, porque cualquier manifestación que se realice de forma pacífica está garantizado que se pueda realizar. Con esta moción, lo que ustedes van a hacer es blanquear lo que pasa en Francia, blanquear las agresiones al Cuerpo Nacional de Policía ayer en Ávila o en La Coruña o los más de treinta *mossos d'esquadra* agredidos en los últimos dos meses. Y, con esta moción, ustedes blanquean todas estas actuaciones. Porque, al final, cualquier manifestación que se realice de forma pacífica, respetuosa y que no altere el orden público no necesita respaldo de ninguna moción, porque *ya* se puede hacer. Y hay unos límites –hay unos límites–: uno es el respeto al orden público y, el otro, que no se haga bajo coacción o sabotaje. Y si entendemos que esto es claro y meridiano, ¿para qué esta moción?

Mire, tenemos un problema –y lo dije aquí, lo he dicho varias veces– con la extrema izquierda, un problema muy grave, sí. ¿Quién agredió ayer a los miembros del Cuerpo Nacional de Policía? Extrema izquierda. ¿Quién agredió a los Mossos d'Esquadra en el Once de Septiembre? Grupos de extrema izquierda. ¿El Uno de Octubre? Extrema izquierda. ¿En la manifestación de la vivienda? Grupos de extrema izquierda.

¿Qué pasa en la Universidad Autónoma de Barcelona? La universidad, que ha de ser un foro de diálogo y de pluralidad. Pues que la extrema izquierda hace manifestaciones y ha transformado la Universidad Autónoma de Barcelona en un espacio sin libertad de expresión –sin libertad de expresión. ¡Una universidad! Y eso no lo condenamos.

¿Qué perfiles son los que atacan a la policía en esas manifestaciones? ¿Les vemos las caras? No. ¿Por qué? Son todas personas con las caras tapadas. ¿Quién va con la cara tapada a una manifestación de forma pacífica? Nadie. Caras tapadas, material inflamable, material pirotécnico, material para lanzar contra la policía, para hacer cócteles molotov, material para destrozar mobiliario urbano, banderas rojas, banderas comunistas, banderas anarquistas, banderas de lo que se llama..., o de los que se llaman «antifascistas», que realmente son más que fascistas. Ese es el perfil de esta gente. Por eso, banalizar o intentar blanquear este tipo de manifestaciones nosotros no lo vamos a encubrir.

Ustedes, por ejemplo, en su punto número 6 de la moción, lo que quieren hacer es dejar a la policía sin medios para poder actuar. Oiga, si hay dieciocho policías heridos en una manifestación, ¿cómo quiere que actúen? ¿Repartiendo rosas, claveles? ¿Qué quieren que hagan? Si hay un grupo de delincuentes con la cara tapada quemando mobiliario urbano, ¿qué hace la policía? ¿Va a soplar, a ver si apaga el fuego? Con su punto número 6, ustedes dejan descubierta y desprotegida a la policía, total-

mente. La policía necesita apoyo institucional. Lo que no necesita es acoso y hostigamiento político, que es lo que se hace, por ejemplo, con esta moción.

Y, sí, ¿quién actúa de forma violenta en la calle? La extrema izquierda. Aquello que no le gusta, lo ataca. ¿Quién ataca carpas de Alianza Catalana? La extrema izquierda. ¿Quién ataca las carpas de VOX? La extrema izquierda. ¿Quién ataca carpas e insulta a miembros del Partido Popular? La extrema izquierda. Y le doy datos objetivos. ¿Van a ser ustedes cómplices de esta gentuza?

Mire, quemar, agredir, destrozar y saquear no es protestar, es delinquir; eso es delinquir. Y sí, sí, esto va de violencia e intolerancia o de democracia y libertad. Nosotros estamos con la democracia y la libertad. ¿Dónde están ustedes? Y apelo –apelo– al voto de Junts y del PSC por responsabilidad, para que no voten a favor de esta moción.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, presidente. Desde VOX vamos a votar en contra de todos y cada uno de los puntos de esta moción. Y lo vamos a hacer porque esta moción no busca garantizar la seguridad de los catalanes ni mejorar la seguridad pública. Esta moción solo busca criminalizar a los Mossos d'Esquadra, maniatarlos cuando están en la calle y someterlos a una sospecha permanente.

Sus propuestas destilan el odio típico de la extrema izquierda hacia la policía y hacia todo lo que tiene que ver con el orden y la autoridad. Y eso se lo digo, señor Garcia Berrio, no de forma gratuita. Yo se lo digo porque usted es cofundador de una entidad, Irídia, que organiza charlas bajo un título revelador: «¿Por qué odiamos a la policía?» –por qué odiamos a la policía. ¿Y tiene usted aquí la caradura de venir a hablarnos de los Mossos d'Esquadra? *(Alguns aplaudiments.)* ¿Tiene la caradura de hablarnos de los Mossos d'Esquadra?

Mire, usted lo que hace con esta propuesta es plasmar ese desprecio hacia los Mossos d'Esquadra en su moción intentando someterlos a una fiscalización político-ideológica absolutamente inaceptable. Y, mire, por otra parte, desde un punto de vista técnico-policial esta iniciativa es un desastre operativo. En primer lugar, porque exigir la geolocalización y el registro audiovisual en tiempo real de las actuaciones policiales y de las lanzadoras de proyectiles viscoelásticos ignora por completo cuál es la dinámica de gestión y control de masas. Sobrecargar a los agentes con exigencias técnicas y burocráticas en mitad de un disturbio, en que muchas veces están cayendo adoquines desde el cielo, pues, mire, no solamente resta capacidad a las unidades de orden público, sino que también compromete gravemente la propia integridad de los agentes intervinientes.

En segundo lugar, porque la pretensión de publicar todos los protocolos e instrucciones internas sobre el uso de la fuerza es una grave imprudencia. Yo no sé si usted sabe o es consciente de que esta propuesta equivale a regalar a los colectivos antifascistas –los llamados «radicales "antifa"»– y a las bandas criminales el manual de tácticas policiales para que sepan exactamente cómo sortear una intervención policial, para que puedan romper las líneas de contención y para neutralizar la acción de la policía en la vía pública. Yo creo que esto al final, señor Garcia Berrio, es lo que ustedes pretenden, es lo que pretende la extrema izquierda.

Y, en tercer lugar, cuestionar la actuación policial en los desahucios es ignorar que los Mossos actúan como policía judicial y siempre en cumplimiento de un mandato judicial. Pero yo creo que a ustedes lo que en realidad les molesta no es que los Mossos d'Esquadra actúen cumpliendo un mandato de auxilio judicial; a ustedes lo

que les molesta es que se proteja la propiedad privada frente a las masas de la okupación y frente al chantaje social. *(Alguns aplaudiments.)*

Y otra cosa. Mire, yo no sé si están viendo lo que está sucediendo estos días en Francia, donde la extrema izquierda, aliada con el islamismo, ha convertido las calles de muchas ciudades francesas en auténticos escenarios de guerrilla urbana. Y no hace falta irse tan lejos para percatarse de que lo que sucede en Francia, pues, ya lo tenemos aquí. Lo vimos ayer en los mítines de VOX en La Coruña y en Avilés, donde grupos radicales de ultraizquierda, encapuchados, que pertenecen al espectro político al que pertenece usted, señor Garcia Berrio, calentaban la calle. Y ya lo dijo –ya lo dijo– su compañera de Más Madrid en la asamblea de la región: «No habrá paz en las calles», que es lo que ustedes pretenden, que no haya paz en las calles.

Y lo vemos también con demasiada frecuencia en Cataluña, donde hay episodios constantes de violencia desatada, incendios en la vía pública y ataques a las fuerzas y cuerpos de seguridad. Esto se ha producido en Salt, tomado por hordas magrebíes; se ha producido en la Mariola, en Lleida, con seis agentes con cincuenta y siete puntos de sutura; se ha producido en la plaza Urquinaona; se ha producido en la Via Laietana y en tantos otros lugares. Y solo le pongo algunos ejemplos. Y en todas las algaradas ¿quién es la fuerza que ha orquestado esas algaradas? Pues el espacio ideológico que ustedes representan. *(Alguns aplaudiments.)* Ustedes y el Frente Amplio, con el que ahora pretenden presentarse a las elecciones en España el 29 de noviembre, son la marca de la islamoizquierda en España y son los instigadores de la violencia política en la calle.

Miren, en VOX tenemos muy claro a quién hay que fiscalizar, y no es a los Mossos d'Esquadra, que arriesgan su vida diariamente en la calle. A quien hay que pedir cuentas es al Govern de la Generalitat, que permite que delincuentes, extranjeros y grupos de ultraizquierda campen a sus anchas en nuestros barrios mientras aumentan los tiroteos, los secuestros y las agresiones. Nuestros agentes no necesitan comisarías de investigación interna convertidas en tribunales de la Inquisición, ni más trabas para hacer su trabajo. Lo que necesitan es la restitución inmediata del principio de autoridad, más seguridad jurídica, mejores medios y respaldo institucional explícito.

Por tanto, frente a su modelo de impunidad para el delincuente y desprotección para la policía, desde VOX defenderemos siempre fronteras seguras, la deportación de los delincuentes extranjeros y todo el respaldo y apoyo a nuestras fuerzas y cuerpos de seguridad.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. Bona tarda, Andrés. Felicitats per la notícia que hem tingut avui, i dir-te que et trobarem a faltar per la gran feina que fas en defensa dels drets de totes i tots, també des d'aquí, però molt abans i des de fa molts anys. *(Alguns aplaudiments.)*

Després d'aquest inici, que em semblava important fer –i em va perfecte que el temps no corri perquè tinc moltes coses a dir, però, bé, també comentar-ho, president–, dir que, després d'aquesta falca publicitària que hem sentit dels portaveus dels sindicats policials, potser que tornem a posar la pilota on toca i parlem de la realitat.

Nosaltres pensem que hi ha quatre frases que defineixen la situació amb el Cos de Mossos d'Esquadra respecte a les mobilitzacions i organització popular. El control és inexistent, la transparència brilla per la seva absència, l'autocrítica és una quimera i el seu model, el model que apliquen, és una barra lliure a la impunitat. I pensem que això

defineix perfectament quin és el model d'ordre públic, quin és el model d'abordatge de les mobilitzacions i l'organització popular ara mateix per part del Cos de Mossos d'Esquadra, que ve de lluny, però que amb aquest Govern ha agafat uns tics encara més autoritaris en aquest sentit.

Primera qüestió que ens sembla rellevant. Bé, vagi per endavant que donarem suport a la moció i que ens sembla que són passos que cal fer, molts d'ells que ja s'haurien d'haver fet fa molt temps i que ja estaven compromesos. Però, en tot cas, tot el suport i cal seguir avançant.

Primer element que ens sembla rellevant: on és el control? On és el control de les actuacions policials? I en això tenim exemples molt clars. Hi havia una informació reservada respecte al llançament de *foam* a un fotoperiodista durant la vaga de Palestina. Arxivada; l'actuació va ser correcta. Hi havia una informació reservada respecte a la infiltració dels Mossos en l'assemblea de docents. Arxivada; tot va ser correcte. Hi havia una informació reservada per investigar el falsejament d'un atestat policial acusant un manifestant amb una bandera dient que va colpejar amb una extensiva i que un jutge va dir que era fals? No, no hi era aquesta investigació, ni tan sols hi era. Hi havia una altra informació reservada relacionada amb l'ús del protocol de gas pebre durant una mobilització en suport a Palestina amb persones pacíficament assegudes a terra? No, tampoc hi era. En definitiva, el que veiem és que no s'obren informacions reservades quan toca i que les que s'obren conclouen que tot s'ha fet bé. Per això nosaltres manifestem una evident falta de control de les males praxis i de les males actuacions policials.

Segon element fonamental: la transparència. On és la transparència dins el Departament d'Interior i dins les actuacions del Cos de Mossos d'Esquadra? Doncs no ho sabem, perquè no hem vist el protocol d'ús de gas pebre que estava vigent durant aquesta salvatjada d'actuació a la vaga per Palestina utilitzant-lo contra manifestants asseguts. No l'hem vist, malgrat que estan obligats per una resolució de la Comissió de Garantia del Dret d'Informació. On és la resposta a la carta que va fer precisament el president del Parlament –perquè una de les persones afectades va ser un diputat– demanant que s'identifiquessin els responsables d'aquella actuació perquè estaven vulnerant el reglament i no anaven degudament identificats? Segurament està amb el protocol de gas pebre, perquè tampoc l'hem vist. I això és una carta que li va adreçar, consellera, el president del Parlament. On és, per tant, aquesta actuació transparent?

Nosaltres el que veiem és una actitud d'absoluta desobediència. Desobeeixen la GAIP, la comissió de control d'accés a la informació. Desobeeixen, en definitiva, el mandat que tenen per resoldre, per exemple, una resolució administrativa d'una reclamació per un manifestant que va perdre un ull, que fa vora un any i sis mesos que està pendent de resoldre's i no s'ha fet. Això sí, no desobeeixen a l'aplicar la llei mordassa, que apliquen de forma religiosa contra la mobilització i vulnerant drets. No desobeeixen tampoc en cap cas quan es vulneren drets de persones que poden perdre l'habitatge; hi ha una ordre judicial i, per tant, es podria aturar aquell desnonament pel que suposa. I, per tant, hi ha aquest element.

I, mirin, nosaltres pensem que això els perjudica. Això perjudica el Departament d'Interior, i això perjudica el conjunt del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè, si no hi ha cap responsable de les males praxis policials, si quan es produeixen males praxis policials el que conclou el Departament d'Interior i la seva conselleria és que tot s'ha fet bé, és que les ordres són precisament que s'actuï d'aquesta manera, i és que els responsables no són agents concrets que han actuat malament. Perquè vostès diuen que no han actuat malament; diuen que han actuat correctament. Per tant, les polítiques del Departament d'Interior –i aquesta és la conclusió a què arribem nosaltres–, infiltrant policies en assemblees de docents, gasant persones assegudes, llançant *foam* a un fotoperiodista que està fent la seva feina, són les correctes i són les que estableix el Departament d'Interior. Si no, s'ha d'actuar.

Nosaltres ja els hem dit en incomptables ocasions que el major tresor que té aquest país per avançar en drets, per crear horitzons de possibilitat i, de retruc, per combatre l'extrema dreta són l'organització i la mobilització socials. Ens sembla que és el major tresor que té aquest país ara mateix per fer front a aquesta situació. Per tant, nosaltres el que els hi volem preguntar és si de debò la seva política és xocar contra aquesta gent organitzada, si de debò és vulnerar-los drets, si de debò és no fer net de cap de les vulneracions de drets que pateixen.

A nosaltres ens sembla que això és un error flagrant, i més a les portes –i vaig acabant, president– d'una vaga general, que s'està organitzant barri a barri i ciutat a ciutat. Han infiltrat també agents policials a les assemblees preparatòries d'aquesta vaga? Els hi preguntarem per escrit avui mateix i volem que ens responguin. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

A nosaltres ens sembla que les polítiques del Departament d'Interior –i ara sí que acabo– no poden dependre dels sectors corporativistes del cos, no poden dependre del que dicta l'extrema dreta i no poden dependre dels portaveus del Cos de Mossos d'Esquadra, com la senyora Orriols, que és portaveu dels interessos dels sindicats dels Mossos d'Esquadra mentre endolla la seva filla a la policia local.

Per tant, el que pensem que és imprescindible és que es faci un gir en aquestes polítiques, que es faci net. I, per tant, donarem suport a aquesta moció i seguirem fiscalitzant les actuacions vint-i-quatre hores al dia, set dies la setmana.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Bona tarda, president, diputats i diputades. Crec que és important una moció com aquesta que ens porta Comuns per parlar, per descriure i per comparar quin és el model policial que defensa o que pretén o que proposa cada grup parlamentari present en aquest hemicicle. *(Remor de veus.)* En aquesta línia, és important dir –i crec que ha quedat palès en diferents intervencions i també amb el posicionament que s'està destacant...

El president

Silenci, si us plau.

Christian Soriano García

...des del Govern actual de la Generalitat i el Departament d'Interior– que el model que proposem des del Partit Socialista és un model policial basat en la proximitat, és un model policial basat en la policia comunitària i, sobretot, en la manera d'enfocar les perspectives de les polítiques públiques en matèria de seguretat, des d'un àmbit multidisciplinari, on la intervenció policial sigui l'última ràtio per poder ajudar d'aquesta manera a consolidar la convivència al nostre país.

Nosaltres vam començar el mandat dient que veníem a assolir el Departament d'Interior i el lideratge en les polítiques de seguretat d'aquest país, liderant-nos i basant-nos sobretot en tres principis. El primer, el principi de confiança cap al Cos d'agents de Mossos d'Esquadra. Creiem que era important, després d'anys de posar els agents de Mossos sota el focus mediàtic, treure'ls i confiar en els seus criteris operatius i policials. El segon, el principi de convivència, a través del qual retornar la tranquil·litat als nostres veïns i veïnes dels diferents carrers i barris del país. I el tercer, el principi de fermesa, sota el qual qui la fa la paga.

I crec, en aquest sentit, que dir que tenim un dels millors sistemes de controls interns quant al que tenim dintre de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra no ha de ser un impediment per seguir actualitzant els mecanismes, per seguir inno-

vant, per seguir fent comparatives i seguir analitzant què és això que funciona i què no. I crec que aquesta moció contribueix precisament a això.

Nosaltres, quatre apunts molt breus de la moció que ens presentava el senyor Berrio. Com no podria ser d'una altra manera, garantirem l'acord al que vam arribar amb els Comuns, tot allò que té a veure amb el compliment de les recomanacions de l'ONU, com no podria ser d'una altra manera.

Quant a la traçabilitat de l'ús de llançadores de projectils viscoelàstics i la seva geolocalització, el departament ja va adquirir en una primera tongada una sèrie de càmeres unipersonals que ajuden a aquesta traçabilitat i una segona tanda que s'acabarà d'oficialitzar abans que acabi l'any 2026, perquè tant les unitats de Brigada Mòbil com l'ARRO disposin d'aquestes càmeres unipersonals, que no és només un mecanisme de control del que fan els agents, sinó un mecanisme de seguretat d'ells també, perquè les seves intervencions es pugui demostrar que les fan amb professionalitat, com no podria ser d'una altra manera.

La publicació de protocols i instruccions. Aquells que ja estan publicats, aquells que es poden també publicar..., anar actualitzant els nous protocols i les noves intervencions per veure de quina manera hi fem front.

I tot el que té a veure amb el reforç de la Comissaria General d'Informació i el reforç també de la coordinació amb les policies locals, per nosaltres, doncs, al final són situacions que han d'ajudar a saber de quina manera tenim la seguretat i el model de país que nosaltres volem. Perquè, clar, al final, quan parlem de model de país i de model de seguretat, també parlem de què volem ser com a Catalunya i quin model volem tenir, no?

Deia abans la senyora Orriols, li deia a la consellera que ella volia exercir els seus drets. I, com no podria ser d'una altra manera, nosaltres estem d'acord que qualsevol diputat o qualsevol ciutadà del país pugui exercir en llibertat els seus drets. Els seus xous també són part dels seus drets, com no podria ser d'una altra manera; xous, *a gastos pagados*, això sí. Però és important dir en aquest sentit que el servei públic està precisament per a això.

Però a mi m'assalta una pregunta, que és que, de la mateixa manera que vostè pot exercir els seus drets en una Catalunya liderada per un govern socialista, a mi també m'agradaria saber què passaria amb els nostres drets en una Catalunya governada per Aliança Catalana. No és el meu somni humit, ni molt menys, però crec que, fent un exercici de política comparada, podríem veure què passaria. Si vostè fes el mateix a Catalunya que el seu amic Trump, a Catalunya perseguiríem gent pel seu color de pell. Si Catalunya fes el mateix que el seu amic Netanyahu, a Catalunya perseguiríem gent pel seu origen. I si vostè fes el mateix que el seu amic Milei, a Catalunya perseguiríem gent per la seva ideologia política. Així que la millor manera que tenim de garantir drets és fer-los a vostès ben lluny dels governs i de les institucions catalanes que erigeixen i dirigeixen aquest país. *(Alguns aplaudiments.)*

I per últim... I d'aquesta sí que no me'n puc estar, senyor Macián. Perquè jo no vindré aquí a defensar els Comuns, eh?, però em feia gràcia quan acusava els Comuns d'atiar l'odi dintre de la societat catalana. I que parlin d'atiar odi vostès, precisament, que acaben de confirmar com a candidat a eleccions generals un neonazi *(alguns aplaudiments)* acusat per la fiscalia d'assaltar centres de menors migrants amb el megàfon dient «Vamos a quemar el albergue», és d'una vergonya i és d'una hipocresia només a l'alçada de vostès i els seus plantejaments.

Així que el nostre model policial està molt clar: principi de confiança cap al Cos d'agents de Mossos d'Esquadra; principi de convivència per retornar-la als carrers i barris del país, i principi de fermesa per demostrar que qui la fa la paga. Aquest és el millor model que garanteix drets, que garanteix oportunitats i que garanteix la Catalunya justa, tranquil·la, i la Catalunya de convivència que totes i tots mereixem.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, per agrair el suport que en termes generals i de diferents grups parlamentaris tindrà aquesta moció.

Respecte al Grup Parlamentari de Junts, entenem que alguna de les seves crítiques no ha tingut en compte que precisament les mesures que estem demanant que compleixi el Govern tenen a veure amb el que es va aprovar a la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. En tot cas, entenem coses que plantegen i el debat continua obert. I ja ho sap, que ens entenem en moltes coses en aquesta matèria i no en tinc cap mena de dubte.

Respecte a la resta de grups parlamentaris, Esquerra Republicana i la CUP ja saben que portem tota aquesta legislatura fent molt bona feina en matèria de garantia de drets i llibertats. I vull agrair, efectivament, tot el camí recorregut en el que portem de legislatura.

Després, respecte al Grup Socialistes, considerem que ens dona un full de ruta per continuar avançant en drets. Agraïm que donin suport a aquesta moció. I jo crec que també haurien de tenir en compte que el que fem en moltes ocasions i que a vegades pot sonar incòmode..., però quan parlem, des de les polítiques públiques i des de la política criminal, que s'han de millorar els mecanismes de rendició de comptes en l'ús de la força, simplement del que es tracta és d'anar millorant perquè, d'alguna manera, es pugui tenir una major confiança en els cossos policials.

I en aquest sentit, diputat Villagrasa, jo no sé com vostè ha llegit el meu punt número 6 de la moció, però el que diu és que «cal una actualització dels processos de qualitat per a l'adquisició d'armes, eines policials o de material de protecció dels agents per tal de que estiguin millor protegits». Llavors, jo faig una moció per protegir millor els agents i per garantir millors processos, i llavors, vostè el que diu és que jo vinc a atacar el cos. Miri, ja sap que aquesta no és la meva manera.

I volia acabar... Aliança Catalana, mirin, vostès avui s'erigeixen en que defensen drets humans –han dit abans– i no sé què, però no enganyaran a ningú. I sap per què? Perquè vostè el que està fent..., i costa no imaginar-nos i no fer comparacions històriques amb vostès, quan el que estan fent de manera sistemàtica és assenyalar ciutadans catalans que són musulmans, de la mateixa manera que a l'Alemanya dels anys trenta s'assenyalaven persones jueves, gitanes. *(Alguns aplaudiments.)* I no els ho tolerarem. I el que vostè fa amb la diputada Najat és absolutament inconcebible. I el que de alguna manera vostè no pot parlar de drets humans quan lo que està fent és atiar l'odi contra sectors sencers...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.
(Aplaudiments.)

Andrés Garcia Berrio

...de la nostra societat. I acabo, president.

El president

Se li ha acabat el temps.

Andrés Garcia Berrio

No els ho permetrem.
(Aplaudiments.)

El president

La senyora Orriols demana la paraula. Per què demana la paraula?

Sílvia Orriols Serra

Sí, per al·lusions, perquè ens acaben de fer una comparativa amb l'Alemanya nazi.

El president

És pertinent. Mig minut.

Sílvia Orriols Serra

Bé, simplement, doncs, que aquells que frivolitzen i banalitzen el nazisme són els que acaben donant-li cobertura, perquè avui en dia qui assenyala jueus i qui malauradament els mata és Hamàs. I vostès són aliats de Hamàs, no Aliança Catalana.

El president

Volen intervenir? *(Pausa.)* Sí; senyor Berrio, mig minut.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Miri, senyora Orriols, assenyalar col·lectius sencers com vostès fan amb totes les persones musulmanes és una cosa que es feia als anys trenta amb les persones jueves, persones gitanes i amb altres col·lectius. Això no pot tornar a passar, i és el que vostès fan. Llavors, és absolutament intolerable. I la democràcia vencerà el seu fanatisme antidemocràtic. *(Aplaudiments.)*

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar

302-00308/15

El punt vint-i-unè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Anna Feliu i Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Molt bé; gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, consellera Rigau, que també avui ens acompanya... Bé, mirin, després de la interpel·lació que vam fer en el darrer Ple, presentem avui aquesta moció, que vam concebre com a inici de curs. I en presentem quatre punts essencials: un, que és garantir el sistema d'interpretació de la llengua de signes, garantir les activitats d'educació en el lleure, elaborar un pla de climatització dels centres i presentar un pla per garantir el transport escolar en l'etapa postobligatòria. Quatre temes –que en podrien ser molts d'altres, però hem triat aquests– que creiem que són bàsics i indispensables d'atendre per tal que no torni a haver-hi un inici de curs sense tenir-ne una correcta planificació.

Quant als alumnes que tenen necessitats educatives especials, i en aquest cas dels alumnes sords, mirin, no podem normalitzar, en cap cas, que es pugui començar un curs escolar sense que tots els seus alumnes puguin començar en igualtat de condicions. No podem permetre que un curs avanci mentre tenim alumnes que no poden seguir el seu mestre i el seu professor perquè no el puguin sentir ni entendre, perquè això és un greuge molt gran. I això passa, consellera, perquè no s'ha fet bé la feina. I diuen: «Home, és que el que passa és que falten professionals d'aquest àmbit.» Doncs bé, què hem de fer? No podem pas seure i esperar que la cosa se solucioni sola, sinó que hem de buscar solucions. I les solucions passen, doncs, potser per anar a les universitats, per anar a aquests centres de formació especialitzats i demanar-los que ofereixin aquesta formació i que hi hagin els professionals que es puguin preparar.

I després, què hem de fer com a departament? Doncs garantir unes condicions dignes, uns salaris dignes perquè aquests professionals puguin tenir una estabilitat i puguem també tenir una estabilitat de les plantilles que puguin donar sortida i cobertura en els diversos centres cada any.

Quant a les activitats d'educació en el lleure, bé, aquest és un punt més dels molts que fan aigües en aquest departament, consellera. Miri, té tots els seus, tots aquests mestres, professors que són els seus, als que vostè hauria de representar..., i els té decebuts, amb un gran sentiment d'impotència, molt cremats. I això que els mestres i professors són, de sempre, un sector molt vocacional, que sempre ha avantposat la seva vocació per davant de tot. Però ara ja no poden més i ja porten molt temps dient-ho, que ja no poden més.

Els darrers governs –no només el seu, els darrers governs– han minvat tant l'autoestima de tots els professionals del sector educatiu que fins i tot en molts casos s'han hagut de replantejar la seva feina. I crec que per part seva, en aquest cas, me dona la sensació que, lluny de posar-se al costat dels professionals, s'hi han posat de costat. Són incapaços..., s'ha demostrat que són incapaços d'oferir propostes que solucionin tot aquest desgavell.

I vostès ens poden dir: «Home, naltres de propostes n'hem proposat, n'hem posat damunt la taula.» Doncs, miri, no funcionen, està clar. Perquè, si funcionessin, no n'estaríem parlant. I aquestes solucions han de ser consensuades, perquè no es poden permetre a hores d'ara el luxe de pensar que les seves propostes són les bones i que tenen la raó en tot, perquè està demostrat que no funcionen.

Miri, jo, de veritat, en el tema aquest de les colònies, aquestes sortides que tota la vida s'han fet en els centres, jo, consellera, no sé si vostè vol passar a la història com la consellera que va acabar amb les sortides i amb les colònies escolars d'aquest país. Perquè de veritat que seria molt trist ser incapaços de solucionar aquest problema, que no sembla que n'hauria de ser tant, de poder trobar una solució.

Perquè, a més a més, hi han unes empreses d'educació en el lleure que estan patint moltíssim. Estan patint com abans de la covid. Estan perdent una facturació molt important. Han perdut més del vuitanta per cent de les reserves aquesta tardor, i es preveu que la primavera vinent pugui continuar encara molt més pitjor que està sent ara la situació. I això s'ha de revertir, perquè, si no, aquesta situació realment serà molt difícil de poder-hi trobar solució. I aquesta crisi no només afecta les cases de colònies; afecta les cases de colònies, però també tot el sector que se'n deriva.

He dit que hi havia quatre punts. Els altres, doncs, evidentment són, com he dit, la climatització. Els ajuntaments no poden fer de banca d'aquest Govern. Els ajuntaments hi són, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* però és el Govern qui ho ha de tirar endavant. I acabo, president. I, també en el transport de la postobligatòria, no pot ser que els alumnes no tinguin facilitats per poder anar a estudiar el batxillerat o els cicles formatius al seu centre de referència.

I continuarem després.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera Niubó... Permeti'm començar, senyora Feliu... *(Pausa.)* Ah, sí! Aquí la veig. Permeti'm començar, doncs, qüestionant una cosa tan bàsica com és el títol de la seva moció. Ens parla d'inici –inici– de curs escolar, un tema que afecta milers de famílies, afecta alumnes, docents, centres educatius de Catalunya; un tema que hauria de servir per parlar de les mancances reals que té en aquests moments el nostre sistema

educatiu; dels resultats acadèmics també, malauradament, molt molt lamentables; de la manca de recursos també que patim; de les desigualtats entre centres; de les infraestructures; de les dificultats de les famílies, i també de la qualitat de l'ensenyament.

Però, quan llegim la moció de Junts, ens trobem que parla molt d'excursions i de sortides, però re més que de l'inici de curs escolar. Per tant, començar qüestionant com a mínim el títol d'aquesta moció. Que són qüestions importants, les sortides i les colònies? Evidentment que ho són. Que mereixen atenció? Evidentment que també. Però, sincerament, crec que aquest no és l'únic tema que vostès haurien d'abordar i que haurien de presentar com a gran problema per a l'inici de curs escolar, malauradament, amb tots els altres problemes que pateix el nostre sistema educatiu.

Perquè, mentre hi ha famílies preocupades perquè els seus fills no assoleixen els coneixements necessaris, centres que necessiten més recursos i alumnes que no reben els suports que requereixen, vostès dediquen bona part d'aquesta moció a parlar de colònies i excursions. Ho repeteixo: que compartim, però crec que no és el gran problema de l'inici de curs escolar.

Però tot això no ens pot fer perdre de vista el que és fonamental, i és precisament l'esmena que hem presentat des del Partit Popular. I és que els alumnes han d'aprendre, han de progressar i han de tenir les mateixes oportunitats. I ara els vull abordar aquesta qüestió que els hi dic, especialment greu per nosaltres, i que és el motiu de la nostra esmena, que és aquest expedient obert a una professora pel fet de... Diu: «Imparteix les classes de la matèria de filosofia de primer i segon de batxillerat i de l'optativa de psicologia de primer de batxillerat en llengua castellana.» Gran delicte, senyores i senyors diputats. «Tot el material que proporciona a l'alumnat també és en llengua castellana.» Quin delicte! I diu també: «Constatació dels fets delictius. Assistència de la directora a una part d'una classe per constatar que imparteix la classe en castellà.» Això és un expedient de 2026 obert a una professora pel fet de parlar en castellà. Lamentable, vergonyós –vergonyós.

I, per tant, aquí ens adrecem directament als socialistes. I per això hem presentat aquesta esmena, perquè ara vull escoltar el portaveu del Grup Socialistes que intervingui per saber exactament quina és la seva valoració, quina és la seva posició davant d'aquest cas, si vostès consideren acceptable que una professora hagi de donar explicacions en aquestes circumstàncies, havent-li obert un expedient pel fet de parlar en la llengua oficial també de Catalunya, que és el castellà.

Per tant, els socialistes, senyores i senyors diputats, ens han d'explicar si estan disposats a tolerar que l'ús del castellà es converteixi en motiu de sanció dintre de les nostres escoles. Perquè el castellà no és una llengua estrangera a Catalunya; és també la nostra llengua oficial. I, per tant, vull sentir el que vostès tenen a opinar al respecte, perquè no es pot parlar de convivència perseguint una de les nostres llengües oficials. Perquè, on hem arribat amb els socialistes? A on hem arribat perquè haguem de recordar que el castellà també és una llengua oficial i que els drets lingüístics s'han de respectar i s'han de garantir? També dels castellanoparlants, que hi han milions de catalans que s'expressen en llengua castellana.

Per tant, nosaltres continuarem defensant una educació que no divideixi, que no assenyali i que no converteixi la llengua en una eina de confrontació política. És per aquests motius que el Partit Popular hem presentat aquesta esmena, que desconec si el Grup de Junts acceptarà o no. No n'hem tingut informació al respecte. Però, com que és de sentit comú, com que és una esmena absolutament assenyada i com que és un respecte a la llei, com no pot ser d'una altra manera, no entendríem una altra cosa que no fos que vostès acceptessin que la llengua oficial a Catalunya també és el castellà i no es pot sancionar una professora, una docent, una mestra, pel gran delicte d'haver parlat en castellà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera. Bé, Esquerra Republicana contribuïm a la moció amb algunes propostes que pensem que posen el focus en qüestions que per nosaltres són importants. Compartim, evidentment, la preocupació per les dificultats que afronta el sistema educatiu i la necessitat de millorar les condicions en què ha començat aquest curs escolar. I, amb aquesta voluntat constructiva i propositiva, hem presentat quatre esmenes. I poso especialment en valor dues aportacions que Junts ha acceptat, perquè pensem que reforcen dos pilars també fonamentals del sistema educatiu: per una banda, la igualtat d'oportunitats d'infants i joves i, per l'altra, donar garanties al professorat.

En primer lloc, amb la nostra esmena al punt 3, hem volgut reforçar el valor educatiu de les sortides, les colònies, els viatges escolars. Evidentment que aquestes activitats no són un complement prescindible. Són una part important de l'aprenentatge, de l'autonomia personal, de la convivència, de la cohesió social. I, per tant, hem incorporat expressament la necessitat de promoure mesures perquè cap –cap– alumne quedi exclòs per motius econòmics o per manca de suports necessaris. No ens podem permetre que un infant o jove es quedi sense participar en unes colònies perquè la seva família no les pot pagar o que un alumne amb necessitats de suport en quedi al marge perquè no disposa dels recursos d'adaptació necessaris.

I l'altra aportació que considerem especialment important, la nostra esmena 4, que ha arribat a una transacció final, incorpora un punt específic sobre la seguretat jurídica i la protecció del professorat en aquestes sortides, colònies o viatges escolars. Perquè no podem demanar implicació, responsabilitat ni compromís als docents i alhora deixar-los sense prou garanties per exercir aquestes funcions. Organitzar i acompanyar una sortida escolar comporta responsabilitats, sovint situacions imprevistes i dedicacions que sovint també van més enllà de l'horari habitual.

Per això, des d'Esquerra Republicana, hem proposat establir un marc jurídic que sigui clar, amb protocols d'actuació, amb criteris definits sobre les responsabilitats, les ràtios d'acompanyament i la gestió d'incidències. També hem plantejat que hi hagi informació accessible sobre les cobertures d'assegurances i mecanismes d'assistència i assessorament jurídic, si així correspon.

Aquesta proposta evidentment que no pretén eliminar les responsabilitats que legalment corresponen al professorat, sinó evitar que els professors hagin de fer front a situacions complexes sense saber amb prou claredat quins protocols han de seguir, quines cobertures existeixen, si les tenen o no i quin suport poden rebre de l'Administració. Perquè, si volem que les sortides i les colònies continuïn sent una experiència educativa i enriquidora, hem de garantir unes condicions que permetin desenvolupar-les amb confiança, amb seguretat i també, si cal, amb suport institucional.

Però, sobretot, no hem d'oblidar el context en què sorgeix aquesta qüestió de les colònies i les sortides, l'arrel del problema, que no és cap altra que el conflicte educatiu entre el Departament d'Educació i la comunitat educativa. Un conflicte que ha posat sobre la taula preocupacions del professorat que cal escoltar, cal abordar. Especialment pel que fa a aquestes condicions en què es duen a terme aquestes activitats i a les responsabilitats que han d'assumir els docents. I, per tant, escoltar, establir diàleg, cercar mesures que minimitzin l'afectació i ajudin els sectors afectats per la manca d'entesa entre el Govern i la comunitat educativa, i evitar que siguin les famílies, com ho estan fent ara, que assumeixin la responsabilitat de l'organització d'aquestes activitats com a alternativa ràpida i àgil.

Per tant, aquest debat pensem que és una oportunitat per avançar en solucions que donin resposta a aquestes preocupacions, reconeguin la tasca dels professionals i garanteixin que aquestes sortides i les colònies continuïn formant –perquè pensem que és l'objectiu final–..., les colònies i aquestes activitats puguin continuar formant part del projecte educatiu dels centres.

Agrair a la diputada Feliu l'acceptació d'aquestes dues esmenes. Però, per altra banda –i amb això acabo–, lamentem que no se'ns hagin acceptat les dues esmenes sobre la llengua de signes catalana, que, de fet, proposàvem garantir que el servei d'interpretació fos garantit des d'un inici de curs. I també plantejàvem l'impuls d'un pla de formació i la captació de professionals. Pensem que eren mesures necessàries per garantir la inclusió i la igualtat d'oportunitats de l'alumnat signant. Per tant, lamentem que no s'hagin pogut incorporar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, també, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Bona tarda, conselleres. Junts ens presenta avui una moció sobre l'inici del curs escolar, i pensàvem que aprofitarien l'ocasió per abordar algunes de les qüestions que han marcat veritablement aquest inici del curs escolar 26-27. Com, per exemple, la capacitat d'adaptació dels equipaments educatius davant pluges torrencials, com hem viscut, amb múltiples incidents. O, per exemple, el desplegament progressiu de l'acord que es va assolir a finals de maig amb alguns dels representants sindicals per millorar el sistema educatiu i millorar les condicions laborals del personal educatiu.

Però, tal com ja vam veure d'alguna manera a la interpel·lació i hem confirmat després en la moció subsegüent que estem debatent, Junts planteja altres propostes i altres qüestions que no tenen a veure concretament amb cap inici del curs escolar, però plantegen alguns temes que són importants i que, per tant, ho debatrem amb el rigor que pertoca. Per aquest motiu, nosaltres hem presentat alguna de les esmenes, que moltes no han estat acceptades i en altres hem pogut arribar a una transacció. Perquè, pel PSC, qualsevol aportació constructiva per al nostre sistema educatiu sempre és benvinguda.

Anem, doncs, als diferents punts de la moció. En primer lloc, parlen de la llengua de signes catalana. La nostra proposta, com no pot ser d'una altra manera, és garantir que la inclusió de l'alumnat sord ha d'arribar a tota Catalunya. Cal que els centres disposin dels professionals necessaris, que el servei estigui ben planificat, ben previst i ben dimensionat per tot el territori. Planificació era el que fins fa poc no hi havia en el Departament d'Educació. Planificació és el que ja tenim i el que s'està treballant per tal de cobrir totes les vacants distribuïdes per tot el territori.

En segon lloc, compartim plenament la necessitat d'impulsar la formació de nous professionals d'interpretació de la llengua de signes i afavorir-ne l'estabilitat laboral. A nosaltres ens encanta que parlin d'estabilitat laboral. Si hi ha un govern, precisament, que ha demostrat el seu clar compromís amb la formació professional, és aquest Govern. Necessitem professionals qualificats i un sistema capaç de donar resposta a les necessitats reals dels centres educatius, que a ningú se li escapa que són molt diferents a les que teníem ara fa deu anys.

En tercer lloc, nosaltres apostem per dignificar i per reconèixer amb el valor pedagògic, educatiu i emocional que es mereixen totes les sortides, totes les colònies i tots els viatges escolars. Diputada Feliu, no sé què estava criticant a la consellera Niubó de les colònies, quan va ser Convergència i Unió qui es va carregar *(alguns aplaudiments)* pagar la pernoctació de les colònies i ha estat la consellera Niubó i aquest Govern de la Generalitat qui han aconseguit tornar a pagar les colònies i els viatges. Això és preci-

sament el reconeixement de les colònies i això és precisament donar-los el valor que es mereixen.

No estem parlant en cap cas d'una activitat complementària més, sinó que són experiències educatives que constitueixen..., vitals per al desenvolupament d'infants i de joves. I, evidentment, s'ha de reconèixer i compensar adequadament la dedicació addicional que aquestes activitats comporten. I sí, és aquest Govern el que està treballant per dotar el professorat de més seguretat jurídica a les sortides i a les colònies i establir un marc clar de responsabilitats, que ni quan governaven vostès ni abans ha existit mai.

En quart lloc, les escoles s'han de climatitzar. I a Catalunya, afortunadament, les escoles es climatitzaran, tal com ja va anunciar la pròpia consellera. Les altes temperatures afecten el benestar de l'alumnat, afecten el seu aprenentatge i les condicions laborals del personal educatiu. Però cal fer-ho bé. I, per fer-ho bé, cal que tinguem criteris objectius, prioritzant els centres que més ho necessiten i treballant de la mà dels ajuntaments. No d'esquena als ajuntaments, com s'ha fet altres vegades per part del Departament d'Educació, sinó treballant de la mà, com s'ha proposat. El pla Clima, que ha presentat el departament, fixa cent centres que seran climatitzats per al curs 27-28 i demana, de fet, als ajuntaments que expressin la seva voluntat i la seva capacitat per climatitzar-ne d'altres.

Finalment, compartim la preocupació pel transport als municipis rurals i de muntanya, i viure en un municipi petit no pot significar mai tenir menys oportunitats educatives. I la nostra esmena, precisament, amplia l'enfocament per posar el focus en el transport escolar allà on funciona o el transport públic perquè en puguin ser usuaris més persones.

Acabo amb una petita reflexió. Els problemes i les demandes del sistema educatiu català no han començat ara, ni fa un any ni fa dos anys. S'arrosseguen des de fa vint o vint-i-cinc anys, amb responsabilitats de govern diferents i compartides. Nosaltres tenim tot el dret del món a mirar enrere, però el PSC no és de quedar-se mirant el retrovisor fixament. El nostre grup, amb voluntat de govern, vol governar amb horitzó de futur per tenir la possibilitat de millorar la vida a la gent.

Tenim una consellera d'Educació i un president de la Generalitat, un govern disposat a fer tot el que calgui –tot el que calgui– per resoldre les mancances educatives. Espero, d'alguna manera, que tots i totes estiguem a l'alçada –vostès, la resta de grups parlamentaris, el Govern– per aconseguir aprofitar l'oportunitat i signar un acord de país per a l'educació a Catalunya, que tanta falta fa.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. El compromís de VOX envers els recursos públics, que són limitats, és inqüestionable. Han de ser-hi, sobretot i especialment, per a aquells que més els necessiten. I com que en aquesta moció es parla dels alumnes sords, evidentment, per a VOX esdevé una prioritat per tal de garantir la qualitat de vida òptima de la comunitat sorda. I, per tant, nosaltres també, evidentment, exigirem a la Generalitat que cal assegurar el servei d'interpretació de la llengua de signes a les aules, als col·legis, a les escoles, a tots els centres educatius de manera efectiva i estable.

Bé, però ens sobta, en aquesta moció de Junts, que, malgrat que l'objectiu, segons s'indica a la presentació, és o versa sobre l'inici del curs escolar, només aborda, aquesta moció, quatre dels problemes múltiples estructurals del sistema educatiu català. I, a més, ho fa d'una manera molt general, amb poc detall. Parlen del recolzament als alumnes sords –ja m'he referit a això–, de les activitats del lleure educatiu, de la climatització de les aules i també parla del transport públic escolar, del transport escolar.

Bé, però no en parla, de la incorporació necessària de professionals per atendre altres necessitats a altres alumnes amb necessitats especials específiques educatives, ni de milers d'alumnes que s'han quedat sense plaça a la formació professional aquest any, aquest inici de curs, sense poder triar la família professional que desitjaven, ni de les deficiències estructurals i de falta de manteniment de centenars de centres educatius.

Tampoc parla de la cronificació d'uns vint mil alumnes encara en, aproximadament, mil barracons escolars, ni del tancament de les escoles concertades per culpa de l'infrafinançament que els ofega per part de la Generalitat, ni parla tampoc del tancament de grups de l'escola pública, ni de la falta de places d'escola bressol, ni del bandejament de les escoles bressol privades, ni tampoc de l'augment de les agressions a professors, ni del menyspreu als professors funcionaris desplaçats, ni que els professors continuen sent els tercers pitjors pagats de tot Espanya *(alguns aplaudiments)* ni de la segregació per l'ús del castellà a l'escola a Catalunya.

Però, sobretot, no parla del problema més escandalós i més esfereïdor de tots i que s'ha produït molt recentment. I és que la Generalitat, el Departament d'Educació, ha exclòs de la prova PISA el 23,2 per cent dels alumnes, tenint en compte que el màxim establert per l'OCDE és el cinc per cent i que la pròpia OCDE havia advertit el Departament d'Educació de la irregularitat, i la Generalitat no va fer res per endreçar aquesta irregularitat. És a dir, un de cada quatre alumnes o bé no estan preparats per superar o per fer la prova PISA, o un de cada quatre alumnes s'han seleccionat només entre aquells que tenen un millor expedient acadèmic, o ambdues coses, no ho sé. En definitiva, és una estratègia del Departament d'Educació per tal de contaminar, de prostituir la mostra i evitar que surtin a la llum uns resultats en comprensió lectora, en ciències, en matemàtiques que s'albiraven ja molt dolents o moltíssim –moltíssim– dolents.

I això és una cosa molt molt greu, és gravíssim, perquè nosaltres no tenim, no podem contrastar les suposades reformes que el grup d'experts en educació, que va néixer al monogràfic, arran del monogràfic del Ple d'educació del 2023, suposadament han aportat per tal de contrastar amb dades objectives si hem millorat, ens hem quedat igual o hem empitjorat en els resultats educatius. Per tant, el Departament d'Educació ha furtat els resultats de PISA 2025 expressament. *(Alguns aplaudiments.)*

I, per tant, per saber com va l'educació a Catalunya hem d'esperar fins al 2029 –fins al 2029! I, mentrestant, centenars de milers de joves catalans han estat condemnats a un futur incert, professional fosc, perquè d'ençà del 2015 tots vostès –Junts, Esquerra Republicana, la CUP, Comuns i el PSOE– han esmicolat l'ascensor social que sempre havia estat l'escola.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a totes i a tots. Nosaltres ja anunciem que donarem suport a aquesta moció en la seua globalitat, perquè pensem que sí que respon a necessitats de l'alumnat, de les famílies i també dels professionals. El dret a l'educació s'ha de garantir i s'han de superar totes aquelles barreres que generen desigualtat i, sobretot, seguint un principi bàsic, que és que la inclusió, doncs, no es predica, sinó que es practica i se li posen recursos.

En aquest sentit, la moció sí que parla de l'alumnat sord, que evidentment necessita tots els professionals suficients per poder participar de l'aprenentatge, però també de la convivència al centre, i també tenim l'alumnat que està en una situació de vulnerabilitat econòmica. Estem parlant del trenta-sis per cent dels infants a Catalunya. De fet, aquest matí ens reuníem, ens trobàvem amb els Docents 080, que ens recordaven com, sense casa, no hi pot haver educació. Així que per garantir el dret a

l'educació s'ha d'acabar amb els desnonaments. Jo sí que els demane que en propers ocasions no s'equivoquen a l'hora de votar.

Capítol a part mereix la climatització dels centres educatius. Fer classe a trenta-cinc graus no només és intolerable, sinó que és impossible. El president Illa va anunciar que volia climatitzar tots els centres, escoles i instituts en quatre anys. Nosaltres pensem que s'ha de fer en dos per una senzilla raó, i és que un alumne que ara comença la secundària vol dir que, segons el centre en el que estiga, l'acabarà a trenta-cinc graus o més, perquè ja sabem que això no anirà a menys, sinó que anirà a més.

I, per descomptat, cal parlar de sortides i colònies. Jo sí que aquí voldria reconèixer el valor pedagògic que tenen aquestes activitats, però sí que voldria reconèixer també una altra obvietat, i és que per al professorat i per als educadors les colònies suposen més hores i moltíssima més responsabilitat. Per tant, o els blindem i els fem confiança, perquè són les persones a qui cada dia confiem els nostres fills i les nostres filles, o no podem seguir amb un model que estiga basat en la desprotecció i en el voluntarisme, perquè sense unes condicions laborals dignes no podrem tindre un lleure educatiu que siga de qualitat.

I aquí també voldria fer un aclariment. Quan parle de condicions laborals dignes, m'estic referint durant les sortides i les colònies, però no només. Cada dia estan també tirant endavant una feina i vull recordar que moltes vegades la fan enfrontant-se a muntanyes de burocràcia, amb unes ràtios que són massa elevades i amb una manca de recursos per poder fer una veritable educació inclusiva.

Per això sí que voldria acabar amb una idea. El dret a l'educació no es fragmenta, no es trosseja. Cada dia és important; a les colònies, però també en el dia a dia de les aules. I això passa per fer una educació accessible a tothom, visca on visca, posant els recursos adients per a acompanyar cada alumne d'acord amb les seues necessitats, escoltant i respectant el criteri dels professionals, que estan cada dia amb els nostres fills i les nostres filles, i sobretot també recordant que els professors, que les professores no són herois, no poden fer miracles, sinó que cadascú ha de fer la seua part. I això vol dir que ells la fan, però també l'han de fer l'Administració i les famílies.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies de nou. D'aquesta moció en compartim moltes coses. Compartim la necessitat de garantir intèrprets de llengua de signes, la necessitat de millorar les condicions dels centres, d'assegurar que viure lluny d'un institut no impedeix continuar estudiant. Però per nosaltres també cal parlar de com es garanteixen aquests drets i de quina escola estem construint al mateix temps, no?

Començo per la llengua de signes. Calen professionals suficients durant tot el curs, també a les activitats fora de l'aula, totalment d'acord, però per nosaltres cal afegir també que la contractació ha de ser pública i ha de ser una contractació directa de les treballadores, que cal estabilitat i condicions laborals dignes. Per què? Doncs perquè sabem que el departament recorre a entitats externes per incorporar suports als centres. Per exemple, els Serveis Territorials del Vallès Occidental han signat un conveni amb una fundació que es diu Adimir per contractar assistents personals que intervinguin amb l'alumnat amb autisme i discapacitat. No és només resoldre la inclusió externalitzant el personal; són més coses. És qui selecciona aquest personal, quina formació específica s'exigeix, com es garanteix la continuïtat i la coordinació amb els equips educatius.

La responsabilitat ha de ser del departament. Ha de reforçar les plantilles públiques, però no pot servir per suplir la manca de personal educatiu especialitzat

mitjançant contractació externa amb entitats o fundacions. Necessitem que sigui una idea estructural de l'educació pública. Acabarem, si no, tenint una DGAIA 2 al Departament d'Educació també.

Sobre les sortides i les colònies, nosaltres reconeixem que cal compensar i reconèixer aquesta feina, aquesta dedicació del professorat, que és necessari, però sabem també que ara mateix aquestes sortides són una mesura de pressió dintre del conflicte educatiu. Junts posa sobre la taula els interessos econòmics del sector del lleure, però no exigeix una resposta a les reivindicacions que han originat aquest conflicte que tenim ara mateix sobre la taula. Sense anar més lluny, fins i tot els estudiants, ahir el SEPC, el Sindicat d'Estudiants del Bages, sortien al carrer manifestant-se i deien molt clarament que la culpa de que els alumnes no tinguin sortides és del Departament d'Educació, que no posa les condicions perquè això es pugui complir. Per tant, el Govern ha de negociar. No podem reclamar normalitat i que aquí no passa res si als centres les demandes que tenen sobre la taula continuen sense resposta.

Pel que fa a la climatització, la Generalitat n'ha d'assumir el finançament. Ja diu que ho farà, però no podem posar els ajuntaments a endeutar-se o a fer ells els papers, a carregar amb més burocràcia, quan ja estan fins a dalt. Tampoc nosaltres veiem clar que s'hagin de donar aquests beneficis a grans empreses –perquè ja han dit que seran grans empreses que ho faran, no empreses locals que puguin fer aquesta climatització, sinó grans empreses que puguin fer megaobres–, sense cap transparència sobre quina és la rendibilitat econòmica que tindran amb aquest negoci.

El transport postobligatori. Doncs sí, hi estem d'acord, totalment. Necessita rutes, horaris compatibles i preus accessibles. I sis mesos per presentar un pla també hauria de comportar un compromís de com es desplegarà.

També veig que tots els grups parlamentaris ens hem fet expectatives, no? Hem interpretat què volia dir això de l'inici de curs amb aquesta moció. Per nosaltres, quan pensem en l'inici de curs en el que pensem és en els grups d'I3 i en els grups de primer d'ESO que s'han tancat a l'escola pública. Així per nosaltres és com ha començat aquest curs, amb tancaments que afecten la pública mentre es mantenen els concerts sense tocar. Mentre la pública va en davallada, la concertada continua igual. I d'això jo crec que també se n'ha de parlar si parlem de l'inici de curs. Perquè quan es tanca un grup públic es redueixen les opcions de les famílies, es debiliten els centres, es condiciona la planificació dels cursos següents, i després és molt difícil recuperar allò que s'ha suprimit.

La davallada de la natalitat ens hauria de permetre abaixar ràtios, dedicar més temps a cada infant, millorar l'atenció a la diversitat, perquè les necessitats educatives no disminueixen automàticament perquè neixin menys criatures. Ara tenim una oportunitat per millorar les condicions d'aprenentatge, i el Govern el que ha de fer és aprofitar-la per donar millors condicions a l'escola pública.

Per nosaltres la prioritat és clara: garantir tota l'oferta pública, evitar els tancaments mentre es mantenen els concerts al mateix territori –si no hi ha més remei, s'ha de tancar, però, mentre es mantenen concerts, anar tancant la pública no té sentit– i destinar aquests recursos a reduir ràtios i a reforçar plantilles. Les famílies han de poder accedir a una escola pública propera, amb places i amb els suports necessaris. El Govern no pot confiar que les mancances les vagin resolent professorat, famílies o entitats contractades, com està fent fins ara.

I, per últim, a la diputada García, del PP, li diré que la LEC diu molt clarament que el català és la llengua vehicular i d'aprenentatge en el sistema educatiu de Catalunya. I què diu del castellà? Ai, no diu res. Doncs potser és per això que li posen un expedient si el parla?

El president

I per posicionar el Grup parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Junts ens tornen a presentar una altra moció on denuncien, critiquen totes les mancances del sistema educatiu. Però, això sí, tot barrejat i a veure què en surt. Per demanar que no quedi, eh?

Els seus governs no van gestionar res de tot això ni van ser capaços de detectar totes les mancances que hi havia, que ara tot és exigir? La falta de professionals especialitzats, les deficiències en el transport escolar, la climatització dels centres i les dificultats de garantir una educació adequada als nostres infants, tot barrejat.

Aliança Catalana defensem una educació exigent, amb autoritat dels docents, recursos i responsabilitat, tant de les institucions com de les famílies. No es pot aprendre si els mestres no disposen de les eines necessàries per ensenyar ni si es debilita la seva autoritat dins l'aula. Revisar el model d'educació inclusiva del Decret 150/2017, la seva derogació i substitució per un model que asseguri les necessitats dels alumnes amb avaluacions, recursos i reforçar els centres d'educació especial.

La paraula «inclusió» no és una etiqueta –el que s'ha de fer és garantir que els alumnes rebin totes les necessitats–, ni el dret de la resta dels alumnes a aprendre en un entorn ordenat amb les condicions idònies; tot al contrari, els condemna a no poder assolir el nivell que els correspon. *(Remor de veus.)* Ni la climatització de les aules ni el transport escolar no van ser tampoc una prioritat per a vostès. Clar que hi ha d'haver una bona climatització a les aules.

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

Rosa Maria Soberana i Bonet

I després de tants anys de deixadesa, ara correm-hi tots. El que està clar és que els ajuntaments i les famílies en paguen les conseqüències, de la mala gestió dels uns i dels altres.

Parlen també del transport escolar. Sí, s'ha de garantir a tots i cadascun dels pobles de Catalunya, del més petit al més gran. Tots i cadascun dels infants i tots i cadascun dels alumnes de la postobligatòria han de poder desplaçar-se per anar a l'escola amb seguretat. I, naturalment, cal garantir intèrprets de la llengua de signes catalana durant tot el curs, també en les activitats complementàries a totes les escoles i sense excepció.

Reconèixer el treball del professorat i dels professionals de lleure sense haver d'assumir més responsabilitats, amb les compensacions i els recursos necessaris. Aliança Catalana defensem les polítiques educatives, que s'han de mesurar per resultats, no per promeses ni polítiques que no tenen res a veure amb la realitat. Donarem suport a les mesures que millorin les condicions de l'alumnat i el professorat. Al mateix temps, continuarem exigint una reforma educativa profunda, la recuperació del nivell acadèmic i la derogació del Decret 150/2017 per substituir-lo per un model eficaç. Els alumnes necessiten mestres amb autoritat, centres amb recursos i ensenyament que els prepari per al futur. Prou especular sobre l'ensenyament; és hora de tocar de peus a terra i de dir les coses pel seu nom.

Moltes gràcies.

El president

I per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu i Moragues

Bé; moltes gràcies, president, per aquests dos minuts contestar una mica els diversos diputats.

Diputada García, miri, de qüestions d'inici de curs, evidentment, com vostè diu, n'hi podien haver moltes, però l'única que a vostè li ha preocupat és el que passava amb una professora que explicava les classes de filosofia en castellà. A nosaltres el que ens preo-

cupa és que totes les classes es facin com s'han de fer, en la llengua catalana, que és la llengua vehicular de l'escola catalana d'aquest país. *(Alguns aplaudiments.)*

Agrair a la diputada Aragonès l'esmena que ha presentat per fer accessibles aquestes sortides, aquestes colònies, a tot l'alumnat. Aquesta seguretat jurídica que també aportem al professorat, que també l'hem transaccionat amb el Grup del PSC.

I, bé, el PSC. El diputat González diu: «Home, falten moltes coses. Podríem haver parlat d'això, de com se gestionen les emergències en el sistema educatiu.» I té raó, perquè aquí hi ha una clara deficiència, un clar problema que cal resoldre de com actuar. I també diu: «Home, naltres hem recuperat el pagament als professors que se'n van de colònies.» Doncs, miri, ni pagant no hi volen anar! *(Alguns aplaudiments.)* Imagini's com està el pati. Ni pagant no hi volen anar! Imagini's quin greu problema que tenim en aquest país.

I als altres diputats, a la CUP, molt agraïts pel seu suport. Amb els Comuns, doncs..., ai, perdó. Amb la CUP segurament podrem continuar debatent-ne en aquest Ple monogràfic d'educació, que allà no només podrem parlar de l'inici de curs, sinó de tot el curs i dels que vindran.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades. Pregunto en aquest moment si hi ha cap grup parlamentari que vulgui plantejar una nova votació separada o vulgui que es llegeixi algun epígraf de les seves mocions. *(Pausa.)* No?

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de les defensores de drets humans (continuació)

302-00304/15

Doncs procedim, en primer terme, a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de les defensores de drets humans.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 25 en contra, 2 abstencions, i no hi ha hagut cap equivocació, que semblava que *(El president riu. Remor de veus i rialles.)*

I ara votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 105 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya (continuació)

302-00305/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya.

Votem de manera conjunta els punts 1 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 25 vots en contra i 2 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 2, 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 70 vots a favor, 27 vots en contra i 34 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 25 vots en contra i 39 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar (continuació)

302-00308/15

I, en darrer terme, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar.

Votem conjuntament els punts 1, 2, 3 bis, 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

I, finalment, votarem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap vot en contra i 3 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i catorze minuts.